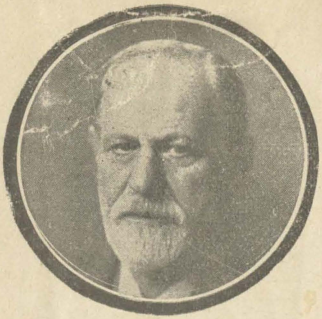

ΣΙΓΜ. ΦΡΟΫΝΤ
(SIGM. FREUD)
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

ΤΡΕΙΣ ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΔΙΑΣΤΡΟΦΑΙ — ΠΑΙΔΙΚΗ ΦΥΛΕΤΙΚΟΤΗΣ
ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΡΕΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Α. ΞΗΒΕΡΙΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,,
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΡΕΙΣ
ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

PRINTED IN GREECE

ΣΙΓΚΙΣΜΟΥΝΔ ΦΡΟΫΔ
(S. FREUD)
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΙΕΝΝΗΣ

ΤΡΕΙΣ ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΔΙΑΣΤΡΟΦΑΙ — ΠΑΙΔΙΚΗ ΦΥΛΕΤΙΚΟΤΗΣ
ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Α. ΞΗΒΕΡΙΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ„
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τῆς φήμης τοῦ Καθηγητοῦ Freud καταστάσης πρὸ πολλοῦ παγκοσμίας ὡς ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ διατυπωθείσης Ψυχοαναλύσεως (1) περιττὸν νὰ προσθέσωμέν τι.

Ἓν ἐκ τῶν πολυτιμοτέρων στηριγμάτων τῆς Ψυχοαναλύσεως ἀπετέλεσε καὶ ἡ παροῦσα δημοσιευομένη ἐν μεταφράσει μελέτη του. Βιβλίον ὡς τὸ ἑπόμενον, δημοσιευόμενον ἐνταῦθα εἰς κοινὴν ἔκδοσιν προπολεμικῶς, θὰ προεκάλει τοὐλάχιστον τὴν φρίκην. Τὴν σήμερον ὅμως ἡ διάδοσις τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν μετέβαλεν τὰ πράγματα. Βιβλίον ὡς τὸ παρόν, θέτον πολλὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των, εἶναι πολύτιμον ἰδίως ἀπὸ τοὺς ἰατρούς, παιδαγωγούς, δικαστικούς, διδασκάλους, ψυχολόγους καὶ βιολόγους ἔτι.

Μακρὰν δὲ τοῦ νὰ ἐκληφθῇ τὸ παρὸν βιβλίον ὡς ἀηδές, ἀνήθικον ἢ ἀποκρουστικόν. Ἡ μεγάλη φήμη τοῦ Freud ἐγγυᾶται διὰ τοῦτο. Τούτου ἕνεκα ἐτηρήσαμεν ἐπίτηδες τὸ ξηρὸν καὶ οἱονεὶ ἐπιστημονικὸν καὶ ἰατρικὸν ὕφος τοῦ μεγάλου ψυχολόγου. Ἀπεφύγομεν, ὡς ἐκεῖνος, τὰς περιγραφάς, μεταφορὰς καὶ σχόλια. Σαφῶς καταληπτὸν παρ' ἀνθρώπων ἀνεπτυγμένων, καθίσταται δύσχρηστον ἢ καὶ ἄχρηστον παρ' ἀώρῳ ἀτόμῳ. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ φρασεολογία καὶ ἔκφρασις δὲν θὰ καταστήσωσι τοῦτο κοινὸν καὶ θὰ τηρήσωσι μακρὰν τὴν ἄνηβον κυρίως νεότητα. Τὸ ἀνὰ χεῖρας σύγγραμμα παρὰ μὴ ἀνεπτυγμένῳ καὶ δὴ παρὰ παιδίῳ—κἂν ἤθελε ὑποπτευθῇ ὅτι θὰ τῷ περιήρχετο τυχὸν ποτὲ—ἔσται σχεδὸν ὅλως ἀκατάληπτον.

Τοῦτο ὅμως οὐδόλως κωλύει ὅπως αἱ ὑποθῆκαι τοῦ μεγίστου τῶν συγχρόνων ψυχολόγων καὶ ψυχιάτρων, περιέλθωσιν εἰς γνῶσιν καὶ γένωνται κτῆμα τῶν ἀτόμων ἐξ ὧν τὸ παιδίον ἐξαρτᾶται μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τοῦτο, ἀνὴρ πλέον, ἤθελε καταστῇ ὥριμον διὰ τὸ παρὸν βιβλίον.

---

(1) Διάλεξις παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, κατὰ τὸ ἔτος 1923 κλπ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ φρουϋντισμός, ὅπως ἀπεκλήθη ἡ ψυχοαναλυτικὴ θεωρία τοῦ Freud,—ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὁ Δαρβινισμός—,δὲν εἶναι συνήθης τις θεωρητικὴ ἀνάπτυξις. Ἀνεξαρτήτως τῆς πρακτικῆς της ἐφαρμογῆς εἰς τὴν θεραπευτικήν, μεταβάλλει πολλὰ παραδεδεγμένα μέχρι τοῦ νῦν ὡς ἀξιώματα καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον προεκάλεσε τὴν γενικὴν προσοχήν. Τὸ ὑπ' αὐτοῦ θεσπιζόμενον —ἂν καὶ πρότερον ἐλεύθερα πνεύματα εἶχον ἤδη ἐκφράσει παρομοίας ἰδέας, δὲν τὰς εἶχον ὅμως καταδείξει ὡς ὁ Freud— ἔμφυτον τοῦ κακοῦ καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσα κληρονομικότης τῆς κακίας δὲν εἶναι τὶ τὸ νέον· ὅτι ὅμως ἡ ψυχική, τρόπον τινά, ἐπίπλωσις ἑκάστου ἐξήρτηται ἐκ τῶν προγόνων, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σκεφθῇ τις εὐχερῶς.

«Ἀγγελοῦδι μου» π. χ. λέγει ἡ τρυφερὰ μήτηρ πρὸς τὸν νεοσσόν της καὶ τὸ πιστεύει ἐκθύμως... Ὄχι! —ἀνακράζει ὁ Fr.— θὰ ἦτο πλέον ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἡ μήτηρ ἐπιφωνοῦσα τὸ βρέφος της «Σατανᾶν», διότι οὕτω θεωρεῖ αὐτὸς τοῦτο χαρακτηρίζων ὡς μάζαν πλήρη κληρονομικῶν ἐλαττωμάτων καὶ κακιῶν.

Μόνον ἡ ἀγωγή, λέγει ὁ Fr., δύναται νὰ κατευθύνῃ οὕτως ἢ ἄλλέως. Ἡ λεγομένη κακία εἶναι ἔμφυτος, συγκαλυπτομένη μόνον ὑπὸ προσωπείων ἅτινα ἡ ἀγωγὴ διδάσκει.

Ὁ Freud δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν Δαρβῖνον. Ὅπως ἐκεῖνος, ἐπίστευσεν εἰς γνώμας τινὰς λαϊκάς, ὡς λ.χ. «κακὸς σᾶν τὸν πατέρα του», καὶ προσεπάθησε νὰ τὰς ἀποδείξῃ καὶ βιολογικῶς ἔτι. Πεπροικισμένος διὰ λεπτοτάτης παρατηρητικότητος καὶ ἐφαρμόζων λογικὴν ἀπαράμιλλον, διεῖδε γεγονότα πρὸ τῶν ὁποίων οἱ προηγούμενοί του ἀντι-

παρῆλθον μὴ ἀντιληφθέντες ποσῶς αὐτά. Ἡ ἀνακάλυψις λ. χ. φυλετισμοῦ, δηλ. φυλετικῆς ζωῆς, παρὰ τῷ παιδὶ παρ' ᾧ κοινῶς ἐθεωρεῖτο αὕτη ὅλως ἀνύπαρκτος, εἶναι καθαρὰ ἀνακάλυψις τοῦ Fr.

Ἀπὸ ἰατρικῆς δὲ καὶ θεραπευτικῆς ἀπόψεως ὁ φροϋδισμός, ὡς δυνάμενος νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν ἀρχικὴν κακὴν πηγὴν πολλῶν νοσηρῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀπέβη πολυτιμότατος.

Λόγῳ τῆς καθαρῶς ὑλιστικῆς συστάσεώς της καὶ τῆς δι' ὑλικῶν μέσων, τρόπον τινά, ἀποδείξεώς της ἐκ τῶν βιολογικῶν φαινομένων, εἰσέρχεται ἡ ψυχοανάλυσις εἰς τὴν σφαίραν τῆς βιολογικῆς καὶ δὴ της ζωολογικῆς ἐρεύνης καὶ διὰ τοῦτο κορυφαῖοι τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν τόσον τῆς ἰατρικῆς, ὅσον καὶ τῆς καθόλου βιολογίας ἠσχολήθησαν μὲ αὐτήν. Ὁ πρύτανις τῶν συγρόνων Γάλλων Ζωολόγων, ὁ προσφάτως ἐκλιπὼν Uves Delage *τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων ἠσχολήθη ἐπιμόνως καὶ —πρᾶγμα περίεργον—αὐτὸς οὗτος προσέβαλε πολλὰ τρωτὰ τοῦ φροϋδισμοῦ, παραδεχόμενος ὅμως καθ' ὅλα τὸ βασικόν του μέρος. Πολὺ τῆς πολεμικῆς ταύτης ὀφείλεται ἴσως καὶ εἰς πατριωτικὰ αἰσθήματα, καθ' ὅσον τὴν ψυχοανάλυσιν ἀποδίδει εἰς τοὺς* Janet *καὶ* Charcot *καὶ οὐχὶ τὸν Αὐστριακὸν* Freud.

Ὁ φροϋδισμὸς —ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ θεραπευτικοῦ μέρους— ἔχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι διὰ πολλὰ πρόσωπα, ἀποτελεῖ βοήθημα ἀνεκτίμητον. Ἡ ἁπλότης τῆς συνθέσεώς του, ἡ ὑπὸ τόσον παραστατικὴν μορφὴν διαχάραξις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ψυχῆς —κἂν καθαρῶς ὑλικὴ— ἡ ὑπὸ τόσον συνεπτυγμένην μορφὴν κατάταξις τῶν ψυχικῶν φαινομένων δὲν δύναται ἢ νὰ ᾖ ἀνεκτιμήτου ὀφελείας, καθοδηγήσεως τοῦ παιδαγωγοῦ λ.χ., ἢ τοῦ διδασκάλου εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν λεπτὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἡ ἔρευνα τῆς ψυχικῆς συνθέσεως τῶν ἀτόμων ὑποβοηθεῖται σπου-

δαίως ὑπὸ τοῦ τεχνικοῦ φροϋδικοῦ συστήματος καὶ ὡς τοιοῦτο αἱ σκέψεις τοῦ Freud δέον νὰ καταστῶσι κοινὸν κτῆμα τῶν ἐνσυνειδήτων ἀνθρώπων. Γενικῶς, τέλος, ὁ φροϋδισμὸς βοηθεῖ ἐξόχως —ἀπὸ ὑλιστικῆς τοὐλάχιστον ἀπόψεως — τὸ ψυχικὸν «Γ ν ῶ θ ι σ α ὐ τ ό ν» ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους.

Α.Ξ.

ΜΕΡΟΣ Ι[ον]

ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ Ή ΓΕΝΝΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΣΤΡΟΦΑΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὀνομάζομεν ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ συμβολικῶς "ΘΥΜΙΚΟΝ,,(1) τὸ ἔνστικτον τὸ προκαλοῦν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τὰς φυλετικὰς ἢ γεννητικὰς ὁρμάς· ἀκριβῶς ὅπως καλοῦμεν «πεῖναν» τὸ ἔνστικτον τὸ ὠθοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς.

Ἡ λαϊκὴ πεῖρα διέκρινεν αὐθορμήτως διαφόρους φάσεις τοῦ γεννητικοῦ ἐνστίκτου: Λέγεται λ. χ. παγκοίνως ὅτι τὸ ἔνστικτον τοῦτο δὲν ὑπάρχει παρὰ τῷ παιδίῳ, ὅτι ἀναφαίνεται εἰς τὸ ἔφηβον ἄτομον κ. ο. κ. Ἐπίσης ἐσχημάτισεν ὡρισμένας ἰδέας: Ὅτι π. χ. ἐξωτερικεύεται διὰ τῆς ἀκατανικήτου ἐπιθυμίας τῶν δύο φύλων πρὸς φυλετικὴν συνένωσιν προκαλούσης σειρὰν πράξεων ἀποβλεπουσῶν πρὸς ταύτην ὡς τελικὸν σκοπόν.

Εἰς τὴν πάγκοινον ταύτην ἰδέαν, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, διαβλέπομεν ἀσθενεστάτην ἰδέαν τῆς πραγματικότητος, ἰδέαν ὅμως πεπλανημένην καὶ ἀνακριβῆ, ὡς θὰ καταδείξωμεν.

Πρὶν ὅμως ἀρχίσωμεν τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν, δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι ἐν τοῖς ἑξῆς θὰ καλῶμεν *«φυλετικὸν ἀντικείμενον»* τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐξασκεῖ φυλετικὴν τάσιν ἢ πρόκλησιν, *«φυλετικὸν»* δὲ *«σκοπόν»* τὴν πρᾶξιν εἰς ἣν τὸ ὠθεῖ τὸ *«Θυμικόν»* οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ αὕτη.

---

(1) Libido.

Ἐπιμένομεν πολὺ εἰς τὸν ὁρισμὸν αὐτὸν καθότι ἡ ἐπιστημονικὴ παρατήρησις μᾶς δεικνύει διαφόρους ἀποπλανήσεις ἢ διαστροφὰς σχετικάς. Τὰς διαστροφὰς ταύτας θὰ ἐξετάσωμεν, ἵνα ἴδωμεν ποῖαι αἱ σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν κοινῶς θεωρουμένην «κανονικὴν ἢ φυσικὴν» κατάστασιν τῶν πραγμάτων.

I. ΔΙΑΣΤΡΟΦΑΙ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ "ΦΥΛΕΤΙΚΟΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ,,

Τὶ τὸ ἐπαγωγότερον ἀπὸ τὸ νὰ πιστεύσωμεν τὴν ποιητικὴν παράδοσιν ἡ ὁποία θέλει τὸ ἀνθρώπινον γένος διῃρημένον εἰς δύο ἡμίση—τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα—τὰ ὁποῖα τείνουν νὰ ἑνωθῶσι διὰ τοῦ ἔρωτος; Καὶ ὅμως ὁ Σατανᾶς μᾶς παρέχει ἐμπόδια: Μὴ ἐκπλήττεσθε: Ὑπάρχουν ἄνδρες διὰ τοὺς ὁποίους «φυλετ. ἀντικείμενον», ἀντικείμενον δηλ. τοῦ ἔρωτός των εἶναι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὧν τὸ ἰδεῶδες ἀποτελεῖ ἄλλη γυνή. Περιττὸν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὰ ἄτομα ταῦτα ἐκλήθησαν κοινῶς ὁμοφυλόφυλα καὶ ἐπιστημονικῶς «*διεστραμμένα*» ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν φυλετικῆς «*διαστροφῆς*» Τὰ ἄτομα ταῦτα εἶναι ἀσφαλῶς πολυάριθμα ἂν καὶ εἰς πολλὰς περιπτώσεις δύσκολα εἰς τὴν ἀνεύρεσιν.

Α΄. Η ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ

Κατάταξις τῶν διαστροφῶν.

Διακρίνουσι τοὺς ἑξῆς τύπους διεστραμμένων φυλετικῶς ἀτόμων.

α) Τὰ ἐντελῶς διεστραμμένα, ἤτοι ἐκείνους οἵτινες φέρονται πάντοτε ἀκατανικήτως πρὸς ἄτομα τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἀναίσθητοι τελείως διὰ τὰ ἄτομα τοῦ ἑτέρου φύλου, ἢ καὶ ὅλως ἀπεχθανόμενοι φυλετικῶς αὐτά.

β) Τὰ ἀμφιγενῶς διεστραμμένα ἄτομα δυνάμενα ἀδια-

φόρως νὰ ῥέπωσι πρὸς ἄτομα τόσον τοῦ ἑνὸς φύλου, ὅσον καὶ τοῦ ἄλλου. Τὴν τοιαύτην ἰδιότητα ὠνόμασαν *ψυχοφυλετικὸν ἑρμαφροδιτισμόν*.

γ) Τὰ ἄτομα ἅτινα παρουσιάζουσι διαστροφὴν ἐκ τυχαίων ὅλως αἰτίων καὶ ἰδίως ἐκ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἀτόμων ἑτέρου φύλου (φυλακαί, πλοῖα κ.λ.)

Οἱ φυλετικῶς διεστραμμένοι δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν αὐτὴν ἰδέαν διὰ τὴν «διαστροφήν» των. Τινὲς ἐξ αὐτῶν τὴν θεωροῦν φυσικωτάτην, ὡς λίαν εὔλογον ἐπιθυμίαν. Ἄλλοι τοὐναντίον, αἰσχύνονται δι᾿ αὐτὴν καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀποκρύψουν.

Ἡ περίοδος ἐπίσης τῆς ζωῆς καθ᾿ ἣν ἐνεφανίσθη ἡ διαστροφή, δὲν εἶναι ἡ αὐτή. Εἰς μερικοὺς αὕτη ὑφίσταται ἀνέκαθεν, εἰς ἄλλους ἀνεφάνη πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἥβην. Ὁμοίως δύναται αὕτη νὰ διαρκέσῃ καθ᾿ ὅλην τὴν ζωὴν ἢ καὶ νὰ ᾖ ἐντελῶς προσωρινή. Ἄλλοτε πάλιν μετὰ περίοδον κανονικῆς ἐξασκήσεως γεννητικῆς, ἐπέρχεται περίοδος ὁμοφυλοφύλου τάσεως. Τέλος παρουσιάζουν μέγα ἐνδιαφέρον αἱ περιπτώσεις ἐμφανίσεως ἀναστροφῆς μετὰ ὀδυνηρὰς κανονικὰς συνουσίας.

Ὡς πρὸς τὴν καθολικὴν φυλετικὴν διαστροφήν, φαίνεται ὅτι γενικῶς τὸ θυμικὸν ἀνεφάνη λίαν ἐνωρὶς ὑπὸ τὴν διεστραμμένην μορφήν, εἰς τὸ ἄτομον. Ὡς πρὸς τὰς μερικὰς ὅμως διαστροφάς, αὗται φαίνονται διατασσόμεναι κατὰ χωριστὰς ὑποδιαιρέσεις (καὶ τοῦτο ὑποστηρίζουσι πολλοὶ συγγραφεῖς)· ἕνεκεν ὅμως τῆς ἐμφανίσεως ἐνδιαμέσων μεταβατικῶν παραδειγμάτων, ὑποχρεούμεθα νὰ τὰς θεωρήσωμεν ὡς ἀποτελούσας μίαν καὶ μόνην σειράν.

Θεωρία τῆς Διαστροφῆς

Κληρονομικὴ νευρικὴ ἐκφύλισις, κατάπτωσις καὶ ἀποχαύνωσις, ἐθεωρήθη κατὰ πρῶτον ὡς ἡ αἰτία τῆς φυλετι-

κῆς διαστροφῆς. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι αὕτη παρετηρήθη ὑπὸ τῶν ἰατρῶν κατ' ἀρχὰς εἰς νευροπαθῆ ἄτομα. Ἐξετάσωμεν χωριστὰ τὴν ἰδέαν τῆς κληρονομικότητος καὶ τὸ ζήτημα τῆς νευρικῆς ἐκφυλίσεως καὶ καταπτώσεως.

Ἐκφύλεσεις

Ὁ καθορισμὸς αὐτῆς εἶναι δυσχερής. Συνήθως ἀποδίδομεν ταύτην ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐκδήλωσις παθολογικὴ ὀφειλομένη εἰς καταφανῆ τραυματισμὸν ἢ μόλυνσιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅπως λ. χ. κατέταξε τοὺς ἐκφύλους ὁ Magnan, συμβαίνει νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς νευρικῶς ἐκφυλλισμένοι, ἄνθρωποι μὲ ἀλώβητον τελείως τὸ νευρικὸν σύστημα. Νομίζομεν, συνεπῶς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνηται λόγος περὶ νευρικῶν ἐκφυλισμῶν ὅταν: 1ον) Δὲν συνυπάρχωσιν ἄλλου εἴδους διαστροφαί. 2ον) Ὅταν τὸ σύνολον τῶν λειτουργικῶν καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων τοῦ ἀτόμου δὲν παρουσιάζει βαρείας ἀλλοιώσεις.

Ὅτι οἱ διεστραμμένοι εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις δὲν εἶναι «νευρικῶς ἐκφυλισμένοι» συνάγεται ἐκ πλήθους γεγονότων:

1ον) Παρατηροῦμεν διαστροφὴν φυλετικὴν εἰς ἄτομα μὴ παρουσιάζοντα ἄλλας σοβαρὰς βλάβας.

2ον) Ὁμοίως τὴν ἀνευρίσκομεν εἰς ἄτομα τῶν ὁποίων ἡ κανονικὴ γενικὴ δρᾶσις δὲν διαταράσσεται ποσῶς καὶ ὧν ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ περιωπὴ δύναται νὰ φθάσῃ εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα.

3ον) Τέλος, ἂν δὲν περιορισθῶμεν εἰς μόνην τὴν κληνικὴν παρατήρησιν, παρατηροῦμεν δύο τάξεις γεγονότων ἀποκλειόντων τὸ φυλετικὸν στῖγμα: α) Ἡ φυλετικὴ διαστροφὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρξε συχνοτάτη, κανονικὴ μάλιστα δύναταί της νὰ εἴπῃ φυλετικὴ ἐκδήλωσις, λαῶν ἐπισημοτάτων καὶ ἐξόχως πεπολιτισμένων. β) Ἡ αὐτὴ δια-

στροφὴ ἀπαντᾷ ἀφθόνως εἰς τὰς ἀρχεγόνους καὶ ἀγρίους λαοὺς καὶ φυλάς, ἐνῷ, κατὰ τὸν Bloch, ἡ ἐκφύλισις ἀπαντᾷ συνήθως παρὰ λαοῖς πεπολιτισμένοις. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀκόμη τῶν συγχρόνων πεπολιτισμένων εὐρωπαϊκῶν Λαῶν, ἡ φυλετικὴ διαστροφὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ κλίματος, τῆς φυλῆς καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν περὶ αὐτῆς ἰδεῶν ἑκάστου λαοῦ.

Κληρονομικότης τῆς διαστροφῆς

Ἐνόμισαν τοιαύτην τὴν καθολικὴν διαστροφήν, ἀφοῦ ἄλλως τε αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἀσθενεῖς ὡμολόγησαν ὅτι ἀνέκαθεν εἶχαν τὴν «παράνομον» ταύτην ἐπιθυμίαν. Τοῦτο ὅμως ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν ὕπαρξιν τῶν «ἐκ τύχης» διεστραμμένων. Ὥστε ἢ πρέπει νὰ χωρίσωμεν δύο εἴδη διαστροφῆς γεννητικῆς ὁπότε εἴμεθα ὑποχρεωμένοι ν' ἀναγνωρίσωμεν δύο διαφόρους αἰτίας δι' ἓν καὶ τὸ αὐτὸ «Παθολογικὸν» φαινόμενον, ἢ πρέπει ν' ἀποκλείσωμεν τὴν κληρονομικότητα τῆς διαστροφῆς.

Ἀντιθέτως, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν προσκτηθεῖσαν ἤτοι ἐπιγενῆ διαστροφήν, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ἑξῆς: 1) εὑρίσκομεν πολλοὺς διεστραμμένους ἀνθρώπους καὶ μάλιστα καθολικῶς, οἵτινες εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς των ᾐσθάνθησαν κανονικήν τινα φυλετικὴν ἐντύπωσιν, μεταπεσοῦσαν ἀκολούθως εἰς ὁμοφυλόφυλον τάσιν. 2) Εἰς ἄλλους, ἐπίσης πολλοὺς τὸν ἀριθμόν, τὴν διαστροφὴν ἐπήνεγκον ἀργὰ ἢ ταχέως περιστάσεις εὐνοϊκαὶ ἢ δυσμενεῖς (διαρκεῖς καὶ ἀποκλειστικαὶ συναλλαγαὶ μετ' ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ φύλου, λόγοι πολεμικοί, φυλάκισις, φόβοι τῆς τεκνογονίας, ἀγαμία, ἀνικανότης κ.λ.). 3) Ἡ καθοδήγησις καὶ νουθεσία δύνανται νὰ καταπνίξωσι καὶ ἐξαλείψωσι τὴν διαστροφήν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο βεβαίως δυνατὸν καὶ εὔκολον προκειμένου περὶ κληρονομικοῦ χαρακτῆρος.

Ἀπὸ τὰ προηγούμενα πειθόμεθα ὅτι προσεκτικὴ ἐξέτασις

τῶν φερομένων ὡς παραδειγμάτων κληρονομικῆς φυλετικῆς διαστροφῆς, μᾶς ἐμφανίζει πάντοτε ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ θυμικοῦ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἡ ἐντύπωσις τῆς ἐπιδράσεως ταύτης χάνεται εἰς τὸν ζόφον τῶν παιδικῶν ἀναμνήσεων καλυπτομένη ἀπὸ ἄλλας, ἐξαφανισθεῖσα οὕτως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀγωγῆς. Κατάλληλος ὅμως ψυχικὴ θεραπεία, ἐπαναφέρει ταύτην εἰς τὴν μνήμην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ διαστροφὴ ἐμφανίζεται ἁπλῶς ὡς μία τῶν ποικίλων ἐκδηλώσεων τοῦ γεννητικοῦ ἐνστίκτου, ἐκδήλωσις διαμορφωθεῖσα ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων.

Καὶ ὅμως ! Ἡ εὔκολος αὕτη ἐξήγησις ὑποχωρεῖ πρὸ φαινομένου κοινοῦ: Πολλὰ ἄτομα γνωρίσαντα τὰ συνήθη εὐβλαβῆ παίγνια τῆς νεότητος (ἐκμαυλισμός, αὐνανισμὸς ἀμοιβαῖος) καὶ αἰσθανθέντα ἐπανειλημένως τὸ ἐξ αὐτῶν γλυκὺ μέθυ, δὲν «διεστράφησαν». Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι πρὸς ἐξήγησιν τῆς διαστροφῆς δὲν ἀρκεῖ οὔτε ἡ κληρονομικότης οὔτε ἡ ἐπιγενὴς κτῆσις.

Ἐξήγησις τῆς διαστροφῆς

Ὡς κληρονομικὴ δὲν φαίνεται πιθανὴ ἐκτὸς ἂν ἐπιπολαίως παραδεχθῶμεν ὅτι ἓν ὂν κατὰ τὴν γέννησίν του κέκτηται φυλετικὸν ἔνστικτον συνδεδεμένον ἀρρήκτως πρὸς ὡρισμένον φυλετικὸν ἀντικείμενον, ἐξήγησις προφανῶς μωρά. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίκτητον μένει νὰ ἴδωμεν ἐὰν αἱ διάφοροι τυχαῖαι ἐπιδράσεις ἀρκοῦν νὰ προκαλέσουν διαστροφὴν ἄνευ ὑπαρχούσης ἀτομικῆς διατάξεως ἤτοι διαθέσεως εἰδικῆς τοῦ ἀτόμου.

Συνύπαρξις χαρακτήρων τῶν δύο φύλων ('Ερμαφροδιτισμός).

Οἱ Frank, Lydstone, Kiernan καὶ Chevalier, ἀνέπτυξαν πρὸς ἐξήγησιν τῆς διαστροφῆς θεωρίαν ἀντίθετον πρὸς

τὴν κοινῶς παραδεκτὴν γενομένην, καθ' ἣν πᾶν ἀνθρώπινον ὂν δέον νὰ ᾖ ἄρρεν ἢ θῆλυ. Πράγματι ἡ ἐπιστήμη ἀνεῦρεν ἄτομα μὴ ἔχοντα χαρακτῆρας φυλετικούς! Δὲν γνωρίζομεν ἑπομένως ἂν εἶναι ἄρρενα ἢ θήλεα, οὐδὲ ἀνατομικῶς κἄν. Πρόκειται περὶ τοῦ ἑρμαφροδιτισμοῦ ὑπὸ τὰς ποικίλας μορφάς του (ἔλλειψις φυλετικῶν ὀργάνων, συνύπαρξις αὐτῶν, ἀτροφία τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου αὐτῶν).

Τὰ γεγονότα ταῦτα γνωστὰ πρὸ πολλοῦ συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι τὰ ἀνθρώπινα ὄντα εἶναι κατ' ἀρχὰς κοινοῦ φύλου, ἐξελισσομένου κατόπιν εἰς ἓν τῶν φύλων, διατηρουμένων δὲ προσέτι ἰχνῶν τινων μικρῶν τῶν ἀτροφησάντων ἑτεροφύλων ὀργάνων.

Τὴν ἐξήγησιν ταύτην δυνάμεθα να ἐφαρμόσωμεν καὶ εἰς τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, παραδεχόμενοι οὕτω ψυχικὸν ἑρμαφροδιτισμόν. Ἐπιβοηθητικὸν σπουδαῖον τῆς γνώμης ταύτης, θὰ ἦτο συνύπαρξις κανονικὴ παρὰ διεστραμμένῳ φυλετικῶς ἀτόμῳ σημείων ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ ἑρμαφροδιτισμοῦ.

Αἱ παρατηρήσεις ὅμως οὐδόλως ἐπαληθεύουσι τοιοῦτό τι. Ὁ ψυχικὸς μιγαδισμός, ὁ ψυχικὸς δυϊσμὸς τῶν δύο φύλων δὲν συμπίπτει μὲ τὸν ἀνατομικὸν τοιοῦτον. Μόνον ἐλάττωσίς τις τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου καὶ μικρά τις ἀτροφία τοῦ γεννητικοῦ ὀργάνου παρατηροῦνται παρὰ τοῖς διεστραμμένοις ἀτόμοις. Καὶ ταῦτα ὅμως οὐχὶ σταθερῶς. Δυνάμεθα, λοιπόν, νὰ φρονῶμεν ὅτι σωματικὸς ἑρμαφροδιτισμὸς καὶ διαστροφὴ εἶναι δύο πράγματα ἀνεξάρτητα ἀλλήλων.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ κληθέντες δευτερεύοντες καὶ τριτεύοντες χαρακτῆρες ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς διεστραμμένοις ἀτόμοις, ἀλλὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι οὗτοι ἀπαντῶνται ἐπίσης εἰς ἄτομα τοῦ ἑτέρου φύλου ἑρμαφροδιτικά, χωρὶς ὅμως τὰ

ἄτομα ταῦτα νὰ ὦσι διεστραμμένα ὡς πρὸς τὴν γεννητικὴν ἐπιθυμίαν.

Ἡ ἔλλειψις μεταβολῆς ἄλλων πνευματικῶν ἰδιοτήτων, τῶν κλίσεων, τοῦ χαρακτῆρος, παρὰ τῇ διαστροφῇ, δὲν ὑποβοηθεῖ πολὺ τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχικοῦ ἑρμαφροδιτισμοῦ. Μόνον παρὰ τῇ γυναικὶ ἀναφαίνεται διαστροφὴ τοῦ χαρακτῆρος· ἐνῷ εἰς τὸν διεστραμμένον ἄνδρα ἀνευρίσκομεν ὅλας τὰς γνωστὰς ἀνδρικὰς ἰδιότητας. Συνεπῶς, ὅστις ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχικοῦ ἑρμαφροδιτισμοῦ ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀνεύρεσις κανονικότητός τινος εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐκδηλώσεις. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τὸν σωματικὸν ἑρμαφροδιτισμὸν κατὰ τὸν Halban ὁ ὁποῖος διατείνεται ὅτι ἡ ἀτροφία τῶν ὀργάνων καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν δευτερευόντων χαρακτήρων εἶναι ἀνεξάρτητοι ἀπ᾽ ἀλλήλλων.

Τὸ ἀμφοτερόφυλον (ἡ συνύπαρξις δηλαδὴ τῶν χαρακτήρων τῶν δύο φύλων) ὡρίσθη ὑπὸ ὑπερμάχου τινος τῶν διεστραμμένων ὡς ἑξῆς: Γυναικεῖος ἐγκέφαλος εἰς ἀνδρικὸν σῶμα. Παραστατικωτάτη ἡ παρομοίωσις, ἀλλὰ διερωτᾶται τις: «Τὶ νὰ εἶναι ἄρά γε γυναικεῖος ἐγκέφαλος ;» Τὸν ἐγνώρισε κανεὶς ποτέ ; Τὸ νὰ θελήσῃ, λοιπόν τις νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ψυχολογικὸν πεδίον ἐπὶ τοῦ ἀνατομικοῦ τοιούτου εἶναι ὄχι μόνον μάταιον ἀλλὰ καὶ ἀδύνατον. Ὁ Kraft-Ebing βεβαιοῖ ὅτι τὸ ἀμφοτερόφυλον τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τοῦ ἀτόμου, ἀντιστοιχεῖ εἰς διπλοῦν ἐγκεφαλικὸν κέντρον: ἄρρεν καὶ θῆλυ. Τὰ κέντρα ταῦτα ἀναπτύσσονται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἥβης ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν γεννητικῶν ἀδένων μεθ' ὧν ὅμως οὐδαμῶς συγκοινωνοῦσιν. Εὐφυὴς γνώμη, ἀλλὰ πῶς νὰ στηριχθῇ;

Ἀφοῦ δὲν γνωρίζομεν ἂν ὑπάρχουν χῶραι τοιαῦται εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ὅπως π.χ. δυνάμεθα νὰ τὸ παραδεχθῶμεν δι᾽ ἄλλας λειτουργείας, τὴν τοῦ λόγου ἐπὶ παραδείγματι.

Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ἀξίωμα, ὅτι ὑπάρχει ἀναμφισβητήτως διάταξις ἀμφοτερόφυλος, ἀγνώστου ὅμως ἀνατομικῆς βάσεως. Σημειωτέον δὲ ὅτι πρόκειται περὶ διαταραχῶν τοῦ θυμικοῦ κατὰ τὴν ἀνάπτυξίν του.

Φυλετικὸν ἀντικείμενον τῶν διεστραμμένων.

Κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ ψυχικοῦ ἑρμαφροδιτισμοῦ τὸ φυλετικὸν ἀντικείμενον τῶν διεστραμμένων δέον νὰ ᾖ φύλου ἀντιθέτου ἐκείνου πρὸς ὃ θὰ ἔρρεπε κανονικῶς τὸ φυλετικὸν ὑποκείμενον. Ὁ φυλετικῶς διεστραμμένος, ἀκριβῶς ὡς ἡ γυνὴ προ ελκύεται ὑπὸ τοῦ ἀνδρικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀνδρικῶν ἰδιοτήτων. Ἀναζητεῖ τὸν ἄνδρα ἀκριβῶς ὡς ἡ γυνή.

Ἀλλὰ τοῦτο πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ εἶναι γενικόν. Ὑπάρχει πλῆθος διεστραμμένων ἀνδρῶν διατηρούντων τοὺς ψυχικοὺς χαρακτῆρας τῶν φύλων των. Ἐλαχίστους μόνον δευτερεύοντας χαρακτῆρας τοῦ ἑτέρου φύλου παρουσιάζουσι καὶ ἀναντιρρήτως ἀναζητοῦσι παρὰ τῷ ὁμοφύλῳ των γυναικείους ψυχικοὺς χαρακτῆρας. Τοῦτο ἄλλως καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς προσπαθείας ἣν καταβάλλουσιν οἱ ἐπὶ χρήμασιν ἐκδιδόμενοι εἰς τοὺς φυλετικῶς διεστραμμένους, νὰ μιμῶνται γυναικείους τρόπους. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι τὸ πλεῖστον τῶν ἀνδρῶν ἦσαν φυλετικῶς διεστραμμένοι καὶ δὴ παιδερασταί. Ὁ παῖς ὅμως δὲν εἵλκυσεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἀρρένων χαρακτήρων, ἀλλὰ κυρίως διὰ τοῦ λεπτοῦ γυναικοειδοῦς σώματός του καὶ τοῦ τεθηλυμένου του πνεύματος, παρουσιάζων σεμνότητα, ἐπιφύλαξιν, ἐπιθυμίαν μαθήσεως καὶ περιέργειαν, ἀναζητῶν τέλος προστασίαν. Εὐθὺς ὡς ὁ παῖς καθίστατο ἀνήρ, ἔπαυε νὰ εἶναι φυλετικὸν ἀντικείμενον καὶ ἀνεζήτει καὶ αὐτὸς τὸν δεόμενον προστασίας μείρακα. Ὁ διεστραμμένος δηλαδὴ ἀναζητεῖ παρ᾽ ἀτόμῳ

ὁμοφύλῳ του χαρακτῆρας καὶ τῶν δύο φύλων· εἶναι ἑπομένως ἕρμαιον δύο τάσεων: μιᾶς πρὸς ἄνδρα καὶ ἑτέρας πρὸς γυναῖκα, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅπως τὸ φυλετικὸν ἀντικείμενον ἔχῃ τοὺς ἀνατομικοὺς γεννητικοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀνδρός. Τελεία δηλαδὴ εἰκὼν ἀμφοτεροφύλου φύσεως.

Παρὰ τῇ γυναικὶ ἡ διαστροφὴ εἶναι πολὺ ἁπλουστέρα. Τὰ ὡς ἐνεργὰ δρῶντα ἄτομα παρουσιάζουσι σωματικοὺς καὶ ψυχικοὺς χαρακτῆρας ἀνδρός. Βαθυτέρα ἴσως ἐξέτασις θὰ ἔφερεν εἰς φῶς πλειοτέραν ποικιλίαν.

Ἀμφοτερόφυλον τοῦ διεστραμμένου ἀτόμου.

Ὁ φυλετικὸς σκοπὸς παρὰ τῇ διαστροφῇ εἶναι ποικίλος. Ἡ διαστροφή, ἡ φυλετική, δὲν τείνει πάντοτε εἰς τὴν συνουσίαν, ὡς ἡ κανονικὴ ἑτερόφυλος ἐξάσκησις τῶν γεννητικῶν καθηκόντων. Ὁ φυλετικὸς σκοπὸς εἶναι συχνάκις πολὺ ἐλαφρότερος. Πολλάκις ἁπλῆ ἐπαφὴ παρηγορεῖ καὶ ἱανκοποιεῖ. Συχνοτάτη παρὰ τῇ διαστροφῇ ἡ ἁπλῆ αἰσθηματικὴ διάχυσις. Παρὰ τῷ ἀσθενεῖ φύλῳ ἐξ ἄλλου, λίαν διαδεδομένη ἡ ἁπλῆ ἐπαφὴ τῶν βλεννογόνων

Συμπέρασμα.

Ἂν καὶ δὲν ἠδυνήθημεν ἐν τοῖς προηγουμένοις νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆς φυλετικῆς διαστροφῆς, ἠδυνήθημεν ὅμως ἀναμφισβητήτως ν᾽ ἀντικρύσωμεν νέας τινας ἀπόψεις. Πρὸ παντὸς διεκρίνομεν τὸ σφάλμα τοῦ νὰ νομίζωμεν ὡς πολὺ σχετικὰ πράγματα τὴν γεννητικὴν τάσιν καὶ τὸν φυλετικὸν σκοπόν. Ἡ πεῖρα μᾶς διδάσκει, ὅτι εἰς τὰς φυλετικὰς σχέσεις τὰς κοινῶς θεωρουμένας ἀντικανονικάς, ὑπάρχει μεταξὺ τάσεως καὶ σκοποῦ συνένωσις ἣν δυσκόλως διακρίνομεν εἰς τὰς κανονικὰς φυλετικὰς σχέ-

σεις καθ' ἃς ἡ τάσις φαίνεται περιέχουσα καὶ τὸν σκοπόν. Δέον συνεπῶς νὰ διακρίνωμεν σαφῶς τὴν τάσιν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ: Ἡ τάσις φαίνεται κατ' ἀρχὰς ὑπάρχουσα ἀνεξαρτήτως σκοποῦ καὶ ἡ ἔκφανσίς της δὲν φαίνεται ὅτι ὁρίζεται ὑπὸ ἐρεθισμοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου.

Β΄. ΑΝΗΒΟΙ ΚΑΙ ΖΩΑ, ΩΣ ΦΥΛΕΤΙΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Ἰδοὺ μία παρατήρησις: Ἐνῷ οἱ φυλετικοὶ διεστραμμένοι οἱ ἀναζητοῦντες ἁπλῶς τὸ ὁμόφυλον δὲν φαίνονται, εἴπομεν, ἔχοντες ἑτέραν βλάβην, ἀντιθέτως οἱ ἀναζητοῦντες ἀνήβους (παιδία) παρουσιάζονται ὡς τρόπον τινὰ μεμονωμένη τάξις. Εἶναι σπάνιον νὰ εὕρωμεν ὡς μόνον φυλετικὸν σκοπὸν τὸν παῖδα. Εἰς ὡρισμένας μόνον περιπτώσεις δύναται νὰ συμβαίνῃ τοῦτο, ὅταν π. χ. τὸ ἄτομον εἶναι δειλὸν καὶ ἀνίκανον ἢ δὲν εὑρίσκῃ ἕτερον φυλετικὸν ἀντικείμενον καταλληλότερον. Τὸ φυλετικὸν ἢ γεννητικὸν ἔνστικτον, τὸ *θυμικὸν* δηλαδή, φαίνεται ἐπιδεκτικὸν πολλῶν ποικιλιῶν καὶ ἐκφυλλίσεων, ἀναλόγως τῆς εὐκολίας εὑρέσεως τῶν φυλετικῶν ἀντικειμένων. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀκόμη πλειότερον ἐκ τοῦ φαινομένου τῆς μετὰ ζῴων συνουσίας, οὐχὶ σπανίας παρὰ τοῖς χωρικοῖς· αὐτὸ πλέον εἶναι ἡ κορωνὶς τῆς ἐλαστικότητος τοῦ *θυμικοῦ* δυναμένου νὰ ὠθήσῃ τὸ ἄτομον καὶ μέχρι μίξεων ὑπερβαινουσῶν τὰ ὅρια τοῦ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Διὰ λόγους αἰσθητικοὺς θὰ ἠθέλομεν νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὴν ψυχιατρικὴν τὰς ἀποπλανήσεις ταύτας τοῦ φυλετ. ἐνστίκτου καθὼς καί τινας ἄλλας. Πλὴν τοῦτο φαίνεται ἀδύνατον. Καὶ τοῦτο διότι ἐκ πείρας γνωρίζομεν ὅτι παρὰ τοῖς ἀπεπλανημένοις τούτοις, αἱ λοιπαὶ διαταραχαὶ τοῦ θυμικοῦ δὲν εἶναι διάφοροι τῶν παρὰ τοῖς κανονικοῖς. Ἐκτὸς τούτου ἀναφαίνονται παρὰ φυλαῖς ὁλοκλή-

ροις καὶ ὡρισμέναις κοινωνικαῖς τάξεσιν. Οὕτως ἡ πρὸς παῖδας ἔφεσις ἀναφαίνεται παρὰ παιδαγωγοῖς ἀναστρεφομένοις τοὺς παῖδας μεθ᾽ ὧν συχνότεραι αἱ εὐκαιρίαι φυλετ. μίξεως. Εἰς τοὺς παράφρονας ἀντιθέτως ἀνευρίσκομεν τὰς αὐτὰς ἀποπλανήσεις, πολὺ ὅμως ἀνωτέρας καὶ ἐχούσας ἀποκλειστικὸν χαρακτῆρα, ἤτοι ἀντικαθιστώσας τελείως τὴν κανονικὴν φυλετικὴν ἐξάσκησιν.

Αἱ διάφοροι φυλετικαὶ ποικιλίαι σχηματίζουσαι σειρὰν μεταβάσεων ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ μέχρι τῆς ἀληθῶς νοσηρᾶς τοιαύτης, παρουσιάζουσι μεταξύ των σχέσεις λίαν διδακτικάς. Δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι αἱ φυλετ. ἐκδηλώσεις ὑπόκεινται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἐπήρειαν ἀνωτέρας ψυχικῆς ἐπιδράσεως, ἀκόμη καὶ παρὰ τοῖς φυλετικῶς κανονικοῖς. Κατὰ τὴν πεῖραν μου (λέγει ὁ Freud), πᾶς κοινῶς θεωρούμενος ὡς κοινωνικῶς καὶ ἠθικῶς *ἀντικανονικὸς* εἶναι καὶ φυλετικῶς τοιοῦτος. Ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀντικανονικοὶ φυλετικῶς οἵτινες ὑπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ἐπόψεις ἔχουσιν ὅλας τὰς ἰδιότητας τοῦ πολιτισμένου—ὧν ὅμως τὸ μόνον ἀσθενὲς σημεῖον ἔγκειται ἐν τῇ φυλετικῇ των ζωῇ.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἔχει μεγίστην σημασίαν εἶναι ὅτι διὰ πλῆθος ἀτόμων τὸ φυλετ. ἀντικείμενον ἔχει ὅλως δευτερεύουσαν σημασίαν. Ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι τὸ αἰσθητὸν καὶ *σταθερὸν στοιχεῖον τῆς φυλετικῆς τάσεως.*

ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΥΛΕΤΙΚΟΝ ΣΚΟΠΟΝ

Κανονικὸς φυλετικὸς σκοπὸς θεωρεῖται, ὡς γνωστόν, ἡ ἐπαφὴ τῶν γεννητ. ὀργάνων κατὰ τὴν συνουσίαν, ἡ χαλάρωσις τῆς γεννετησίου ὁρμῆς καὶ ἡ διά τινα χρόνον ἀνακούφισις τοῦ ἀτόμου, ἀνακούφισις ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐπισυμβαίνουσαν διὰ τῆς κατασιγάσεως τῆς πείνης.

Ἐν τούτοις καὶ παρὰ τοῖς κανονικοῖς φυλετικῶς ἀτόμοις ἀναφαίνονται τάσεις ὧν ἡ σὺν τῷ χρόνῳ περαιτέρω ἀνάπτυξις εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φέρῃ πρὸς ἀποπλανήσεις γεννητικάς, γνωστὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα *ἐκτροπαί*. Εἶναι ἀδύνατον νὰ παρέλθωμεν ἀδιάφοροι πρὸ τῶν πρὸ τῆς γεννητικῆς μίξεως θωπειῶν, ἢ τῆς ἐπιζητήσεως ἐρεθισμῶν ἐκ τῆς ὁράσεως ὡρισμένων γυναικείων ἐνδυμάτων ἢ τμημάτων γυναικείου σώματος. Τὰς μικρὰς ταύτας ἀπολαύσεις δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς «προσωρινὰς» ἢ προσκαίρους γεννητικοὺς σκοποὺς μέχρις ἀπολαύσεως τοῦ τελικοῦ τοιούτου καὶ τῆς ἐπακολουθούσης χαλαρώσεως τοῦ διεγερθέντος φυλετ. ἐνστίκτου. Αἱ προκαταρκτικαὶ αὗται πράξεις γίνονται τὸ μὲν πρὸς ἡδονήν, τὸ δὲ ἐντείνουσι τὸν ἐρεθισμὸν ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ διατηρηθῇ μέχρι τῆς ἐσχάτης τῶν φυλετικῶν πράξεων ἤτοι τῆς συνουσίας. Ἐκ τῶν φυλετικῶν προκαταρκτικῶν ἐπαφῶν ἡ τῆς ἐπαφῆς τῶν βλεννογόνων ὑπὸ διαφόρους μορφὰς εἶναι ἡ κοινοτέρα καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν, τὸ φίλημα παρὰ πλείστοις λαοῖς καὶ δὴ τοῖς πεπολιτισμένοις ἔλαβε τὴν ὑψηλοτέραν φυλετικὴν μορφὴν ἂν καὶ τὰ εἰς τὴν ἐπαφὴν ταύτην συμβάλλοντα σωματικὰ μόρια δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ γεννητικὸν σύστημα ἀλλὰ εἰς τὸ πνευματικόν· εἰς τὸ φίλημα τῶν κανονικῶν φυλετικῶν ἀτόμων ὀφείλομεν νὰ διΐδωμεν τὰ ἴχνη τῶν φυλετικῶν ἀποκλίσεων καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων νὰ προβῶμεν εἰς ταξινομήσεις. Αἱ ἀποκλίσεις συνίστανται εἰς φαινόμενα δύο εἰδῶν: α΄) *Ἀνατομικὰς παρομοιώσεις*, σχετικῶς πρὸς τὰ εἰς συνουσίαν χρησιμεύοντα σωματικὰ μέλη. β΄) *ἐπισχέσεις* εἰς ἐνδιαμέσους τινὰς σχέσεις, αἵτινες κανονικῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπερπηδηθῶσι ταχέως διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἄτομον εἰς τὸν ὁριστικὸν φυλετικὸν σκοπόν.

Α'. ΑΝΑΤΟΜΙΚΑΙ ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΕΙΣ

Ὑπερεκτίμησις τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου

Συνήθως ἡ ἐκτίμησις τοῦ φυλετικοῦ ἀτόμου δὲν στρέφεται μόνον εἰς τὰ γεννητικὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ ἑτεροφύλου· ἐπεκτείνεται ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος τοῦ τελευταίου τούτου καὶ τείνει νὰ περιλάβῃ ὅλας τὰς αἰσθητικὰς ἐντυπώσεις τὰς ἐξ αὐτοῦ προκυπτούσας. Ἡ τοιαύτη ὑπερεκτίμησις ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πεδίου, ἀποδιδομένων τυφλῶς τῷ ἀντικειμένῳ τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου ὑπερβολικῶν ψυχικῶν ἰδιοτήτων καὶ τελειοποιήσεων. Ὑποδουλοῦται δηλαδὴ τὸ φυλετικὸν ἄτομον ψυχικῶς εἰς τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον. Ἡ εὐπιστία ἡ προκαλουμένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἶναι πηγὴ σπουδαία ἂν μὴ μόνη ἀρχικὴ τῆς ἐπιβολῆς.

Εἰς τὴν ὑπερεκτίμησιν ταύτην τῶν καθαρῶς γεννητικῶν μελῶν, δέον ν' ἀναζητήσωμεν τὴν χρησιμοποίησιν ἑτέρων σωματικῶν μελῶν πρὸς φυλετικοὺς σκοπούς.

Ἡ σημασία τῆς ὑπερεκτιμήσεως ταύτης δύναται κάλλιστα νὰ σπουδασθῇ παρὰ τῷ ἀνδρί, παρ' ᾧ καὶ μόνῳ ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ εἶναι ἐπιδεκτικὴ ἐρεύνης, ἐνῷ παρὰ τῇ γυναικὶ ἴσως ἕνεκεν ἀτροφίας τινὸς ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ, ἴσως ἐπίσης ἕνεκα τῶν συμβατικῶν κοινωνικῶν ἐπιφυλάξεων, ἴσως τέλος ἕνεκεν ὑποκρισίας, ἡ ἔρευνα τῶν φυλετικῶν φαινομένων καλύπτεται εἰσέτι ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου.

Φυλετικὴ χρῆσις τῶν στοματικῶν βλεννογόνων

Ἁμαρτωλὴ θεωρεῖται ἡ φυλετικὴ χρῆσις τοῦ στόματος ὅταν τὰ χείλη ἔλθωσιν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν γεννητικῶν μερῶν τοῦ μεθ' οὗ ἡ μῖξις ἀτόμου. Τί βλέπομεν λοιπόν; Τὸν αἰώνιον συμβιβασμὸν καὶ συμβατισμὸν ὅπως εἶναι

ὅλαι μας αἱ πράξεις! Χείλη μὲ χείλη ἀγγέλων φίλημα· χείλη μέ... ὅμως, σατανᾶ ἔμπνευσις! Ἀλλά, θὰ εἴπῃ τις διατὶ ἀπ᾽ αἰώνων ἡ ἀνθρωπότης ἀπηχθάνθη τὸ τελευταῖον; Συνήθεια λέγει ὁ Fr. Ἡ ἀπέχθεια κατέστη κληρονομική. Ἀλλὰ μήπως εἶναι ἡ μόνη ἀμετροέπεια τῆς ζωῆς μας; Ὁπόσαι ἄλλαι! «Εἷς σφριγηλὸς νέος φιλεῖ μὲ πάθος τὰ χείλη καὶ τὸ στόμα νεαρᾶς κόρης. Εἰπέτε του ὅμως νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ψήκτρας τῶν ὀδόντων της: Τὶ φρίκη! Θὰ ἀνακράξῃ! Ἀλλὰ διατὶ νέε; Μήπως τὸ ἰδικόν σου στόμα εἶναι καλλίτερον τῶν κερασίνων χειλέων τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἔρωτός σου; Ὥστε ἡ καθ᾽ ἕξιν ἀπέχθεια συμβάλλει σπουδαίως εἰς τὰς φυλετικάς μας σχέσεις. Ὁτὲ ἀποδιώκει τὸ θυμικόν, ὁτὲ ὅμως ὑποχωρεῖ προτροπάδην πρὸ αὐτοῦ. Γενικῶς ὅμως μετριάζει πολὺ τὰς φυλετικάς μας ἐκδηλώσεις. Εἶναι παρατηρημένον ὅτι ἡ ὄψις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἀπέχθειαν, ἰδίως εἰς τὰς ὑστερικὰς γυναῖκας. Τὸ θυμικὸν ἀρέσκεται νὰ παίζῃ καὶ νὰ νικᾷ τὴν ἀπέχθειαν ταύτην.

Φυλετικὴ χρῆσις τῆς ἕδρας

Συνήθως ἡ χρῆσις ταύτης διὰ φυλετικοὺς σκοποὺς θεωρεῖται ὡς διαστροφὴ λόγῳ τῆς ῥυπαρότητος τῶν χρήσεων αὐτῆς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ὑπερβάλλῃ τις ταύτην καὶ νὰ τὴν παραλληλίζῃ πρὸς τὴν ὁμολογίαν ὑστερικῶν νεανίδων διατεινομένων ὅτι ἀπεχθάνονται τὰ ἄρρενα γεννητικὰ ὄργανα λόγῳ τῆς πρὸς οὔρησιν χρήσεως αὐτῶν.

Ἡ φυλετικὴ χρῆσις τῆς ἕδρας (καὶ δὴ τῶν βλεννογόνων της) δὲν εἶναι—κατὰ τὸν Fr.— χαρακτηριστικὸν διαστροφῆς. Ἡ παιδεραστία λέγει οὗτος ἀνήκει εἰς τὸν ἄνδρα λόγῳ τῆς ἀναλογίας τῆς ἀπὸ ἕδρας πράξεως πρὸς τὴν κανονικὴν τοιαύτην καὶ ἐνασκεῖται συχνότατα ὑπὸ ἑτεροφύ-

λων. Τουναντίον, λέγει, χαρακτηριστικὸν διαστροφῆς εἶναι μόνον ἡ ἀμοιβαία ὁμοφυλοφιλία.

Φυλετικὴ σημασία τῶν λοιπῶν σωματικῶν μερῶν

Αὕτη, οὐδὲν ἔχει τὸ ἀξιοσημείωτον. Εἶναι μόνον ἀπόρροια τῆς ἐπιθυμίας ἀπολαύσεως τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου καθ᾽ ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη. Ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνατομικὰς μεταφοράς, τὸ μόνον ἔχον ἀξίαν εἶναι ἡ χρῆσις ἑτέρων σωματικῶν μερῶν ὡς γεννητικῶν ὀργάνων! Τοῦτο δικαιολογεῖται ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ἀναπτύξεως τοῦ θυμικοῦ.

Ἐκλογὴ ἀκαθάρτου φυλετικοῦ ἀντικειμένου. Φετιχισμός

Ἰδίως ἐνδιαφέρει ἡ ἀντικατάστασις φυλετικοῦ ἀντικειμένου ὑπὸ ἄλλου ἀντικειμένου σχετικοῦ του, ἂν καὶ ὅλως ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του ἀσχέτου πρὸς φυλετικὴν χρῆσιν. Εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, μέλος τοῦ ἀγαπωμένου ἀτόμου ἄσχετον πρὸς φυλετικότητα (κόμη, πόδες) ἢ ἄψυχον ἀντικείμενον χρησιμεῦον τῷ ἀγαπωμένῳ ἀτόμῳ καὶ ἰδίως τοῖς γεννητικοῖς αὐτοῦ ὀργάνοις (ἐνδύματα, ἀσπρόρρουχα). Πρόκειται δηλ. περὶ καθαρᾶς εἰδωλολατρείας, ὅπου δηλ. ἓν ἄψυχον εἴδωλον ἐνσαρκώνει τὸ ἐρώμενον ὄν, ὅπως ἓν κοινὸν εἴδωλον ἐνσαρκώνει διὰ τὸν εἰδωλολάτρην τὸν θεόν του

Ἡ κυρίως διαστροφὴ ἀναφαίνεται εἰς τὰς περιπτώσεις καθαροῦ φετιχισμοῦ, καθ᾽ ἧς διεστραμμένος μὴ εὑρίσκων ἀντικείμενον φυλετικὸν τῆς φαντασίας του (ὡρισμένον χρῶμα κόμης, ὡρισμένον χρῶμα ἐνδυμάτων, ἢ ὅπερ τὸ περιεργότερον ὡρισμένας φυσικὰς ἀτελείας !) Οὐδεμία ἄλλη παθολογικὴ ψυχικὴ ἐκδήλωσις δὲν τὴν ὑπερβάλλει εἰς πλοῦτον περιέργων καὶ ποικίλλων φαινομένων. Ἴσως πρόκει-

ται περὶ ἀδυναμίας τῆς τάσεως πρὸς κανονικὸν φυλετικὸν ἀντικείμενον καὶ δὴ ἀδυναμίας τῆς γεννητικῆς συσκευῆς. Ἡ μεταφορὰ τοῦ εἰδώλου εἰς τὸ κανονικὸν ἀντικείμενον ὀφείλεται εἰς τὴν ὑπερεκτίμησιν τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου, ἐπιβάλλουσαν τὴν αὐτὴν ὑπερεκτίμησιν πάντων τῶν ἀντικειμένων τῶν σχετιζομένων πρὸς αὐτό. Ἡ ὑπερεκτίμησις αὕτη φαίνεται οὖσα καθαρὰ ψυχολογικὴ ἀνάγκη. Τοῦτο ἐξηγεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι στοιχεῖα φετιχισμοῦ ἀνευρίσκομεν καὶ παρὰ τῷ κανονικῷ ἔρωτι, κατὰ τὴν ἐρωτικὴν ἰδίως προκαταρκτικὴν περίοδον, ὁπότε ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ δὲν προσμειδιᾷ εἰσέτι τῷ ἀτυχεῖ ἐραστῇ.

Φέρε μου μίαν δαντέλλαν ποὺ νὰ ἐσκέπασε τὰ στήθη της, μίαν κορδέλλαν τῆς ἀγαπημένης μου!

(Φάουστ)

Ἑπομένως τίποτε τὸ ἀντικανονικὸν εἰς τὸν στοιχειώδη φετιχισμόν. Ὅλοι διέρχονται δι' αὐτοῦ. Ἡ παθολογικὴ μορφὴ ἀναφαίνεται ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ εἴδωλον (τὸ ἄψυχον δηλ. ἀντικείμενον, ὕφασμα, τρίχαπτον, στηθόδεσμος κλπ.) ἀποσπώμενον τοῦ ὡρισμένου φυλετικοῦ ἀντικειμένου, ὑποκαθιστᾷ τὸ τελευταῖον τοῦτο εἰς τὰς ὁρμὰς τοῦ ἐρῶντος. Ὑπάρχουν ἐννοεῖται αἱ μεταβατικαὶ μορφαὶ ἐκ τῶν ἁπλῶν ποικιλιῶν ἢ ἰδιοτροποιῶν τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου μέχρι τῶν παθολογικῶν ἀποκλίσεων.

Ὁ Binet πρῶτος παρετήρησε καὶ ἐπηληθεύθη κατόπιν ὅτι κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ εἰδώλου σπουδαιότατα ἐπιδρᾷ ἰσχυρὰ φυλετικὴ ἐντύπωσις ἐπισυμβᾶσα συνήθως κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Μᾶς ἐνθυμίζει τοῦτο τὴν παροιμιώδη ἀντοχὴν τοῦ πρώτου ἔρωτος παρὰ τοῖς κανονικοῖς ἀτόμοις (ἐπάνοδος εἰς τοὺς πρώτους ἔρωτας). Ἀνευρίσκομεν κυρίως τὴν μορφὴν ταύτην εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς τὸ φυλετ. ἀντικείμενον εἶναι φύσεως καθαρῶς εἰδωλοειδοῦς.

Ἄλλοτε πάλιν ὑπάρχει σειρὰ ἰδεῶν συμβολικοῦ χαρα-

κτῆρος, συνήθως ἀσυναισθήτου ἄγουσα εἰς τὸν φετιχισμόν. Δὲν καθίσταται πάντοτε δυνατὸν ν' ἀνεύρωμεν τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν τούτων (ὁ ποῦς εἶναι ἀρχαιότατον φυλετικὸν σύμβολον ἤδη ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναφερόμενον, ἡ φήμη τῆς μηλωτῆς, ὡς φυλετικοῦ συμβόλου, ὀφείλεται πιθανώτατα εἰς τὴν ὁμοιότητά της πρὸς τὰς τρίχας τοῦ ἐφηβαίου). Καὶ αἱ καθολικαὶ ὅμως αὗται ἐντυπώσεις δὲν φαίνονται οὖσαι ἄσχετοι πρὸς ἐντυπώσεις προσωπικὰς τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Β. ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣΩΡΙΝΩΝ ΦΥΛΕΤΙΚΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

Σχηματισμὸς νέων φυλετικῶν σκοπῶν ἢ ἀντικειμένων

Ὅλαι αἱ αἰτίαι αἱ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των ἀντιτιθέμεναι εἰς τὴν κανονικὴν φυλετικὴν λειτουργίαν (ἀνικανότης, ὑψηλὴ τιμὴ τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου, κίνδυνοι ἀσθενειῶν) εὐνοοῦσι φυσικὰ τὴν τάσιν τοῦ ἀτόμου εἰς τὸ νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὰς προκαταρτικὰς πράξεις, ἀποφεῦγον τὸν τελικὸν κανονικὸν σκοπόν. Παρατήρησις προσεκτικὴ μᾶς πείθει ὅτι ἡ ἀτελὴς αὕτη ἱκανοποίησης ὑπάρχει τακτικώτατα παρὰ τῇ κανονικῇ φυλετικῇ λειτουργίᾳ.

Ἐπαφὴ καὶ θαυμασμὸς πρὸς τὸ φυλετικὸν ἀντικείμενον

Ἡ ἐπαφὴ —παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τοὐλάχιστον—εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ γεννητικοῦ σκοποῦ. Τὰ ἐκ τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὴν ἐπιδερμῖδα τοῦ φυλετ. ἀντικειμένου προκαλούμενα συναισθήματα προξενοῦσι εὐχαρίστησιν καὶ ἐπαυξάνουν τὸν γεννητικὸν ἐρεθισμόν. Τὸ νὰ ἀρέσκε-

ται, λοιπόν τις—ἐπί τινα τοὐλάχιστον χρόνον εἰς τὰς ἐπαφὰς—οὐδόλως εἶναι χαρακτηριστικὸν διαστροφῆς· ἀρκεῖ μόνον νὰ καταλήγουν αὗται εἰς τὴν γεννητικὴν πρᾶξιν.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει προκειμένου περὶ τῶν ὀπτικῶν ἐντυπώσεων αἵτινες ἀναμφιβόλως ὑπάγονται εἰς τὰς ἁπτικὰς ἤτοι ἐξ ἐπαφῆς ἐντυπώσεις. Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τὸ θυμικὸν ἐξεγείρεται ὑπὸ τῶν ὀπτικῶν ἐντυπώσεων καὶ ταύτας κυρίως μεταχειρίζεται *ἡ ἐπιλογὴ* (κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς καταγωγῆς) ἵνα ἀναπτύξῃ παρὰ τῷ φυλετικῷ ἀντικειμένῳ ἰδιότητας ὡραιότητος. Ἡ συνήθεια τῆς διὰ τῶν συγχρόνων ἐνδυμάτων ἀποκρύψεως τοῦ σώματος, ἡ τόσον διαδοθεῖσα μετὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ τηρεῖ ἄγρυπνον τὴν φυλετικὴν περιέργειαν· αὕτη ὠθεῖ τὸ ἄτομον νὰ συμπληρώσῃ διὰ τῆς φαντασίας τὸ φυλετ. ἀντικείμενον ἀποκαλύπτον νοερῶς τὰ κεκρυμμένα σωματικὰ μέλη. Ἡ αὐτὴ περιέργεια δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς καλλιτεχνικήν, ἤτοι εὐγενῆ μορφὴν (ἐξύψωσις), ὅταν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀτόμου δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰ γεννητικὰ μέρη τοῦ σώματος ἀλλ' ἐπεκτείνεται εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ φυλετ. ἀντικειμένου.

Ἔν τινι μέτρῳ, τὰ φυλετικῶς κανονικὰ ἄτομα ἀρκοῦνται εἰς τὸ «πᾶν μέτρον ἄριστον» ἀρκούμενα εἰς τὸν θαυμασμὸν τοῦ φυλετ. ἀντικειμένου· μάλιστα εὑρίσκουν τὸν τρόπον νὰ μετατρέψωσι μέρος τοῦ θυμικοῦ εἰς τάσεις καλλιτεχνικάς. Ἀντιθέτως ἡ ἐπιθυμία ὀπτικῆς ἐντυπώσεως καθίσταται διαστροφή:

α΄) Ὅταν περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ γεννητικὰ μέρη.

β΄) Ὅταν δὲν ἀπεχθάνεται οὐδὲν καὶ δὲν πτοεῖται οὐδὲ πρὸ αὐτῆς ταύτης τῆς θέας τῶν περιττωμάτων.

γ΄) Ὅταν ἀντὶ νὰ τείνῃ πρὸς τὴν γεννητικὴν πρᾶξιν, τὴν ἀποφεύγει. Τοῦτο π. χ. συμβαίνει μὲ τοὺς *ἐκ-*

θετίας οἵτινες δεικνύουσι τὰ γεννητικά των ὄργανα ἵνα τοῖς ἐπιδείξωσι καὶ οἱ ἄλλοι ταῦτα.

Εἰς τὰς μορφὰς ταύτας (*ἐκθετίας* καὶ *παρατηροῦντας*), παρατηροῦμεν λίαν ἐνδιαφέρον φαινόμενον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἄλλης γεννητικῆς ἀποκλίσεως (ἐλαττώματος): Τὸ ὅτι ὁ φυλετικὸς σκοπὸς ἀναφαίνεται ὑπὸ ἁπλῆν μορφὴν ὁτὲ ἐνεργητικὴν ὁτὲ δὲ παθητικήν. Ἡ αἰσχύνη βοηθεῖ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοιούτων φυλετικῶν ἐλαττωμάτων. Πολλάκις ὅμως εἶναι ἀνίσχυρος.

Σαδισμὸς—Μαζοχισμὸς

Οὕτως ἀπεκλήθη ἡ τάσις, φυλετικὴ ἐπιθυμία καὶ ἡδονὴ ἣν αἰσθάνεται τὸ φυλετικὸν πρόσωπον (ὑποκείμενον) ἐνεργοῦν ὥστε νὰ ὑποφέρῃ τὸ φυλετικὸν ἀντικείμενον ἢ καὶ ἀντιστρόφως νὰ αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν τὸ φυλετικὸν ὑποκείμενον ὑποφέρον αὐτὸ τοῦτο (Μαζοχισμός).

Ἄλλοι συγγραφεῖς προέτεινον ὡς πλέον ἐπιτυχῆ τὸν ὅρον *Ἀλγολαγνεία*, ὡς ἐκφράζοντα μᾶλλον τὴν φυλετικὴν ἡδονὴν τὴν προξενουμένην ὑπὸ τῆς ὀδύνης, τῆς σκληρότητος.

Ὁ σαδισμὸς ἀνευρίσκεται εἰς ἴχνη καὶ εἰς τὴν κανονικὴν φυλετικὴν ζωήν. Ἡ φυλετικότης καὶ δὴ ἡ ἐξωτερίκευσις τῶν φυλετικῶν ἐνστίκτων τοῦ πλείστου τῶν ἀνθρώπων περιέχει σ·οιχεῖα *βίας* ἤτοι τάσιν τοῦ νὰ δεσπόσῃ τὸ φυλειικὸν ὑποκείμενον, τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου. Βιολογικῶς τὸ φαινόμενον δύναται νὰ ἐξηγηθῆ ἐκ τῆς ἀνάγκης ἣν ἔχει ὁ ἄνθρωπος νὰ μεταχειρισθῇ καὶ ἄλλα μέσα πλὴν τῆς *ἀποπλανήσεως* ἂν θέλῃ νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου. Ὁ σαδισμὸς εἶναι ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τῶν ἰχνῶν τῆς *ἀλγολαγνείας*.

Κοινῶς σαδισμὸς ἀποδίδεται εἰς πᾶσαν πρᾶξιν βίας κατὰ τὴν γεννητ. πρᾶξιν, ἀπὸ τῆς κανονικῆς φυλετικότη-

τος, μέχρι τῶν παθολογικῶν περιπτώσεων κακώσεων τοῦ φυλετ. ἀντικειμένου. Διὰ τὴν ἀκρίβειαν ὅμως θὰ ἔπρεπε μόνον εἰς τὰς τελευταίας ταύτας ν᾿ ἀποδίδεται χαρακτὴρ σαδισμοῦ.

Ὡσαύτως ὁ μαζοχισμὸς περιλαμβάνει πάντας τοὺς βαθμοὺς τῆς ἑκουσίας ὀδύνης κατὰ τὴν γεννητ. πρᾶξιν. Τὸ μέγιστον φθάνει οὗτος, ὅταν ἡ ἱκανοποίησις ἐξαρτᾶται ἀναγκαίως ἀπὸ φυσικὴν ἤ ψυχικὴν ὀδύνην, δοκιμαζομένην ἐκ μ ρους τοῦ φυλετ. ὑποκειμενου. Ὁ μαζοχισμὸς φαίνεται ὡς διάστροφὴ πολὺ μεῖζον ἀπ χουσα τῆς κανον. καταστάσεως ἢ ὁ σαδισμός. Εἶναι ἀμφίβολον, ἂν ἀποτελῇ φαινόμενον ὑπάρχον ἐξ ἀρχῆς ἢ πρόκειται περὶ σαδισμοῦ μεταβεβλημένου. Συχνὰ παρετηρήθη, ὅτι ὁ μαζοχισμὸς εἶναι συνέχεια σαδισμοῦ, ὅστις στρέφεται κατὰ τοῦ σαδιστοῦ, πρόκειται δηλ. περὶ εἴδους ἀμύνης τοῦ φυλετ. ἀντικειμένου, εἰς βάρος τοῦ φυλετ. ὑποκειμένου, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ πρώτου. Ἡ κλινικὴ ἀνάλυσις τῶν βαρειῶν περιπτώσεων μαζοχισμοῦ μᾶς ἄγει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι οὗτος εἶναι ἀποτέλεσμα περίπλοκον, σειρᾶς παραγόντων, οἱ ὁποῖοι ὑπερβάλλουσι καὶ ὁρίζουσι στάσιν φυλετικῆς παθητικότητος ἐξ ἀρχῆς ὑπαρχούσης, (σύνθετον αἴσθημα εὐνουχισμοῦ διαφόρων μορφῶν· αἴσθημα ἐνοχῆς).

Ὅπως εἴδομεν ὅτι τὸ θυμικὸν ὑπερνικᾷ τὴν ἀπέχθειαν καὶ αἰσχύνην, οὕτως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑπερνικᾷ τοῦ ο τὸν πόνον.

Ὁ σαδισμὸς καὶ μαζοχισμὸς διακρίνονται μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων φυλετικῶν ἀποκλίσεων καὶ διαστροφῶν κατὰ τὸ ὅτι ἥ τε ἐνεργητικότης καὶ παθητικότης, αἵτινες συγκρατοῦσι τοὺς θεμελειώδεις των χαρακτῆρας, συνιστῶσι γενικῶς τὴν φυλετικὴν ζωήν.

Ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ σκληρότης καὶ τὸ φυλετ. ἔνστικτον συνδέονται στενότατα. Διὰ

νὰ ἐξηγήσουν τὴν στενὴν ταύτην σχέσιν, ἠρκέσθησαν μέχρι τοῦδε νὰ τονόσουν τὸ βίαιον στοιχεῖον τοῦ θυμικοῦ. Συγγραφεῖς τινὲς ἰσχυρίσθησαν ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο τῆς βίας εἶναι λείψανον καννιβαλικῶν ἐνστίκτων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐσήμαινεν ὅτι καὶ παρὰ τῇ φυλετ. ζωῇ τὰ μέσα ἐπικρατήσεως εἶναι ἀνάλογα πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι πρὸς ἱκανοποίησιν ἀνάγκης μείζονος προϋπαρχούσης ἤτοι τῆς πείνης, αἰσθήματος προϋπάρχοντος τοῦ φυλετ. ἐνστίκτου συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς ὀντογονίας. Ἰσχυρίσθησαν ἐπίσης ὅτι ἐν πάσῃ ὀδύνῃ ἐμπεριέχεται ποσότης ἡδονῆς. Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ ἱκανοποιηθῶμεν ἐκ τῶν ἐξηγήσεων τούτων· ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι εἰς τὴν φυλετ. ταύτην ἀποπλάνησιν συμβάλλουσι πλειότεραι ψυχικαὶ τάσεις.

Τὸ χαρακτηρίζον τὴν ἀποπλάνησιν ταύτην εἶναι ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ἀτόμῳ συνύπαρξις τῆς ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς μορφῆς. Ὁ κατὰ τὰς φυλετικάς του σχέσεις ἡδονόμενος νὰ ἐπιβάλλῃ ὀδύνην, εἶναι ἐπίσης ἱκανὸς νὰ ἀντλήσῃ στοιχεῖα εὐχαριστήσεως ἐξ ἐπιβαλλομένου αὐτῷ ἄλγους. Εἷς σαδιστὴς εἶναι συγχόνως καὶ μαζοχιστής, χωρὶς τοῦτο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μείζονα τυχὸν ἀνάπτυξιν τῆς ἐνεργητικῆς ἢ ἀντιθέτως τῆς παθητικῆς μορφῆς, ἐπιβαλλομένης ἐν τέλει.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ παρατηροῦμεν ὅτι τάσεις τινὲς σχηματίζουσι κανονικῶς ζεύγη ἀνταγωνιζομένων στοιχείων· τοῦτο ἔχει μεγάλην θεωρητικὴν σημασίαν ὡς θ᾽ ἀναλύσωμεν εἰς ἄλλας περιωτώσεις. Ἐπὶ τλέον φανερὸν ὅτι ἡ ἀντίθεσις σαδισμοῦ-μαζοχισμοῦ δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ μόνης τῆς παραδοχῆς ὑπάρξεως βιαίου στοιχείου. Ἀπ᾽ ἐναντίας, αἰσθανόμεθα τὴν ὤθησιν ν᾽ ἀποδώσωμεν τὴν ἕνωσιν τῶν ἀνταγωνιστικῶν στοιχείων εἰς τὸ ἀμφοτερόφυλον τὸ ὁποῖον ἑνώνει τοὺς δύο χαρακτῆρας ἄρρενα καὶ

θῆλυν, τοὺς ὁποίους ὁ ψυχολόγος ἀνάγει εἰς ἀντίθεσιν ἐνεργείας καὶ παθητικότητος.

III. ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΥΛΕΤΙΚΩΝ ΑΠΟΚΛΙΣΕΩΝ Ή ΕΚΤΡΟΠΩΝ

Ποικιλία καὶ ἀσθένεια.

Οἱ ἰατροί, οἵτινες πρῶτοι ἐσπούδασαν τὰς φυλετ. ἐκτροπὰς ὑπὸ ὅρους ὅλως ἰδιαιτέρους, ἀπέδωκαν ταύτας ἢ μᾶλλον τὰς ἐθεώρησαν ὡς συμπτώματα ἀσθενείας ἢ ἐκφυλίσεως, ὅπως τοῦτο ἐνομίσθη, ὡς εἴδομεν, καὶ διὰ τὴν διαστροφήν. Τὸ ἀστήρικτον ὅμως τούτου καταδεικνύεται εὐκολώτερον διὰ τὰς ἐκτροπάς. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς κανονικοῖς ἀτόμοις, ἅτινα τὰς θεωροῦσιν ὡς λεπτομερείας τῆς ἐντελῶς ἰδιωτικῆς των ζωῆς. Ὅταν αἱ περιστάσεις τῷ ἐπιτρέψωσι, πᾶν ἄτομον δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν ἐκτροπῆς, εἴτε ὑποκαθιστῶν ταύτην εἰς τὴν θέσιν τῆς κανον. φυλετικῆς λειτουργίας, εἴτε ποικίλλον τὴν τελευταίαν ταύτην δι᾿ ἐκείνης. Δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι παρ᾿ οὐδενὶ κανονικῷ ἀτόμῳ δὲν λείπουν ἴχνη ἐκτροπῆς. Καὶ τοῦτο μόνον ἀρκεῖ νὰ μᾶς καταδείξῃ τὸ ἄτοπον, ὅπερ διαπράττομεν, ἀποδίδοντες τῷ ἀτόμῳ μομφὴν δι᾿ ἐκτροπήν. Εἰς τὸ φυλετικὸν πεδίον συναντῶμεν ἐντελῶς ἰδιαιτέρας δυσκολίας, ἂν θελήσωμεν νὰ θέσωμεν σαφῶς ὅρια μεταξὺ ἁπλῶν ἐκτρεπτικῶν ἀνωμαλιῶν, μὴ ἐξερχομένων τῆς δράσεως τῆς κανονικῆς φυσιολογίας καὶ τῶν νοσηρῶν συμπτωμάτων.

Ἐν τούτοις, ἡ ποιότης τοῦ γεννητικοῦ σκοποῦ εἰς ὡρισμένας ἐκτροπάς, ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέραν σπουδήν· πράγματι, ἐκτροπαί τινες ἀπέχουσι τόσον τῆς κανονικῆς φυλετ. λειτουργίας, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ μὴ τὰς θεωρήσωμεν «παθο-

λογικάς». Ἰδίως ἐκείνας, αἵτινες ὠθοῦσι τὸ γεννητ. ἔνστικτον νὰ ὑπερπηδήσῃ ὡρισμένα ἐμπόδια (αἰσχύνην, ἀπέχθειαν, πόνον), καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι πράξεων ὅλως ἀσυνήθων (ἐπαφῆς περιττωμάτων, βιασμὸς πτωμάτων). Ἐν τούτοις, καὶ εἰς τὰ ἄτομα ταῦτα, τὰ τοιαῦτα πειρώμενα δὲν ἀνευρίσκομεν συνήθως βαρείας ἀνωμαλίας ἄλλου εἴδους, ἢ συμπτώματα ἐγκεφαλικῶν νόσων. Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἄτομα ὅλως κανονικὰ ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ἀσθενῆ ἀπὸ φυλετικῆς ἀπόψεως, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ κυριωτάτου τῶν ἐνστίκτων. Ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως, αἱ ἀνωμαλίαι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς ἄλλας ἀνθρωπίνους ἐνεργείας, ἑδράζονται πάντοτε βασικῶς ἐπὶ φυλετικῆς ἐκτροπῆς.

Συνηθέστερον, ὁ παθολογικὸς χαρακτὴρ δὲν ἐκδηλοῦται, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποιότητα ἢ τὸ περιεχόμενον τοῦ γεννητικοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ ἐκδηλοῦται εἰς τὴν σχέσιν, ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τούτου καὶ τῆς κανονικῆς φυλετικῆς ζωῆς. Ὅταν ἡ ἐκτροπὴ δὲν ἐκδηλοῦται *παραλλήλως* τῆς κανονικῆς φυλετικῆς ζωῆς (σκοπὸς καὶ ἀντικείμενον), ἀναλόγως τῶν εὐνοϊκῶν περιστάσεων, ἀλλὰ ἀπομακρύνει εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν, πάντοτε δηλ., καὶ ὑποκαθιστᾷ τὴν κανονικὴν φυλετικὴν λειτουργίαν, *τότε* καὶ μόνον *τότε*, ἐφ᾽ ὅσον ὑπάρχει *ἀποκλειστικότης* καὶ *διάρκεια*, δυνάμεθα γενικῶς νὰ θεωρήσωμεν τὴν ἐκτροπὴν ὡς νοσηρὸν σύμπτωμα.

Ἡ κατὰ τὰς ἐκτροπὰς ψυχικὴ συμβολή.

Αἱ ἐκτροπαὶ αἱ πλέον ἀπεχθεῖς, ἀπαιτοῦσιν ἴσως τὸ μέγιστον τῆς ψυχικῆς συμπράξεως, κατὰ τὴν μεταβολὴν τῆς φυλετικῆς ὁρμῆς. Ὁσονδήποτε τρομερὸν καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀποτέλεσμα, πάντοτε ἀνευρίσκομεν μέρος τῆς ψυχικῆς ἐνεργητικότητος, ἀντιστοιχούσης εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς φυλετικῆς ὁρμῆς. Ἡ παντοδυναμία τοῦ ἔρωτος ἀναδεικνύεται ἰδίως

εἰς τὰς ἀποπλανήσεις ταύτας. Πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐκ τῶν πλέον ἐκλεκτῶν, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκ τῶν πλέον δυσωδῶν, σχετίζονται στενώτατα ἐν τῇ φυλετικῇ ζωῇ· ἡ φωνὴ τοῦ Σατανᾶ ἑνοῦται μὲ τῶν ἀγγέλων τὸν ὕμνον· (*ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ—διὰ μέσου τοῦ κόσμου—μέχρι τοῦ* Ἅδου.

Δύο ἀποτελέσματα

Ὡς εἴδομεν, λοιπόν, τὸ θυμικὸν ἀγωνίζεται καθ' ὡρισμένων ἐμποδίων ψυχικῆς προελεύσεως ὡς π. χ. τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς ἀπεχθείας, ἅτινα εἶναι καὶ τὰ πλέον καταφανῆ. Τὰ ἐμπόδια ταῦτα δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς δυνάμεις προωρισμένας νὰ κρατήσωσι τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον εἰς τὰ ὅρια τοῦ ὡς κανονικοῦ κοινῶς ἐκλαμβανομένου: Ἐὰν αἱ δυνάμεις αὗται ἀνεπτύχθησαν τυχὸν πρὶν ἢ τὸ φυλετ. ἔνστικτον λάβῃ τὸ μέγιστον τῆς ἀναπτυξεώς του, εἶναι πιθανόν, ὅτι αὗται καθορίζουσι τὸ εἶδος τῆς ἀναπτύξεως ἐκείνου.

Παρετηρήσαμεν ἐξ ἄλλου, ὅτι ἀριθμὸς ἐκτροπῶν δὲν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν ἄνευ πλειόνων παραγόντων. Εἶναι δηλ. φύσεως περιπλόκου. Τοῦτο μᾶς ὑποχρεοῖ νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ φυλετ. ἔνστικτον, ἤτοι τὸ θυμικὸν δὲν εἶναί τι ἁπλοῦν, ἀλλ' ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα στοιχεῖα, διαχωριζόμενα κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἐκτροπῶν. Ἡ κλινικὴ ἐπίσης παρατήρησις μᾶς ἀποκαλύπτει νέους *συνδυασμοὺς* (ἀναμίξεως), οἵτινες διαρκούσης τῆς κοινῆς ζωῆς δὲν πραγματοποιοῦνται ποτέ.

IV. ΤΟ ΘΥΜΙΚΟΝ ΤΩΝ ΝΕΥΡΟΠΑΘΩΝ

Ἡ ψυχανάλυσις.

Δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν κάλλιον τὸ θυμικόν, σπουδάζοντες αὐτὸ κατ' ἰδίαν μέθοδον, εἰς ἄτομα μὴ ἀπέχοντα

πολὺ τῆς κανονικῆς καταστάσεως. Ἓν μόνον μέσον ὑπάρχει νὰ φθάσωμεν εἰς ὠφέλιμα συμπεράσματα, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ θυμικὸν τῶν ψυχονευροπαθῶν (ὑστερικῶν, νευρασθενικῶν, τῶν πρωΐμων ἀνόων, τῶν προσβεβλημένων ὑπὸ παρανοίας). Τὸ μέσον τοῦτο εἶναι νὰ τοὺς ὑποβάλωμεν εἰς ψυχοαναλυτικὰς ἐρεύνας, συμφώνως πρὸς τὴν μέθοδον, ἣν ὁ Kreuer καὶ ἐγὼ (ὁ Freud δηλ.) ἐφηρμόσαμεν εἰς τὰ 1893, ἀποκαλοῦντες αὐτὴν τότε «καθαρτικὴν» θεραπείαν.

Ὀφείλω νὰ σημειώσω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι, ὅπως ἐξηκρίβωσα, πᾶσαι αὗται αἱ ψυχονευρώσεις, δέον ν' ἀποδοθῶσιν εἰς φυλετικὰς ἐνεργείας. Μὲ αὐτὸ δὲν θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ φυλετ. ἐνστίκτου ἐνισχύει τὴν νοσηρὰν κατάστασιν καὶ τὰ συμπτώματά της, ἀλλ' ὅτι ὁ φυλετ. ὀργασμὸς εἶναι ἡ σταθερωτέρα καὶ σπουδαιοτέρα πηγὴ ἐνεργείας τῆς νευρώσεως. Εἰς τρόπον, ὥστε ἡ φυλετ. ζωὴ τῶν ἀσθενῶν ἐκδηλοῦται ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ τὸ μέγιστον μέρος της ἢ ἔστω καὶ μερικῶς ὑπὸ τῶν νευροπαθητικῶν τούτων συμπτωμάτων. Τὰ συμπτώματα ταῦτα εἶναι—ὡς ἤδη εἶπον—ἡ ἐμφάνισις τῆς φυλετικῆς ζωῆς τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὅσων ἐξέθηκα ἔγκειται εἰς τὰς ψυχοαναλυτικάς μου παρατηρήσεις 25 ἐτῶν, ἐπὶ ὑστερικῶν καὶ ἄλλων νευροπαθῶν. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων τούτων περιελήφθησαν εἰς ἄλλας μου δημοσιεύσεις ἢ δημοσιευθήσονται βραδύτερον.

Ἡ ψυχοανάλυσις δύναται νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ὑστερικὰ συμπτώματα, ἂν ταῦτα εἶναι συνέπεια, ἔκφανσις δηλ. σειρᾶς ψυχικῶν γεγονότων, ἐπιθυμιῶν καὶ τάσεων, ἅτινα πάντα δυνάμει ἑτέρας ψυχικῆς ἰδιότητος,—τῆς *ἀπωθήσεως*—δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πραγματοποιηθῶσι διὰ πράξεων τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Αὐτὰ τὰ ψυχικὰ *σύνθετα*, ἂς τὰ εἴπωμεν οὕτω (ἀνάμικτα δηλ. συναισθήματα), παραμένοντα ἐν τῷ *Ἀσυνειδήτῳ* τῆς ζωῆς. τείνουσι νὰ ἐξωτερικευθῶσι, νὰ

ἐκφορτωθῶσιν οὕτως εἰπεῖν. Ἡ τάσις αὕτη *ἐκφορτώσεως* στρεφομένη, *μεταφραζομένη* οὕτως εἰπεῖν, παρὰ τῷ ὑστερικῷ διὰ σωματικῶν φαινομένων, δίδει γέννεσιν εἰς τὰ ὑστερικὰ φαινόμενα. Τῇ βοηθείᾳ ἀκριβοῦς καὶ ὡρισμένης πρακτικῆς μεθόδου, ἐπιτρεπούσης ν' ἀναγάγωμεν τὰ συμπτώματα ταῦτα εἰς τὰ *ἀφοσιωτικὰ* οὕτως εἰπεῖν σύνθετα (τὰ μικτὰ δηλ. συναισθήματα τὰ πηγάζοντα ἐκ τῆς ἀφοσιωτικῆς ἤτοι τῆς ἐρωτικῆς ἀπὸ πάσης μορφῆς ζωῆς μας, ἅτινα -ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης—καθίστανται συνειδητά, δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν διανοητικῶν τούτων καταστάσεων, αἵ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε παρέμειναν σκοτειναὶ καὶ δυσεξεχνίαστοι

Ἀποτελέσματα τῆς ψυχοαναλύσεως.

Οὕτω κατέστη δυνατόν, πειραματικῶς, ν' ἀνευρεθῇ, ὅτι τὰ συμπτώματα ταῦτα εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ἰσοδύναμον τάσεων ἑλκουσῶν τὴν ἰσχύν των ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ φυλετ. ἐνστίκτου, ἤτοι τοῦ θυμικοῦ. Ἡ παρατήρησις αὕτη συμφωνεῖ μὲ τὰς παλαιοτέρας γνώσεις μας, περὶ τῶν προδρόμων φαινομένων τῆς ὑστερίας καὶ τῶν παραγόντων αὐτὴν αἰτίων, τὴν ὁποίαν καὶ λαμβάνομεν ὡς τύπον ὅλων τῶν ψυχονευρώσεων. Ὁ ὑστερικὸς ὑποφέρει ἐκ μιᾶς *φυλετικῆς ἀπωθήσεως*, ὑπερτέρας τῆς κανονικῆς, ἐκ μιᾶς ὑπερβολικῆς καὶ ἀποτόμου ἐκλύσεως, δυνάμεων ἀντιτιθεμένων σφοδρῶς εἰς τὸ φυλετ. ἔνστικτον, (αἰσχύνη, ἀπέχθεια, ἀηδία, ἠθικαὶ ὑποθῆκαι). Ἀποφεύγει ἐξ ἐνστίκτου ὁ ὑστερικὸς ν' ἀπασχοληθῇ μὲ τὸ φυλετικὸν πρόβλημα, παρουσιάζων οὕτω—κατὰ τὰς τυπικὰς περιπτώσεις—τελείαν ἄγνοιαν τῶν κατ' αὐτὸ ἀκόμη καὶ πολὺ μετὰ τὴν ἐφηβείαν.

Διὰ παρατηρητὴν ἐπιπόλαιον, τὰ κύρια σημεῖα τῆς ὑστερίας καλύπτονται ὑπὸ δευτερεύοντος νοσηροῦ χαρακτῆρος, ἤτοι τῆς ὑπερβολικῆς ἀναπτύξεως τοῦ φυλετ. ἐνστίκτου.

Ἀλλ᾽ ἡ ἀνάλυσις τῆς ψυχῆς ἀποκαλύπτει εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις τὴν ἀπώθησιν, καὶ οὕτω κατορθώνει νὰ διαλευκάνῃ πᾶν ὅτι ἀνακόλουθον καὶ αἰνιγματικὸν ὑπάρχει ἐν τῇ ὑστερίᾳ, ἐπανευρίσκουσα τὸ αἰώνιον ζεῦγος τῶν ἀντιθέσεων: ὑπερβολικὴν φυλετικὴν ἀνάγκην, τουτέστιν ἐπιθυμίαν ἀφ᾽ ἑνός, ὑπερβολικὴν φυλετικὴν ἀπόκρουσιν, ἤτοι ἀπέχθειαν ἐξ ἄλλου.

«Ἄτομον προδιατεθειμένον δι᾽ ὑστερίαν καθίσταται ὑστερικὸν ὅταν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐφηβείας ἢ ἐξωτερικῶν ἄλλων περιστάσεων, ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῶν φυλετικῶν του ἀναγκῶν κατὰ τρόπον ἀποπνικτικόν. Μεταξὺ τῆς σφοδρᾶς ὠθήσεως καὶ τοῦ φυλετικοῦ ἀποτροπιασμοῦ ἡ ἀτυχὴς ψυχὴ συντρίβεται ὡς μεταξὺ δύο βράχων καὶ ἡ ἀσθένεια ἀναφαίνεται ὡς λύσις ὄχι ὅμως καὶ σωτηρία καθ᾽ ὅτι δὲν λύει τὸν ἀγῶνα, ἀλλ᾽ ἁπλῶς τὸν παρακάμπτει τρέπουσα τὰς φυλετικὰς τάσεις εἰς νοσηρὰ συμπτώματα. Εὐτυχὴς ὁ διελθὼν ἀλώβωτος ἢ ἐλαφρῶς τραυματισμένος! Ὑστερικὸς ἀνὴρ λ. χ. ἀσθενῶν ἐκ συγκινήσεως βαναύσου, ἐκ συρράξεως δηλ. ἀσχέτου πρὸς τὸ φυλετ. ἔνστικτον, εἶναι φαινομενικὴ καὶ μόνον κατ᾽ ἐπίφασιν ἐξαίρεσις. Ἡ ψυχοανάλυσις δύναται νὰ καταδείξῃ ὅτι τὸ φυλετικὸν στοιχεῖον τῆς συρράξεως προὐκάλεσε τὴν ἀσθένειαν, ἐμποδῖζον τὸ κανονικὸν τέρμα ψυχικῆς διεργασίας.

Νεύρωσις καὶ ἐκτροπή.

Αἱ ἀντιρρήσεις, αἵτινες διετυπώθησαν κατὰ τῶν ὡς προεξετέθησαν συμπερασμάτων, ὀφείλονται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν σύγχυσιν μεταξὺ τοῦ κανονικοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου καὶ τῆς μορφῆς τῆς φυλετικότητος ἣν ἀνεῦρον εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ψυχονευροπαθητικῶν συμπτωμάτων. Ἡ ψυχοανάλυσις ὅμως προχωρεῖ καὶ ἔτι περαιτέρω μᾶς διδάσκει ὅτι

τὰ νοσηρὰ συμπτώματα δὲν ἀναπτύσσονται δαπάναις τοῦ κανονικοῦ φυλετ. ἐνστίκτου ἀλλὰ ἀντιπροσωπεύουσι μεταστροφὴν ἐνστίκτων *παρρηλαγμένων* ἂν δύναταί τις εἰπεῖν χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῶσι τῆς συνειδήσεως· τὰ ἔνστικτα ταῦτα ὤφειλον νὰ πραγματοποιηθῶσι διὰ πράξεων καὶ ἐνεργειῶν φανταστικῶν ἢ πραγματικῶν. Τὰ νευροπαθητικά, λοιπόν, συμπτώματα σχηματίζονται ἐν μέρει δαπάναις μὴ κανονικῆς φυλετικῆς ζωῆς· ἡ νεύρωσις εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἡ ἀρνητικὴ εἰκὼν τῆς διαστροφῆς.

Τὸ θυμικὸν τοῦ νευροπαθοῦς γνωρίζει ὅλας τὰς φυλετικὰς ἀπομακρύνσεις περὶ ὧν ὡμιλήσαμεν χαρακτηρίσαντες αὐτὰς ὡς ποικιλίας κανονικῆς φυλετικῆς ζωῆς καὶ ἐκδηλώσεις νοσηρᾶς τοιαύτης.

α) Εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς νευροπαθεῖς παρατηροῦμεν ἐν τῇ ἀσυνειδήτῳ των ἰδέας μετατοπισμένας τῆς ἀληθοῦς κατευθύνσεώς των, τάσεις προσηλώσεως τοῦ θυμικοῦ ἐπὶ προσώπου τοῦ φύλου των. Ἄνευ διεξονυχιστικῆς ἀναλύσεως, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσωμεν τὴν σημασίαν ἣν θὰ προσλάβῃ ὁ παράγων οὗτος κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς νευρώσεως. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ εἴπω ἐνταῦθα εἶναι ὅτι οὐδέποτε ἀπολείπει εἰς τὰς νευρώσεις τάσις ἀσυνείδητος μετατοπίσεως· ἡ τάσις αὕτη εἶναι ἡ πηγὴ πολλῶν περιστάσεων ὑστερίας παρὰ τῷ ἀνδρί.

β) Εἰς τὸ ἀσυνείδητον ὅλων τῶν ψυχονευροπαθῶν ἀνευρίσκομεν τάσιν πρὸς μεταφορὰς ἀνατομικῆς φύσεως, μετατρεπομένας εἰς νοσηρὰ συμπτώματα· μεταξὺ τῶν μεταφορῶν τούτων ἐντονωτέρα ἐμφανίζεται ἐκείνη ἥτις ἀποδίδει ἀξίαν γεννητικῆς χώρας εἰς τοὺς βλεννογόνους τῆς ἕδρας καὶ τοῦ στόματος.

γ) Μεταξὺ τῶν αἰτίων τῶν ψυχονευροπαθητικῶν φαινομένων, πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν σπουδαίαν σημασίαν εἰς τὰς μερικὰς τάσεις αἵτινες συνήθως σχηματίζουσι ζεύγη ἀν-

ταγωνιζόμενα· ταῦτα, ὡς εἴπομεν, δύνανται νὰ ἐμφανίζωσι νέας (κατευθύνσεις) : ὡς λ. χ. ὀπτικὰς ἐπιθυμίας, ἐκδικητικὰς παρὰ τοῖς *ἐκθεματίαις* καὶ τοῖς *παρατηροῦσι*, τὸ ἔνστικτον τέλος τῆς σκληρότητος ἐνεργητικῆς ἢ παθητικῆς μορφῆς. Ἐκ τῶν νοσηρῶν συμπτωμάτων δὲν δύναται νὰ νοηθῇ τὸ παθητικὸν μέρος τῆς ὀδύνης, ἐὰν δὲν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ ἔνστικτον τῆς σκληρότητος τὸ ὁποῖον σχεδὸν πάντοτε καθορίζει μέρος τῆς κοινωνικῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀσθενοῦς. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο σκληρότητος τοῦ θυμικοῦ προκαλεῖ τὰς μεταβολὰς ἀπὸ μίσους εἰς ἔρωτα, ἀπὸ τρυφερὰς συγκινήσεις εἰς κινήσεις ἐντελῶς *ἐχθρικάς*, μετακινήσεις ἀνευρισκομένας εἰς μέγαν ἀριθμὸν νευρώσεων· χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι αὗται χαρακτηρίζουσι σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν παράνοιαν.

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συμπερασμάτων τούτων ἐπαυξάνεται ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ἀπόψεις τινὰς τοῦ ζητήματος.

α) Ὅταν ἐν τῷ ἀσυνειδήτῳ ὑπάρχει μερικὴ τάσις συνδεδεμένη μετ' ἄλλης ἀντιθέτου, ἐπενεργεῖ καὶ ἡ τελευταία αὕτη. Πᾶσα λοιπὸν ἔκφρασις ἐνεργητικὴ συνοδεύεται ὑπὸ ἐκτροπῆς παθητικῆς. Ὅστις ἀσυνειδήτως εἶναι *ἐκθεματίας* ἔσται ἐπίσης παρατηρῶν· ὁ ὑποφέρων ἐξ ἀπωθήσεως σαδικῶν τάσεων, εἶναι προδιατεθειμένος εἰς τὴν ἐμφάνισιν νοσηρῶν συμπτωμάτων μαζοχιστικῶν. Ἡ σύγχρονος παρουσία ἀνταγωνιζομένων ζευγῶν εἰς τὰς νευρώσεις καὶ ὁ παραλληλισμός των μὲ τὰς «θετικὰς» ἀντιστοίχους ἐκτροπάς, εἶναι ἀναντιρρήτως γεγονὸς λίαν ἐνδιαφέρον. Ἐν τούτοις δέον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὴν κλινικὴν ὄψιν τῆς ἀσθενείας θὰ ἐπικρατῇ ἡ μία ἢ ἡ ἑτέρα τῶν τάσεων.

β) Εἰς τὰς σημαντικωτέρας ψυχονευρώσεις, σπανίως εὑρίσκομεν μίαν μόνην τῶν ἐκτρεπτικῶν τούτων τάσεων· συχνὰ εὑρίσκομεν περισσοτέρας καὶ γενικῶς ἴχνη ἐξ ὅλων. Ἑκάστη ἰδιαιτέρα τάσις ἐν τούτοις, ἔχει ἀνεξάρτητον ἔντα-

σιν ἀναπτύξεως. Καὶ τούτου ἕνεκα, ἡ σπουδὴ τῶν θετικῶν ἐκτροπῶν μᾶς δίδει ἀκριβῶς τὸ ἀντίρροπον τῶν νευρώσεων.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΓΕΝΝΗΤΙΚΑΙ ΖΩΝΑΙ

Συνοψίζοντες τὰ συμπεράσματα τῶν ἐρευνῶν μας ἐπὶ τῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν ἐκτροπῶν, ἀγόμεθα νὰ ἀθροίσωμεν ταύτας εἰς ὁμάδα μερικῶν τάσεων, αἵτινες ὅμως δὲν εἶναι ἁπλαῖ καὶ δύνανται συνετῶς νὰ διασπασθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀναλύσεως. Διὰ τοῦ ὅρου «τάσις» ἐννοοῦμεν τὸ ψυχικὸν ἰσοδύναμον συνεχοῦς πηγῆς κινήσεων προερχομένων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ· αἱ κινήσεις αὗται εἶναι διάφοροι τῶν προερχομένων ἐκ τοῦ «ἐρεθισμοῦ» τοῦ παραγομένου ὑπὸ αἰτίων ἐξωτερικῶν καὶ ὅλως περιορισμένων. Ἡ τάσις, λοιπὸν, εὑρίσκεται εἰς τὸ ὅριον, τὸ μεταίχμιον τῶν δύο πεδίων: Ψυχικοῦ καὶ Φυσικοῦ. Ἡ ἁπλουστέρα ἐκδοχή, ἡ καὶ κατ᾿ ἀρχὰς ἐπιβαλλομένη, εἶναι ὅτι αἱ τάσεις αὐταὶ-αὗται δὲν ἔχουσι καμμίαν ἰδιότητα, ἀλλ᾿ ὅτι ὑπάρχουσι μόνον ὡς μέτρον ὡρισμένων ψυχικῶν ἀντιδράσεων. Τὸ διακρίνον τὰς τάσεις τὰς μὲν τῶν δέ, καὶ ὁρίζον αὐτὰς δι᾿ εἰδικοῦ χαρακτῆρος, εἶναι αἱ σχέσεις αἱ ὑπάρχουσαι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς σωματικῆς των καταγωγῆς, ἀφ᾿ ἑνὸς καὶ τοῦ σκοποῦ των ἐξ ἄλλου. Ἡ πηγὴ τῆς τάσεως εὑρίσκεται εἰς τὸν ἐρεθισμὸν ὀργάνου, ὁ δὲ προσεχὴς σκοπός της εἶναι ἡ καθησύχασις ὡρισμένου ὀργανικοῦ ἐρεθισμοῦ. Ἑτέρα παρατήρησις ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν τάσεων μὴ ἀμελητέα, εἶναι ὅτι οἱ σωματικοὶ ἐρεθισμοὶ εἶναι δύο εἰδῶν, ἀναλόγως τῆς χημικῆς των φύσεως. Τὸν ἕνα τῶν ἐρεθισμῶν τούτων θὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς εἰδικῶς φυλετικὸν καὶ τὸ ἀντίστοιχον ὄργανον ὡς «ζώνην ἐρωτογεννητικὴν» ἐξ ἧς προέρχεται ἡ μερικὴ σωματικὴ τάσις.

Ὅταν ἡ ἐκτρεπτικὴ τάσις φέρεται πρὸς τὴν στοματι-

κὴν κοιλότητα καὶ τὴν ὀπὴν τῆς ἕδρας, εὐνόητος ἡ συμβολὴ τῆς ἐρωτογεννητικῆς ζώνης: Χρησιμοποιεῖται ὡς ἂν ἦτο μέρος τοῦ γεννητικοῦ συστήματος. Εἰς ὑστερικὰς περιπτώσεις, τὰ ῥηθέντα σωματικὰ μέρη καὶ οἱ ἀντίστοιχοι αὐτῶν βλεννογόνοι καθίστανται ἕδρα νέων αἰσθητικῶν ἐντυπώσεων, ἴσως—ἴσως καὶ τροποποιήσεων τῶν νευρικῶν καταλήξεων· οὕτω τὰ μέρη ταῦτα λειτουργοῦσι προσκαίρως ὡς καθαυτὸ γεννητικὰ ὄργανα ἐὰν κανονικῶς πρὸς τοῦτο ἐρεθισθῶσιν.

Ἡ σπουδαιότης τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν ὡς δευτερεύοντος γεννητικοῦ ὀργάνου χρησιμοποιουμένων, οἰκειοποιουμένων τὰς λειτουργείας τῆς καθαυτὸ γεννητικῆς συσκευῆς, ἀναφαίνεται περισσότερον ἔκδηλος παρὰ τῇ ὑστερικῇ καταστάσει· τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι μικρὰ ἡ σπουδαιότης τῶν ζωνῶν τούτων εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς παθολογικὰς περιπτώσεις. Μόνον εἶναι δυσκολώτερον να τοὺς διακρίνωμεν πάντοτε, διότι ἡ συμπτωματολογία τῶν περιπτώσεων τούτων (νεύρωσις νευρασθενείας, παράνοια) ἑδρεύει εἰς σημεῖα τοῦ ψυχικοῦ μηχανισμοῦ ἅτινα φυσικὰ εἶναι λίαν ἀπομεμακρυσμένα τῶν σωματικῶν λειτουργιῶν. Εἰς τὰς νευρασθενείας νευρώσεως προέχει ἡ σπουδαιότης τῶν κινήσεων αἵτινες φέρουσι πρὸς νέους φυλετικοὺς σκοποὺς φαινομενικῶς ἀνεξαρτήτους τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ἐν τούτοις τῆς *ἐκθέσεως*, τὸ ὀπτικὸν ὄργανον παίζει ῥόλον ἐρωτογεννητικῆς ζώνης· εἰς τὴν ὀδύνην ὅμως καὶ τὴν σκληρότητα ὡς τοιαύτη ζώνη χρησιμεύει ἡ ἐπιδερμὶς ἥτις εἰς ὡρισμένα μέρη τοῦ σώματος ἀντικαθιστᾷ ὄργανα αἰσθήσεως καὶ μετατρέπεται εἰς βλεννογόνον, τὴν τελειοτέραν μορφὴν ἐρωτογεννητικῆς ζώνης.

ΔΙΑΤΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΨΥΧΟΝΕΥΡΟΠΑΘΕΙΣ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΩΣ ΑΙ ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΠΑΡΕΚΤΡΟΠΑΙ

Τὰ ἐν τοῖς προηγουμένοις λεχθέντα, ἴσως ἄγουσιν εἰς παρανόησιν τῆς φυλετικότητος τοῦ ψυχοπαθοῦς. Ἐνομίσθη, ὅτι οὗτος, ὅσον ἀφορᾷ τὰς φυλετικάς του σχέσεις, πλησιάζει πρὸς τοὺς φυλετικῶς ἐκτρεπομένους, καὶ ὅτι απομακρύνεται τῶν κανονικῶν ἀτόμων, ἂν καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ παραδεχθῇ τις ἁπλῶς, μόνον ὅτι ἡ κατασκευὴ τῶν ἀσθενῶν τούτων, καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀπορρέουσα ψυχικὴ διάθεσις, περιέχει ἐπὶ πλέον ἐκτὸς σπουδαίων φυλετικῶν ἀπωθήσεων καὶ σημαντικῶν φυλετικῶν ἀναγκῶν, ἐκτὸς λέγομεν τούτων καὶ ἰδίαν ὅλως τάσιν πρὸς ἐκτροπήν, ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν σημασίαν τῆς λέξεως· ἡ σπουδὴ ἐν τούτοις τῶν ἐλαφροτέρων περιπτώσεων δεικνύει, ὅτι ἡ τελευταία ὑπόθεσις αὕτη δὲν εἶναι πάντοτε ἀναγκαία, ἢ τοὐλάχιστον, ὅτι πρὸς διάγνωσιν τῶν νοσηρῶν ἀποτελεσμάτων,δέον νὰ τεθῇ κατὰ μέρος αὕτη. Τὸ πλεῖστον τῶν ψυχονευροπαθῶν παρουσιάζει παθολογικὴν κατάστασιν μετὰ τὴν ἐφηβείαν, ὅτε δηλ. δέον ν᾽ ἀρχίσῃ κανονικὴ φυλετικὴ ζωή. Εἰς ταύτην ὅμως ἀντιτίθεται, ὡς εἴπομεν ἡ ἀπώθησις ἢ βραδύτερον, ἡ ἀσθένεια, ἐὰν τὸ θυμικὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασταλῇ κανονικῶς. Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἡ φορὰ τοῦ θυμικοῦ ἀνεκόπη ὡς ποταμὸς ἐκτρεπόμενος τῆς κανονικῆς του κοίτης, καὶ διευθύνεται πρὸς ὁδοὺς πλευρικάς, ἕως τώρα ἀχρησιμοποιήτους. Οὕτως, ἡ πρὸς ἐκτροπὴν τάσις (προφανῶς ἀρνητική), ἡ τόσον καταφανὴς εἰς τοὺς ψυχονευροπαθεῖς, δυνατὸν νὰ παρουσιάζηται σταθερῶς διὰ πλευρικῶν ὁδῶν, ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἐνισχύηται εἰς αὐτάς. Εἰς τὴν ὡς ἄνω φυλετικὴν ἀπώθησιν (προερχομένην ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς), προστίθενται παράγοντες ἐξωτερικοί, οἷοι ὁ περιορισμὸς τῆς ἐλευθερίας τῶν πράξεων, ἡ ἀδυναμία ἀνευρέσεως ἢ

προσεγγίσεως πρὸς κανονικὸν φυλετικὸν ἀντικείμενον, ἡ διαίσθησις κινδύνων ἐκ τῆς φυλετικῆς πράξεως κτλ. Οὕτως αἱ ἀποπλανητικαὶ τάσεις ἀναφαίνονται εἰς ἄτομα, ἅτινα ἄνευ τῶν ἀπαριθμηθέντων αἰτίων, θὰ παρέμενον ἴσως φυλετικῶς κανονικά.

Ὡς πρὸς τὴν ἄποψιν ταύτην, δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι διαφοραὶ εἰς τὰς διαφόρους νευρώσεις. Ἐνίοτε, τὴν νεύρωσιν χαρακτηρίζει τὸ ἀρχικὸν ἐπίπεδον τῆς ἐκτρεπτικῆς διαθέσεως· ἄλλοτε πάλιν τὴν χαρακτηρίζει τὸ ἐπίπεδον τὸ κτηθὲν κατ᾽ ἀκολουθίαν τῆς πλευρικῆς ἀπωθήσεως τοῦ θυμικοῦ. Ἀδίκως θὰ ἔβλεπέ τις ἀντίθεσιν ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ πρᾶξις τελείας συνεχείας. Ἡ νεύρωσις φθάνει τὸ μέγιστον, ὅταν ἡ ψυχικὴ σύνθεσις τοῦ ἀτόμου καὶ αἱ ἐπιδράσασαι ἐντυπώσεις ἐπ᾽ αὐτοῦ ἐνεργοῦσιν ὁμορρόπως. Σύνθεσις ἀτόμου ὡρισμένη, εὐνοϊκὴ πρὸς νεύρωσιν, δύναται εὐχερῶς νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ ἐκ τῆς ζωῆς διδάγματα· ἐξ ἄλλου ὅμως βαθεῖα διατάραξις τῆς ζωῆς, δύναται νὰ στρέψῃ πρὸς νεύρωσιν ἄτομον μέσης συνθέσεως. Τοῦτο, ἐξ ἄλλου εἶναι ἐξ ἴσου ἀληθὲς καὶ διὰ τὴν ἀξίαν, ἣν ἔχει ὡς αἴτιον ἐπὶ ἄλλων πεδίων, τό τε κληρονομικὸν καὶ ἐπίκτητον στοιχεῖον.

Ἐάν τις κρίνῃ προτιμητέαν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἰδιαιτέρα τάσις πρὸς ἐκτροπὰς χαρακτηρίζει τὴν νευροπαθητικὴν κρᾶσιν, τότε εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῇ τὸ δυνατὸν τῆς ὑπάρξεως ποικιλιῶν ὡς πρὸς τοῦτο ἀναλόγως τῆς ἐπικρατήσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐρωτογεννητικῆς ζωῆς ἢ τοῦ τάδε μερικοῦ ἐνστίκτου. Δὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπάρχει ἰδιαιτέρα σχέσις μεταξὺ τυχούσης ἐκτρεπτικῆς διαθέσεως καὶ τυχόντος νοσηροῦ δεδομένου. Τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν ἐσπουδάσθη ἀκόμη, ὡς πολλὰ ἄλλα τῆς αὐτῆς φύσεως.

ΟΙ ΝΕΥΡΟΠΑΘΕΙΣ ΕΜΦΑΝΙΖΟΥΣΙΝ ΠΑΙΔΙΚΗΝ ΦΥΛΕΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ἐὰν ἀποβλέψωμεν εἰς τὴν συμπτωματολογίαν τῶν ψυχοπαθῶν καὶ τὴν εἰς ταύτην παρουσίαν ἐκτρεπτικῶν τάσεων, παρατηροῦμεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν δυναμένων ν' ἀποκληθῶσι φυλετικῶς ἀποπεπλανημένοι ἐπαυξάνεται σημαντικῶς. Οὐ μόνον τὰ νευροπαθητικὰ ἄτομα εἶναι πολυάριθμα, ἀλλὰ καὶ αἱ νευρώσεις μὲ τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις των σχηματίζουσιν ἅλυσσιν συνεχῆ βαίνουσαν ἐκ τῆς ἀσθενείας εἰς τὴν ὑγειᾶ κατάστασιν. Ὁ Moebius δικαίως λέγει: Ὅλοι εἴμεθα ὀλίγον ὑστερικοί, ὅλοι ἔχομεν δόσιν ὑστερικότητος. Οὕτως ἐνώπιον τῆς τοιαύτης συχνότητος τῆς ἐκτροπῆς, ἀγόμεθα νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ πρὸς ἐκτροπὴν διάθεσις δὲν εἶναι καὶ σπάνιον καὶ ἐξαιρετικὸν ἀλλὰ ἀναπόσπαστον στοιχεῖον τῆς κανονικῆς ψυχικῆς ἀνθρωπίνης συγκροτήσεως.

Συνεζητήθη τὸ ἐὰν ἡ ἐκτροπὴ εἶναι κληρονομικὴ ἤ, ὅπως ἐδέχθη ὁ Binet διὰ τὸν φετιχισμόν, ὀφείλεται αὕτη εἰς ἐντυπώσεις. Σήμερον δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν αὐθεντικῶς ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐκτροπὰς ὑπάρχει ὁ κληρονομικὸς χαρακτήρ, ἀνευρισκόμενος ὅμως ὡς τοιοῦτος εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποικίλος τὴν ἔντασιν· διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ὅμως ἀπαιτεῖται ἡ ὕπαρξις ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ διαθέσεων κληρονομικῶν, ἀναποσπάστως συνδεδεμένων πρὸς τὴν συγκρότησιν τοῦ ἀτόμου. Αἱ διαθέσεις αὗται εἰς σειρὰν περιπτώσεων καθίστανται ἀπόλυτοι καθορισταὶ τῆς φυλετικῆς ζωῆς—καὶ ἔχομεν τοὺς φυλετικῶς πεπλανημένους· εἰς ἄλλας περιπτώσεις αὗται ἀπωθοῦνται μερικῶς καθιστάμεναι νοσηρὰ συμπτώματα καὶ δύνανται ὡς τοιαῦται νὰ καταλάβωσι διὰ πλευρικῶν διεξόδων μέγα μέρος τῆς φυλετικῆς ἐνεργείας τοῦ ἀτόμου. Ὑπάρχουσι τέ-

λος καὶ οἱ εὐτυχεῖς μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων: Δι᾿ ἐνεργητικῆς ἀπωθήσεως τῶν ὡς εἴρηται διαθέσεων καὶ κατ᾿ ἀκολουθίαν ἄλλων τροποποιήσεων τούτων, ἀναφαίνεται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καλοῦμεν κανονικὴν φυλετικὴν ζωήν.

Ἡ ἀτομικὴ σύνθεσις ἥτις περιέχει ἐν σπέρματι ὅλας τὰς ἐκτροπάς, λίαν ὅμως ἀσθενεῖς, ἀνευρίσκεται μόνον εἰς τὸ παιδίον· ἄν, λοιπόν, θεωρήσωμεν τοὺς νευροπαθεῖς ὡς παραμείναντας φυλετικῶς εἰς ὅ,τι ἦσαν κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν ἢ ὡς ἐπανελθόντας φυλετικῶς εἰς ταύτην, ὀφείλομεν τότε κατ᾿ ἀνάγκην νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχήν μας πρὸς τὴν φυλετικότητα τοῦ παιδός. Θὰ προσπαθήσωμεν, ὅθεν, ἐν τοῖς ἑξῆς ν᾿ ἀναλύσωμεν τὸ δίκτυον τῶν ἐπιρροῶν αἵτινες καθορίζουσι τὴν ἐξέλιξιν τῆς φυλετ. ζωῆς παρὰ τῷ παιδί, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ᾿ ἣν αὕτη καταλήξῃ εἴτε εἰς ἐκτροπήν, ἢ νεύρωσιν ἢ τέλος εἰς τὴν εὐτυχῆ κανονικὴν φυλετικὴν ζωήν.

ΜΕΡΟΣ 2ον

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πιστεύεται κοινῶς ὅτι τὸ φυλετ. ἔνστικτον δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ ὅτι ἀφυπνίζεται κατὰ τὴν ἐφηβείαν. Σφάλμα βαρὺ καὶ βαρειῶν συνεπειῶν, ἡ δοξασία αὕτη. Χάρις εἰς ταύτην ἀγνοοῦμεν τὰς βασικὰς συνθήκας τῆς φυλετ. ζωῆς. Ἂν ἐνεβαθύναμεν εἰς τὰς φυλετικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ παιδός, θ᾿ ἀνευρίσκομεν οὐσιώδη τὰ ἴχνη τῶν φυλετικῶν ἐνστίκτων· θ᾿ ἀντελαμβανόμεθα οὕτω τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἐνστίκτου τούτου καὶ θὰ ἐβλέπομεν τὸν τρόπον καθ᾿ ὃν ἀντλεῖ τοῦτο ἐκ διαφόρων πηγῶν.

Τὸ παιδίον ἠμελήθη πάντοτε κατὰ τὴν σπουδὴν τῆς φυλετικότητος.

Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι οἱ συγγραφεῖς οἱ ἀσχοληθέντες μὲ τὴν σπουδὴν τῶν πράξεων τῶν ἀνηλίκων, ἔλαβον σπουδαίως ὑπ᾿ ὄψιν τὸ ἀπώτερον προηγούμενον τοῦ ἀτόμου, ἤτοι τοὺς προγόνους αὐτοῦ. Διέλαθε δ᾿ ὅλους τὸ ἄμεσον προηγούμενόν του, ἤτοι ἡ παιδική του ἡλικία. Φαίνεται, ἐν τούτοις ὅτι αἱ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ζωῆς ἐπιρροαί, εἶναι εὐκολώτερον νὰ ἐρευνηθῶσι παρὰ αἱ ἐκ τῶν κληρονομικῶν προηγουμένων ὑπάρχουσαι. Ἀναφέρονται εἶναι ἀληθές, εἰς τὴν σχετικὴν φιλολογίαν παρατηρήσεις τινὲς σχετικαὶ πρὸς πράξεις ἀώρου φυλετικότητος παρὰ μικροῖς παιδίοις, ὡς π.χ. ἐκχύσεις σπέρματος, ἐκμαυλίσεις ἔτι δὲ καὶ ἀπομιμήσεις συνουσίας ἀλλὰ πάντοτε ταῦτα ἀναφέρονται ὡς περιστάσεις ἐξαιρετικαί, παραδείγματα ἀπεχθῆ προώρου

φυλετικῆς ἐκλύσεως. Οὐδεὶς συγγραφεύς, καθ' ὅσον γνωρίζω, παρετήρησεν ὅτι τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον παρὰ τῷ παιδί, ὑπείκει εἰς νόμους· καὶ εἰς τὰ λίαν πολυάριθμα περὶ παίδων συγγράμματα, τόσον πολυάριθμα τελευταίως, οὐδαμοῦ ὑπάρχει κεφάλαιον πραγματευόμενον περὶ τῆς παιδικῆς φυλετικῆς ἀναπτύξεως.

Παιδικὴ ἀμνησία ἢ λήθη.

Τὸ περὶ οὗ ὡμιλήσαμεν κενὸν ὀφείλεται εἰς τὰς συμβατικὰς ἐπιφυλάξεις ἐξ ἀνατροφῆς τῶν συγγραφέων, ἐπιφυλάξεις ὧν τινων οὗτοι περὶ πολλοῦ ἔχονται· ὀφείλονται ἐπίσης καὶ εἰς φυσικὸν φαινόμενον τὸ ὁποῖον διέλαθε τὴν προσοχήν των. Ἐννοῶ τὸ περίεργον φαινόμενον τῆς *ἀμνησίας* ἥτις παρὰ τῷ πλείστῳ τῶν ἀτόμων ἂν μὴ παρὰ τῇ ὁλότητι αὐτῶν, καλύπτει μὲ παχὺν πέπλον τὰ 6 ἕως 8 πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς των. Ἕως τώρα, παραδεχόμεθα τὴν ἀμνησίαν ταύτην ὥς τι ὅλως φυσικὸν χωρὶς ἔκπληξιν. Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα προσεκτικώτεροι : Διότι κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ τὰ παιδικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔμειναν εἰς τὴν μνήμην μας παρὰ κύματά τινα ἀσθενῆ ἀσυνειδήτων ἀναμνήσεων, θὰ εἴχομεν λέγω καὶ κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα, ὅπως μᾶς λέγουν οἱ μεγαλείτεροί μας, ἀντιδράσῃ ζωηρῶς εἰς τὰς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἐντυπώσεις, θὰ εἴχομεν ἐξωτερικεύσῃ τὴν χαρὰν καὶ ὀδύνην μας, ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· ἐπίσης θὰ εἴχομεν ἐπιδείξῃ ἔρωτα, φθόνον καὶ ἄλλα πάθη τὰ ὁποῖα τότε μᾶς συνετάραττον· μᾶς ἐπαναλαμβάνουν μάλιστα ὅλως καθηδυνόμεναι ἐκ τούτου αἱ φιλόστοργοι μητέρες ὡρισμένας προτάσεις μας, αἱ ὁποῖαι ἔκαμναν ἐντύπωσιν καὶ ταῖς ἔδιδον τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἀποκαλοῦν εὐφυεῖς. Λοιπόν, ὅλ' αὐτὰ ἅμα ἐνηλικιωθῶμεν,μᾶς ἀφήνουν. Πῶς, λοιπόν, συμβαίνει ὥστε ἡ μνήμη μας νὰ παραμελῆται τόσον ἀπὸ τὰς ψυχικὰς λειτουργείας ; Θὰ εἴχομεν ἐν τούτοις λόγους νὰ πιστεύωμεν ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἄλλην περίοδον τῆς

ζωῆς μας, ἡ μνήμη δὲν εἶναι τόσον ἱκανὴ νὰ τακτοποιήσῃ καὶ ἀναπαραγάγῃ τὰς ἐντυπώσεις.

Ὀφείλομεν ἐξ ἄλλου νὰ δεχθῶμεν ὅτι ψυχολογικαὶ παρατηρήσεις γενόμεναι ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἐφαρμόζονται καὶ ἐφ' ἡμῶν καὶ μολονότι ἐλησμονήθησαν ἀφῆκαν εἰς τὴν ψυχήν μας ἴχνη ἐκ τῶν βαθυτέρων καὶ συνέβαλον σπουδαίως εἰς τὴν μεταγενεστέραν μας ἐξέλιξιν. Δὲν δύναται, λοιπόν, νὰ γίνῃ λόγος περὶ τελείας ἐξαφανίσεως τῶν παιδικῶν ἐντυπώσεων, ἀλλὰ περὶ ἀμνησίας ἀναλόγου πρὸς ἐκείνην ἥτις εἰς τοὺς νευρασθενεῖς ἐξήλειψε τὴν ἀνάμνησιν γεγονότων ἐπισυμβάντων εἰς ἡλικίαν μεγαλειτέραν καὶ ἥτις ἀμνησία χαρακτηρίζεται ὑπὸ ἀποφυγῆς τακτοποιήσεως ἐν τῇ συνειδήσει ἐντυπώσεών τινων (ἀπώθησις). Ποῖαι ἆραγε νὰ εἶνε αἱ δυνάμεις αἱ ὁποῖαι προκαλοῦσι τὴν ἀπώθησιν τῶν παιδικῶν ἐντυπώσεων; Ὁ δυνάμενος ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοῦτο, θὰ ἠδύνατο ἀσφαλῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑστερικὴν ἀμνησίαν.

Εἶναι ἐν τούτοις ἀξιοσημείωτον ὅτι ἡ παιδικὴ ἀμνησία ἐπιτρέπει νέαν προσέγγισιν μεταξὺ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ παιδίου καὶ τῆς τοῦ ψυχονευροπαθοῦς. Τοῦτο εἴχομεν ὑπ' ὄψιν μας, εἴχομεν δηλαδὴ παρατηρήσῃ ἀναλογίαν μεταξὺ αὐτῶν, ὅταν ἐλέγομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις ὅτι ἡ φυλετικότης τοῦ ψυχονευροπαθοῦς διετήρησε παιδικοὺς χαρακτῆρας ἢ ὅτι τοὐλάχιστον ἐπανῆλθεν εἰς τούτους.

Δεν διαβλέπει τις ὅτι ἡ παιδικὴ ἀμνησία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν φυλετικότητα τοῦ παιδός;

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ ζήτημα, δὲν συνδέομεν τυχαίως καὶ ἄνευ λόγου τὴν παιδικὴν ἀμνησίαν πρὸς τὴν ὑστερικήν. Ἡ τελευταία αὕτη ἥτις συμβάλλει εἰς τὴν ἀπώθησιν, ἐξηγεῖται μόνον ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ ἄτομον κατέχει σύνολον ὑπολειμμάτων καταλειφθέντων ἐκ τῆς ἀναγνώσεως· τὰ ἴχνη ταῦτα δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ ἡ συνείδησις· καθίστανται διά, τρόπον τινα, ἀθροίσεως ἢ ἀλλη-

λουχίας ἰδεῶν κέντρα ἕλξεως διὰ τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα δυνάμεις ἐκπορευόμεναι ἐκ τῆς συνειδήσεως ἀπωθοῦσι. Δύναταί τις εἰπεῖν, ὅτι ἄνευ τῆς παιδικῆς ἀμνησίας, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ὑστερικὴ ἀμνησία.

Ἡ παιδικὴ ἀμνησία εἶναι ἡ δημιουργοῦσα διὰ τὸν καθένα ἐξ ἡμῶν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἶδος «προϊστορίας» οὕτως εἰπεῖν καὶ ἀποκρύπτουσα ἀφ᾽ ἡμῶν τὰς ἀρχὰς τῆς φυλετικῆς ζωῆς, μᾶς κάμνει ν᾽ ἀμελῶμεν τὴν σπουδαιότητα τῆς παιδικῆς περιόδου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν γενικῶς τῆς φυλετικῆς ζωῆς. Ἀδύνατον δὲ εἷς μόνον παρατηρητὴς νὰ συμπληρώσῃ τὸ κενὸν τοῦτο. Ἀπὸ τὸ 1896 ἐτόνισα τὴν σπουδαιότητα τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ζωῆς, διὰ τὴν παραγωγὴν σημαντικῶν τινων φαινομένων ἀπορρεόντων ἐκ τῆς φυλετικῆς ζωῆς καὶ δὲν ἔπαυσα ἔκτοτε ἐφελκύων τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ δεδομένου τούτου.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΦΥΛΕΤΙΚΗΣ ΝΑΡΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΑΥΤΗΣ

Ἐὰν ἀποβλέψῃ τις εἰς τὴν συχνότητα τῶν φυλετικῶν κινήσεων τοῦ παιδὸς δῆθεν ἀκανονίστων καὶ ἐξαιρετικῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν παρὰ τοῖς νευροπαθέσι ἀποκάλυψιν παιδικῶν ἀναμνήσεων θεωρουμένων μέχρι τοῦ νῦν ἀσυνειδήτων, δύναται νὰ δώσῃ τὴν ἑξῆς φυλετικὴν εἰκόνα τοῦ παιδός:

Φαίνεται βέβαιον ὅτι τὸ παιδίον φέρει γεννώμενον σπέρματα φυλετικῶν κινήσεων, αἵτινες ἐπί τινα χρόνον ἐξελίσσονται· κατόπιν ὑφίστανται προϊοῦσαν ἀτονίαν, διακοπτομένην ὅμως καὶ ταύτην ἀπὸ κανονικὰς ὠθήσεις ἀναπτύξεως ἢ ἀνακοπτομένην ἕνεκα ἰδιαιτέρων τινων ἰδιοτήτων τοῦ ἀτόμου. Οὐδὲν βέβαιον δύναται νὰ λεχθῇ ἐπὶ τῆς κανονικότητος καὶ τῆς περιοδικότητος τῶν κυμάνσεων τῆς ἀναπτύξεως ταύτης, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ φυλετικὴ ζωὴ τοῦ

παιδὸς κατὰ τὸ 3ον ἢ 4ον ἔτος, ἐκδηλοῦται ἤδη κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ παρατηρηθῇ.

Οἱ φραγμοὶ τῆς φυλετικότητος.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς νάρκης, μερικῆς ἢ ὁλικῆς, σχηματίζονται αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις, αἵτινες βραδύτερον θὰ ἀνακόψωσι τὰς φυλετικὰς τάσεις, καὶ ὡς ἀληθῆ ὑδατοφράγματα, θὰ περιορίσωσι καὶ καθορίσωσι τὴν διαδρομήν των. (ἀηδία, αἰδώς, ἠθικαὶ ὑποθῆκαι καὶ αἰσθητικαί). Διὰ παιδίον γεννηθὲν εἰς πολιτισμένην κοινωνίαν, ὑπάρχει ἡ ἰδέα, ὅτι οἱ φραγμοὶ οὗτοι εἶναι ἔργον τῆς ἀγωγῆς (ἀνατροφῆς), καὶ βεβαίως αὕτη συμβάλλει. Ἐν τῇ πραγματικότητι ἡ ἐξέλιξις αὕτη ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ διατηρουμένη διὰ τῆς κληρονομικότητος, δύναται ἐνίοτε ν᾿ ἀναπαράγηται ἄνευ παρεμβάσεως. Ἡ ἀνατροφή, διὰ νὰ μὴ ἐκτραπῇ, ὀφείλει νὰ περιορίζηται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἰχνῶν ἐκείνου, ὅπερ εἶναι ὀργανικῶς προσχηματισμένον, νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἀποκαθαίρῃ.

Ἀντιδράσεις καὶ ἐξαΰλωσις.

Κατὰ ποῖον τρόπον σχηματίζονται λοιπὸν αἱ δυνάμεις αἱ ἱκαναὶ νὰ δεσμεύσωσι τὰς φυλετικὰς τάσεις, καὶ αἵτινες καθορίζουσι τὴν μέλλουσαν κατεύθυνσιν τοῦ ἀτόμου ; Σχηματίζονται πιθανῶς δαπάναις τῶν φυλετικῶν κινήσεων τοῦ παιδός, αἵτινες ἐξηκολούθησαν ὑπάρχουσαι κατὰ τὴν περίοδον τῆς νάρκης, ἀλλ᾿ αἵτινες μερικῶς ἢ ὁλικῶς ἐξετράπησαν τῆς κυρίας των χρήσεως καὶ προσηρμόσθησαν δι᾿ ἄλλους σκοπούς. Οἱ κοινωνιολόγοι φαίνονται σύμφωνοι εἰς τὴν ἄποψιν, ὅτι ἡ διεργασία ἡ ἐκτρέπουσα ἀπὸ τοῦ σκοποῦ των τὰς φυλετικὰς δυνάμεις, καὶ χρησιμοποιοῦσα αὐτὰς εἰς νέους σκοπούς, ἀπεκλήθη ἐξύψωσις ἢ ἐξαΰλωσις, καὶ ἀποτελεῖ ἕνα τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων, διὰ τὰς κατα-

κτήσεις τοῦ πολιτισμοῦ. Προσθέτομεν εὐχαρίστως, ὅτι ἡ αὐτὴ διεργασία συμβάλλει σπουδαίως εἰς τὴν ἀτομικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ὅτι αἱ ἀρχαί της ἀνάγονται εἰς τὴν περίοδον τῆς παιδικῆς φυλετικῆς νάρκης.

Ἐπὶ τῆς φύσεως τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἐξαΰλώσεως, δυνατὴ μία ὑπόθεσις: Ἡ φυλετικότης, κατὰ τὰ παιδικὰ ταῦτα ἔτη, μένει ἀχρησιμοποίητος—δοθέντος, ὅτι αἱ γεννητικαὶ λειτουργίαι δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἀρχίση. Ἐξ ἄλλου ἡ φυλετικότης αὐτὴ καθ᾿ ἑαυτὴν εἰς τὴν περίοδον ταύτην εἶναι ἐκτροπή· διότι ἀναχωροῦσα ἐκ τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν καὶ ὑπαγορεύουσα τάσεις ἁρμοζομένας εἰς τὴν μέλλουσαν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτόμου, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ προκαλῇ αἰσθήματα δυσάρεστα.

Οἱ φυλετικοί, λοιπόν, οὗτοι ἐρεθισμοὶ εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξιν ἀντιθέτων δυνάμεων ἢ ἀντιδράσεων, αἵτινες πρὸς διεξαγωγὴν ἀποτελεσματικοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν δυσαρέστων τούτων συναισθήσεων, ἀναπτύσσουν ψυχικὰ προχώματα, γνωστὰ ὡς ἀπέχθεια, αἰδώς, ἠθική.

Διακοπὴ τῆς περιόδου τῆς φυλετ. νάρκης.

Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ἐγείρωμεν φανταστικὰ τρόπαια, σχετικῶς μὲ τὰς περὶ περιόδου νάρκης ἀπόψεις μας, ἀρκούμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ μετατροπὴ τῆς παιδικῆς φυλετικότητος, ὡς τὴν διεγράψαμεν ἀνωτέρω, ἀντιπροσωπεύει ἕνα τῶν σκοπῶν τῆς ἀγωγῆς, σκοπόν, ὃν τὸ ἄτομον ἀτελῶς φθάνει, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου συχνὰ ἀπομακρύνεται. Συμβαίνει, ἐνίοτε, ῥάκος τῆς φυλετικῆς ζωῆς, διαφυγὸν τὴν ἐξαΰλωσιν, νὰ εἰσβάλῃ ἀποτόμως· ἢ ἀκόμη, ἀντικαθιστᾷ φυλετικὴν ἐνέργειαν καθ᾿ ὅλην τὴν περίοδον τῆς νάρκης, μέχρι τῆς ἀνθήσεως τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου, ἤτοι μέχρι τῆς ἐφηβείας.

Οἱ παιδαγωγοί, ἂν καὶ ὀλίγην προσοχὴν δίδουσιν εἰς τὴν παιδικὴν φυλετικότητα, φαίνονται πάντες,—χωρὶς βέβαια νὰ τὸ θέλωσιν,—ὡς ἐὰν ἦσαν ὀπαδοί μας, καθ᾽ ὅσον ἀφορᾷ τὸν σχηματισμόν, δαπάναις τῆς φυλετικότητος, τῶν ἀμυντικῶν ἠθικῶν δυνάμεων, καὶ ὡς νὰ ἐγνώριζαν ἄλλως, ὅτι ἡ φυλετικὴ ἐνέργεια καθιστᾷ τὸ παιδίον ἀνεπίδεκτον ἀγωγῆς. Πράγματι καταδιώκουσιν ὡς ἐλαττώματα, πάσας τὰς φυλετικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ παιδός, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ δύνανται σπουδαῖόν τι κατ᾽ αὐτῶν. Ἔχομεν σοβαροὺς λόγους νὰ προσέξωμεν τὸ φαινόμενον τοῦτο, τὸ ποιοῦν τρέμειν τὴν ἀγωγήν, διότι μᾶς ἀποκαλύπτει τὰς πηγὰς τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου.

Ἐκδηλώσεις φυλετικαὶ παρὰ τῷ παιδί.

Δι᾽ αἴτια, ἅτινα θὰ ἴδωμεν βραδύτερον, θὰ θεωρήσωμεν τὴν μάστησιν (1), ὡς τύπον τῶν φυλετικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ παιδός· ὁ Οὖγγρος παιδίατρος Lindner, τοῦ ἀφιέρωσε θαυμασίαν σπουδήν.

Ἡ μάστησις

Ἡ παιδικὴ ἀναρρόφησις καὶ ἡ μάστησις, ὑπάρχουσαι ἤδη παρὰ τῷ βρέφει, παρατεινόμεναι πολλάκις μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως, καὶ ἐνίοτε, καθ᾽ ὅλην τὴν ζωήν, συνίστανται εἰς ρυθμικὴν καὶ ἐπανειλημμένην κίνησιν τῶν χειλέων, μὴ ἀποσκοποῦσαν τὴν ἀπορρόφησιν ἢ ἀπόληψιν τῆς τροφῆς. Μέρος τῶν χειλέων, ἡ γλῶσσα, μία ἄλλη δερματικὴ χώρα, συχνὰ μάλιστα καὶ ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ ποδός, καθίστανται ἀντικείμενα μαστήσεως. Κατὰ τὸν αὐτὸν ὅμως χρόνον παρατηροῦμεν καὶ ἕτερον ἔνστικτον: Τὴν κατὰ ρυθμικὸν τρόπον λῆψιν καὶ ἕλξιν τοῦ λοβοῦ τοῦ ὠτός. Τὸ παιδίον προσέτι ἀναζητεῖ καὶ παρ᾽ ἄλλῳ προσώπῳ, μέρος

(1) Παιδικὴν ἀναρρόφησιν κ. βύζαγμα, πιπίλισμα.

τοῦ σώματος, δυνάμενον νὰ συλληφθῇ· (συνήθως και παρὰ τούτῳ τὸν ὠτικὸν λοβόν) Ἡ μάστησις εἶναι φαίνεται λίαν ἡδονική, καὶ ἀπορροφᾷ ὅλην τὴν προσοχὴν τοῦ παιδός, κατόπιν τὸ ἀποκοιμίζει, δύναται ὅμως καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀντιδράσεις κινητηρίους, εἶδος ὀργασμοῦ. Συχνά, ἐπίσης, ἡ μάστησις συνοδεύεται ὑπὸ ἐπανειλημμένων ἐπαφῶν τῶν ἐξωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Οὕτως οἱ παῖδες μεταβαίνουσι συχνὰ ἐκ τῆς μαστήσεως εἰς τὴν ἐκμαύλισιν ἢ ἐκπόρνευσιν.

Ὁ Lindner αὐτὸς, ἀνεγνώρισε σαφῶς τὴν φυλετικὴν φύσιν τῆς πράξεως ταύτης. Αἱ μητέρες κατατάσσουσι συχνὰ τὴν μάστησιν εἰς τὰς κακὰς παιδικὰς πράξεις. Πολυάριθμοι παιδίατροι καὶ νευρολόγοι διετύπωσαν σπουδαίας ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς γνώμης ταύτης, ἥτις ἐν μέρει στηρίζεται ἐπὶ τῆς συγχύσεως μεταξὺ «φυλετικοῦ» καὶ «γεννητικοῦ». Τὸ ἀνακόλουθον τοῦτο ἀποκαλύπτει ζήτημα δύσκολον καὶ ἀναπόφευκτον. Ποῖοι οἱ χαρακτῆρες τῶν φυλετικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ παιδός. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἄλυσσις τῶν φαινομένων ἅτινα ἐξηγεῖ ἡ ψυχοανάλυσις, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ μάστησις εἶναι φυλετικὴ πρᾶξις, ἐν ᾗ δυνάμεθα νὰ σπουδάσωμεν τὴν κυριωτέραν μορφὴν τῆς παιδικῆς φυλετικότητος.

Αὐτοερωτισμὸς

Τὸ πρὸ ὀλίγου ἐκτεθὲν παράδειγμα μᾶς φαίνεται ὅτι ἀξίζει προσοχῆς ὅλως ἰδιαιτέρας. Ὁ σπουδαιότερος χαρακτὴρ τῆς φυλετικῆς ταύτης ἐνεργείας, εἶναι ὅτι δὲν ἀπευθύνεται πρὸς ἕτερον πρόσωπον. Τὸ παιδίον ἱκανοποιειται ἐκ τοῦ ἰδίου του σώματος· ἡ στάσις του εἶναι *αὐτοφυλετική*, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν ὅρον τοῦ Havelring Ellis.

Φαίνεται ἐπίσης ὅτι τὸ παιδίον διὰ τῆς μαστήσεως, ἀναζητεῖ ἡδονὴν εἰς πρᾶξιν ἤδη δοκιμασθεῖσαν καὶ ἣν ἐπανενθυμεῖται. Θηλᾶζον, δηλαδὴ μαστῖζαν ρυθμικῶς μέρος τῆς

ἐπιδερμῖδός του ἢ βλεννογόνου, ἱκανοποιεῖται. Εἶναι εὔκολον νὰ ἴδωμεν ὑπὸ ποίας περιστάσεις τὸ παιδίον ἐδοκίμασε τὴν ἡδονὴν ἣν τώρα ζητεῖ νὰ ἐπαναλάβῃ. Ἡ πρώτη καταβολὴ τῆς ἰδέας τῆς θηλάσεως, προέρχεται ἐκ τοῦ θηλασμοῦ τοῦ μητρικοῦ στήθους. Τὰ χείλη τοῦ παιδίου ἔπαιξαν ρόλον ἐρωτογεννητικῆς ζώνης καὶ ὁ ἐκ τῆς συρροῆς τοῦ θερμοῦ γάλακτος παραχθεὶς ἐρεθισμός, προεκάλεσεν εὐχαρίστησιν. Κατ᾽ ἀρχάς, ἡ ἱκανοποίησις τῆς ἐρωτογεννητικῆς ζώνης συνεδέθη στενῶς πρὸς τὴν καθησύχασιν τῆς πείνης. Ἡ φυλετικὴ ἐνέργεια ἐστηρίχθη κατὰ πρῶτον ἐπὶ λειτουργείας συντηρούσης τὴν ζωὴν ἀφ᾽ ἧς χωρίζεται βραδύτερον. Ὅταν βλέπομεν παιδίον καταλεῖπον τὸ στῆθος, νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τοὺς βραχίονας τῆς μητρός του μὲ τὰς παρειὰς κατερύθρους, μειδιῶν καὶ εὐτυχές, ἀποκοιμούμενον, ἀδύνατον νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη μένει τὸ ὑπόδειγμα καὶ ἡ ἔκφρασις ἱκανοποιήσεως, τῆς φυλετικῆς ἱκανοποιήσεως ἣν θὰ γνωρίσῃ βραδύτερον. Ἀλλὰ μετ᾽ οὐ πολύ, ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπανευρέσεως τῆς φυλετικῆς ἱκανοποιήσεως θὰ χωρισθῇ τῆς ἀνάγκης τῆς θρέψεως· ὁ διαχωρισμὸς αὐτῶν καθίσταται ἀναπόφευκτος μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ὀδόντων, ὅταν δηλαδὴ θὰ ἀρχίσῃ νὰ μασσᾷ τὰς τροφὰς καὶ οὐχὶ πλέον ἁπλῶς νὰ θηλάζῃ (πιπιλίζει). Τότε τὸ παιδίον, διὰ τὴν πιπίλησιν, μεταχειρίζεται μέρος τῆς ἐπιδερμῖδός του ὡς πλέον προσφόρου, καθότι οὕτω καθίσταται ἀνεξάρτητον τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἀκόμη νὰ ὑποτάξῃ· καὶ διότι οὕτως σχηματίζεται δευτέρα ἐρωτογεννητικὴ ζώνη, ὑποδεεστέρα ὅμως τῆς πρώτης κατὰ τὴν ἀξίαν. Ἡ ἀνεπάρκεια τῆς 2ας ταύτης ζώνης εἶναι αἰτία τῆς καθοδηγήσεως τοῦ παιδὸς πρὸς ἀναζήτησιν μέρους ἰσοδυνάμου : τὰ χείλη ἑτέρου προσώπου. «Ἀλλοίμονον, δὲν δύναμαι νὰ φιληθῶ» θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ.

Δὲν πιπιλίζουν ὅλα τὰ παιδιά. Τοῦτο εἶναι ἴσως ἴδιον

τῶν παιδίων παρ᾽ οἷς ἡ ἐρωτογεννητικὴ αἰσθητικότης τῆς ζώνης τῶν χειλέων εἶναι κληρονομικῶς ἐξόχως ἀνεπτυγμένη. Ἐὰν ἡ εὐαισθησία αὕτη διατηρηθῇ, τὸ παιδίον βραδύτερον θὰ αἰσθάνηται μεγάλην τάσιν πρὸς φιλήματα ἐκτροπῆς καὶ θὰ ἔχῃ ροπήν, ἀνὴρ πλέον, τάσιν πρὸς κάπνισμα. Ἀλλ᾽ ἐὰν ὑπάρξῃ ἀπώθησις, θ᾽ ἀπεχθάνηται τὰ τρόφιμα καὶ θὰ ὑπόκηται εἰς ὑστερικοὺς ἐμμέτους. Ἕνεκα τῆς συγχρόνου χρησιμοποιήσεως τῆς στοματο-χειλικῆς χώρας, ἡ ἀπώθησις θὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ὄρεξιν. Ἀριθμὸς γυναικῶν θεραπευθεισῶν παρ᾽ ἐμοῦ, παρουσιάζουσαι διαταραχὰς ὀρέξεως, ὑστερικὸν ἐξόγκωμα, αἴσθημα νυγμοῦ εἰς τὸν λαιμόν, ἐγκεφαλικὸν ἐμετόν, ἐπεδίδοντο μανιωδῶς εἰς τὴν μάστησιν κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν.

Ἡ μάστησις (πιπίλισμα) μᾶς ἐγνώρισε τοὺς τρεῖς οὐσιώδεις χαρακτῆρας τῆς παιδικῆς φυλετικότητος. Αὕτη ἀναπτύσσεται βασιζομένη ἐπὶ οὐσιώδους λειτουργίας τῆς ζωῆς· δὲν γνωρίζει εἰσέτι φυλετικὸν ἀντικείμενον, εἶναι αὐτερωτική, καὶ ὁ σκοπός της ὁρίζεται ὑπὸ δράσεως ζώνης ἐρωτογεννητικῆς. Ἂς εἴπωμεν, προκαταβολικῶς, ὅτι οἱ χαρακτῆρες οὗτοι ἀνευρίσκονται εἰς τὸ πλεῖστον τῶν ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ παιδίου.

Ο ΦΥΛΕΤΙΚΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΦΥΛΕΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Χαρακτῆρες τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν.

Τὸ παράδειγμα τῆς μαστήσεως δύναται νὰ μᾶς διδάξῃ πολλὰ ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος ζώνης ἐρωτογεννητικῆς. Μία τοιαύτη ζώνη εἶναι χώρα ἐκδερμίδος, ἢ βλεννογόνου, ἥτις ἐρεθιζομένη καθ᾽ ὡρισμένον τρόπον, δίδει αἴσθησιν ἡδονῆς ποιοῦ ὅλως ἰδιάζοντος. Ἀναμφιβόλως ὁ ἐρεθισμὸς παράγων ἡδονήν, συνδέεται πρὸς ὡρισμένας συνθήκας, ἀγνώστους ἡμῖν. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν συνθηκῶν τούτων

ὁ ῥυθμικὸς χαρακτὴρ παίζει ἀναμφιβόλως κάποιον ῥόλον, καί, ἐξ ἄλλου, ἀναλογία τις μὲ γαργάλημα εἶναι προφανής. Εἶναι ἀβέβαιον, ὅτι ὁ ἀφυπνιζόμενος ἡδὺς τόνος εἶναι «εἰδοποιός», καὶ ὅτι εἰς τὴν ειδικότητα ταύτην ἑδρεύει τὸ χαρακτηρίζον τὴν φυλετικότητα. Σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἡδονῆς ἢ λύπης, ἡ ψυχοανάλυσις ἐρευνᾷ εἰσέτι τυφλῶς ἐν τῷ σκότει· συνεπῶς εἶναι φρόνιμον νὰ μὴ ἐκτίθεταί τις εἰς ἐξηγήσεις ἀορίστους. Βραδύτερον θὰ εὕρωμεν ἴσως λόγους, οἵτινες θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ὑποστηρίξωμεν τὸν χαρακτῆρα τῆς εἰδικότητος εἰς τὸ συναίσθημα τῆς ἡδονῆς.

Ἡ ἐρωτογεννητικὴ ἰδιότης, φαίνεται οὖσα ἰδιαζόντως ἡνωμένη πρὸς σωματικούς τινας χαρακτῆρας. Ὑπάρχουσιν ἐπίλεκτοι ἐρωτογεννηνικαὶ ζῶναι, ὡς μᾶς τὸ κατέδειξε τὸ παράδειγμα ἀπωθήσεως· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ παράδειγμα μᾶς διδάσκει, ὅτι οἱαδήποτε ἐκδερμικὴ χώρα ἢ βλεννογόνος, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐρωτογεννητικὴ ζώνη, καὶ ὀφείλει κατὰ συνέπειαν νὰ ἔχῃ χαρακτῆράς τινας, καθιστῶντας αὐτὴν κατάλληλον πρὸς τοῦτο. Ἑπομένως ὁ τρόπος ἐρεθισμοῦ, περισσότερον ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ἐρεθιζομένης χώρας τοῦ σώματος, ἐνδιαφέρει καὶ συμβάλλει εἰς τὴν ἡδεῖαν συναίσθησιν. Τὸ θηλᾶζον παιδίον, πρὸς ἰδίαν εὐχαρίστησιν, ἀναζητεῖ καὶ ἐκλέγει οἱονδήποτε μέρος τοῦ σώματός του, ὅπερ, κατὰ συνήθειαν θὰ προτιμηθῇ· ὅταν τυχαίως εὕρῃ τοῦτο (θηλὴ μαστοῦ, γεννητικὰ ὄργανα), τὸ μέρος αὐτὸ θὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα. Εἰς τὴν ὑστερικὴν συμπτωματολογίαν, ἀνευρίσκομεν ἀναλόγους μετατοπίσεις. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ ἀπώθησις προσβάλλει κυρίως τὰς γεννητικὰς ζώνας, καὶ αὗται μεταφέρουσι τὴν ἐρεθιστικότητά των εἰς ἄλλας ἐρωτογεννητικὰς χώρας, συνήθως ὀλίγον χρησιμοποιουμένας κατὰ τὴν ἐνήλικον ζωήν· αἱ χῶραι αὗται χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὡς γεννητικὰ ὄργανα. Ἐξ ἄλλου.—ὡς πρὸς τὸ πιπίλισμα,—οἱαδήποτε χώρα τοῦ σώματος, δύναται νὰ προσκτήσηται τὴν ἐρε-

θιστικότητα τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, καὶ νὰ ἀναχθῇ εἰς ζώνην ἐρωτογεννητικήν. Αἱ ἐρωτογεννητικαὶ ζῶναι ἔχουσι τοὺς αὐτοὺς χαρακτῆρας, πρὸς τὰς ὑστερογόνους ταύτας.

Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς παιδικῆς φυλετικότητος.

Ὁ φυλετικὸς σκοπὸς τοῦ ἐνστίκτου, παρὰ τῷ παιδίῳ, συνίσταται εἰς τὴν ἐπίτευξιν ἱκανοποιήσεως ὑπὸ καταλλήλου ἐρεθισμοῦ, ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐρωτογεννητικῆς χώρας. Ἵνα τὸ παιδίον ἐπιθυμήσῃ ἐπανάληψιν, δέον νὰ ἔχῃ προηγουμένως δοκιμάσῃ τὴν ἱκανοποίησιν· καὶ φαίνεται, ὅτι ἡ φύσις, δὲν ἀφήνει εἰς τὴν τύχην τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἱκανοποιήσεως ταύτης. Καθόσον ἀφορᾷ τὴν στοματο-χειλικὴν χώραν, γνωρίζομεν τὰ μέσα, δι᾽ ὧν ἡ φύσις ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπόν της: τὸ μέρος τοῦτο τοῦ σώματος, χρησιμεύει συγχρόνως πρὸς πρόσληψιν τροφῶν. Θὰ γνωρίσωμεν ἄλλας διατάξεις, διευθυνούσας ἐπίσης τὴν φυλετικὴν ἐνέργειαν. Ἡ ἀνάγκη ἡ προκαλοῦσα τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἱκανοποιήσεως, ἀποκαλύπτεται κατὰ δύο τρόπους: Πρῶτον ὑπὸ αἰσθήματος ἰδιαιτέρου, διατάσεως ὀδυνηρᾶς πως, κατόπιν ὑπὸ ἐρεθισμοῦ, προελεύσεως κεντρικῆς, ἑνὸς ὀδαξυσμοῦ ἐμφανιζομένου εἰς τὴν περιφερικὴν ἐρωτογεννητικὴν ζώνην. Δύναταί τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς φυλετικότητος εἶναι ὑποκατάστασις τῆς ἐν τῇ ἐρωτογεννητικῇ ζώνῃ ὑπαρχούσης συναισθήσεως, δι᾽ ἐξωτερικοῦ ἐρεθισμοῦ καθησυχάζοντος ταύτην καὶ δημιουργοῦντος αἰσθήματα ἱκανοποιήσεως. Ὁ ἐξωτερικὸς οὗτος ἐρεθισμὸς εἶναι συχνὰ πρᾶξις ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν.

Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀνάγκη αὕτη δύναται ν᾽ ἀφυπνισθῇ ἐπίσης εἰς τὴν περιφέρειαν, διὰ τροποποιήσεως τῆς ἐρωτογεννητικῆς ζώνης, συμφωνεῖ τελείως μὲ τὰς φυσιολογικάς μας γνώσεις· ἐκπλήσσει μόνον ὀλίγον, τὸ ὅτι ἐρεθισμός τις

ἵνα καθησυχάσῃ, ὀφείλει νὰ ἐπικαλεσθῇ ἕτερον ἐρεθισμὸν κατὰ τὸ αὐτὸ σημεῖον.

ΕΚΜΑΥΛΙΣΤΙΚΑΙ ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Παρατηροῦμεν εὐχαρίστως, ὅτι ἤρκεσεν ἡ γνῶσις τῆς δράσεως τοῦ φυλετ. ἐνστίκτου, εἰς μίαν τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν οὐσίαν τῆς φυλετικῆς δράσεως. Αἱ διαφοραί, ἃς θὰ ἀνεύρωμεν, ἀναφέρονται εἰς τὰς ἐνεργείας τὰς ἀναγκαίας πρὸς παραγωγὴν ἱκανοποιήσεως: πιπίλισμα διὰ τὴν στοματο-χειλικὴν χώραν, μυϊκὴ ἐνέργεια διαφόρων εἰδῶν διὰ τὰς ἄλλας ἐρωτογεννητικὰς χώρας, ἀναλόγως τῆς τοπογραφίας των καὶ τῶν ἰδιοτήτων των.

Περὶ τῆς δράσεως τῆς ἑδραίας χώρας.

Ἡ ἀνατομικὴ θέσις τῆς ἑδραίας ζώνης, ἀκριβῶς, ὅπως καὶ ἡ τῆς στοματοχειλικῆς χώρας, τὴν καθιστᾷ κατάλληλον πρὸς στήριξιν φυλετικῆς δράσεως, ἐπὶ ἄλλης λειτουργίας φυσιολογικῆς. Δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ ἐρωτογεννητικὴ ἀξία τῆς χώρας ταύτης, ὑπῆρξε κατ᾽ ἀρχὰς ἀξιοσημείωτος. Διὰ τῆς ψυχοαναλύσεως, μανθάνει τις ἔκπληκτος ποίας μεταβολὰς ὑφίστανται κανονικῶς οἱ φυλετ. ἐρεθισμοί, οἱ γεννηθέντες ἐκ τῆς ζώνης ταύτης, καὶ πόσον συχνὰ συμβαίνει, ὥστε ἡ χώρα αὕτη νὰ διατηρῇ καθ᾽ ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου, βαθμόν τινα γεννητικῆς ἐρεθιστικότητος. Αἱ ἐντερικαὶ διαταραχαί, τόσον συχναὶ παρὰ τῷ παιδίῳ, διατηροῦσιν εἰς τὴν σωματικὴν ταύτην περιοχήν, κατάστασιν ἐντόνου ἐρεθιστικότητος. Ὁ ἐντερικὸς κατάρρους τῶν νεαρῶν ἀτόμων, καθιστᾷ τὸ παιδίον «νευρικόν», ὡς κοινῶς λέγεται. Ἀργότερον διαταραχαί τινες νοσηραὶ νευροπαθητικῆς καταγωγῆς, ἐμφανίζουσι κατὰ τὴν συμπτωματολογίαν των, ὅλην τὴν διαβάθμισιν πεπτικῶν διαταραχῶν. Ἀνα-

λογιζόμενός τις τὸν ἐρωτογεννητικὸν χαρακτῆρα τῆς περιοχῆς τῆς ἕδρας, διατηρηθέντα ὑπὸ μεταβεβλημένην μορφήν, βλέπει τις, ὅτι ἀδίκως θὰ ἐμειδίᾳ ἐπὶ τῇ εἰς τὰς αἱμορροΐδας ἀποδιδομένῃ σημασίᾳ, ὡς πρὸς τὴν γέννεσιν νευροπαθητικῶν τινων καταστάσεων, σημασίᾳ, ἣν ἡ ἀρχαία ἰατρικὴ ἐξετίμα σπουδαίως.

Τὰ παιδία, τὰ χρησιμοποιοῦντα τὴν ἐρωτογεννητικὴν ἐρεθιστικότητα, προδίδονται εὐκόλως, καθότι κατακρατοῦσι τὰ περιττώματα, ἄχρις οὗ ἡ συσσώρευσις τούτων παραγάγῃ συσπάσεις βιαίας τῶν μυῶν, ὁπότε διερχόμενα τὸν σφιγκτῆρα τῆς ἕδρας, προκαλοῦσιν ἐπὶ τοῦ βλεννογόνου ζωηρὸν ἐρεθισμόν. Δύναταί τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι εἰς τὸ ὀδυνηρὸν συναίσθημα, προστίθεται αἴσθημα ἡδύ. Ἰδοὺ μία τῶν καλλιτέρων ἐνδείξεων, μέλλοντος ἰδιοτρόπου χαρακτῆρος ἢ νευρικοῦ : Ὅταν τὸ παιδίον, καθεσθὲν ἐπὶ τοῦ δοχείου ἀφοδεύσεως, ἀρνεῖται νὰ κενώσῃ τὸ ἔντερόν του, καὶ ἀπειθοῦν εἰς τὰς παραινέσεις τῆς μητρός, ἀπαντᾷ, ὅτι θὰ πράξῃ τοῦτο, ὅταν τοῦ ἀρέσῃ. Φυσικὰ ἀδιαφορεῖ τελείως, ἂν θὰ ῥυπάνῃ τὰ ἀσπρόρρουχά του· τὸ ἐνδιαφέρον του συγκεντροῦται εἰς τὸ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ ἡδονή, ἣν αἰσθάνεται, ἐξ ἐπισωρεύσεως, κατὰ τὴν ἀφόδευσιν. Ὁ παιδαγωγὸς ὁ ἀποκαλῶν τὰ παιδία ταῦτα «κατεργαρέους», δὲν ἀπατᾶται καθόλου.

Τὸ ἐντερικόν, λοιπὸν περιεχόμενον, προκειμένου περὶ βλεννογόνου φυλετικῶς εὐαισθήτου, χρησιμεύει, ὡς ἐρεθίζον σῶμα, καὶ ἀντικαθιστᾷ τρόπόν τινα οὐσιῶδες ὄργανον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀρχίσῃ λειτουργοῦν μετὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· ἀλλὰ ἔχει προσέτι καὶ ἄλλας σπουδαίας ἰδιότητας. Τὸ παιδίον θεωρεῖ αὐτὸ ὡς μέρος τοῦ σώματός του· δι᾽ αὐτὸ εἶναι «δῶρον», τὸ ὁποῖον τοῦ χρησιμεύει νὰ ἐπιδείξῃ,— ἂν μὲν ἐνδίδῃ, τὴν ὑπακοήν του, τὸ πεῖσμά του δὲ ἂν ἀρνῆται. Κατόπιν τὸ δῶρον θὰ λάβῃ τὴν σημασίαν «παιδίου»,

ὅπερ κατὰ τὴν παιδικὴν ἐκδοχήν, ἢ μᾶλλον φαντασίαν γεννᾶται, ὅταν αὐτὸ τρώγῃ καὶ ἐξέρχεται διὰ τοῦ ἐντέρου. Ἡ συγκράτησις τῶν περιττωμάτων, ἥτις κατ᾽ ἀρχὰς ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν πρόθεσιν χρησιμοποιήσεως, ὡς ἐκμαυλιστικοῦ ἐρεθιστικοῦ, τῆς ἑδραίας ζώνης, ἢ τῆς χρησιμοποιήσεώς της εἰς τὰς πρὸς τὰ περιβάλλοντα πρόσωπα σχέσεις, εἶναι ἀφ᾽ ἑτέρου μία τῶν αἰτιῶν τῆς δυσκοιλιότητος, τόσον συχνῆς εἰς τοὺς νευροπαθεῖς. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἑδραίας ζώνης καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ἐλάχιστοι νευροπαθεῖς εἶναι ἐστερημένοι εἰδικῶν ῥυπαρῶν συνηθειῶν, ἅς τινας καὶ ἀποκρύπτουσιν ἐπιμελῶς.

Ὁ ἐκμαυλιστικὸς ἐρεθισμὸς τῆς ἑδραίας ζώνης, διὰ τοῦ δακτύλου, παραγόμενος ἐξ ὀδαξυσμοῦ κεντρικῆς προελεύσεως ἢ καὶ περιφερικῆς, δὲν εἶναι σπάνιος κατὰ τὴν 2αν περίοδον τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Περὶ τῆς δράσεως τῶν γεννητικῶν ζωνῶν.

Μεταξὺ τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν τοῦ παιδός, ὑπάρχει μία ἥτις ἀσφαλῶς δὲν ἔχει τὰ πρωτεῖα οὔτε δύναται νὰ προκαλέσῃ φυλετικὰς κινήσεις· πρωτίστως ὅμως νὰ διαδραματίσῃ βραδύτερον τὸν πρωτεύοντα ῥόλον. Σχετίζεται πρὸς τὴν οὔρησιν, τόσον παρὰ τῷ παιδὶ ὅσον καὶ τῇ παιδίσκῃ (οὐρήθρα, κλειτορίς)· παρὰ τῷ ἄρρενι μάλιστα περιέχεται εἰς βλεννώδη σάκκον, εἰς τρόπον ὥστε οἱ ἐρεθισμοὶ δὲν λείπουν, προκαλούμενοι ὑπὸ τῶν ἐκκρίσεων τὰς ὁποίας παράγουσι προώρως αἱ φυλετικαὶ κινήσεις. Ἡ φυλετικὴ δρᾶσις τῆς ἐρωτογεννητικῆς ταύτης ζώνης ἣν ἀποτελεῖ τὸ γεννητικὸν σύστημα, ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν ἐκείνου ὅπερ βραδύτερον ἔσται ἡ κανονικὴ φυλετικὴ ζωή.

Δοθεισῶν τῆς ἀνατομικῆς τοπογραφίας τοῦ μέρους, τῆς ῥοῆς τῶν ἐκκρίσεων, τοῦ περὶ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος φροντίδων (πλῦσις καὶ ἐντριβαί), τυχαίων τινων ἐρεθισμῶν (ἐντερικὰ παράσιτα εἰς τὰς νέας κόρας), ἀποβαί-

νει ἀναπόφευκτος ἡ ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἡδονικὴ συναίσθησις ἐκ λίαν μικρᾶς ἔτι ἡλικίας καὶ ἡ ἐπιθυμία ἐπαναλήψεώς της. Ἂν λάβωμεν ὑπ᾿ ὄψιν μας τὰς περὶ τὸ σῶμα φροντίδας (καθαρισμοῦ κλ.), ἀγόμεθα ἀναγκαίως εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ὁ αὐνανισμὸς τοῦ βρέφους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν δύναται νὰ διαφύγη, προπαρασκευάζει τὴν μέλλουσαν σπουδαιότητα τῆς γεννητικῆς ἐρωτογεννητικῆς ζώνης. Αἱ πράξεις αἱ καταπαύουσαι τὸν ἐρεθισμὸν καὶ προκαλοῦσαι τὴν ἱκανοποίησιν συνίστανται, εἴτε εἰς προστριβὰς διὰ τῆς χειρός, εἴτε εἰς πίεσιν ἀσκουμένην διὰ πλησιάσεως τῶν μηρῶν (κίνησις προκαλουμένη ἐξ ἀνακλαστικῶν πράξεων). Ἡ τελευταία αὕτη κίνησις εἶναι συχνὴ ἰδίως εἰς τὰς μικρὰς κόρας. Οἱ ἄρρενες προτιμῶσι τὴν χεῖρα, πρᾶγμα ὅπερ προεμφαίνει τὴν εἰς τὴν μέλλουσαν φυλετικὴν δρᾶσιν τοῦ ἄρρενος ἀνάγκην συμβολῆς κατακτήσεως καὶ δεσπόσεως

Πρὸς μείζονα σαφήνειαν θὰ διακρίνωμεν τρεῖς φάσεις παιδικῆς ἐκμαυλίσεως. Ἡ πρώτη ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν περίοδον τῆς γαλουχήσεως, ἡ δευτέρα εἰς τὴν περίοδον τῆς βραχυχρονίου ἀνθήσεως τῆς φυλετικῆς δράσεως κατὰ τὸ 4ον περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας· καὶ μόνον ἡ τρίτη περίοδος ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν αὐνανισμὸν τοῦ ἐφήβου, ἡ μόνη προκαλοῦσα τὴν προσοχὴν μέχρι τοῦδε.

2α φάσις παιδικῆς εὐκμαυλίσεως.

Ὁ αὐνανισμὸς τοῦ βρέφους φαίνεται ἐξαφανιζόμενος μετὰ βραχεῖαν περίοδον. Ὅταν ἐμμένῃ μετὰ τὴν ἔφηβον ἡλικίαν, ἔχομεν τὴν πρώτην σπουδαίαν ἐκτροπὴν τῆς ἀναπτύξεως, ἥτις εἶναι ἡ τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου. Εἰς ὡρισμένην στιγμὴν μετὰ τὴν περίοδον τῆς γαλουχήσεως (συνήθως μετὰ τὸ τέταρτον ἔτος), τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον

τῆς ἐρωτογεννητικῆς ταύτης ζώνης φαίνεται ἐπαναφυπνιζόμενον κα διαρκοῦν χρόνον τινα, μέχρις οὗ ὑποστῇ δευτέραν ἀτροφίαν· ἐνίοτε ὅμως συνεχίζεται ἄνευ διακοπῆς. Αἱ διάφοροι ἐμφανιζόμεναι περιστάσεις εἶναι λίαν πολυάριθμοι, καὶ διὰ νὰ τὰς ἐξηγήσωμεν, θὰ ἐχρειάζετο ν' αναλύσωμεν ἑκάστην αὐτῶν ἰδιαιτέρως. Ἀλλὰ τὸ κοινὸν εἰς ὅλας τὰς ἐντυπώσεις μας τῆς δευτέρας ταύτης περιόδου τῆς φυλετικῆς δράσεως,εἶναι ὅτι καταλείπουσι βαθέα ἴχνη (ἀσυνείδητα) ε'ς τὴν μνήμην, ὅτι καθορίζουσι τὸν χαρακτῆρα μὲν τοῦ ἀτόμου, ἂν πρόκηται περὶ ὑγιοῦς τοιούτου, τὴν νευροπαθολογικὴν δὲ συμπτωματολογίαν ἂν περὶ μέλλοντος ἀσθενοῦς. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, παρατηρεῖται ὅτι ἡ φυλετικὴ περίοδος λησμονεῖται καὶ ὅτι αἱ σχετικαὶ ἀναμνήσεις μεταποιοῦνται. Εἶπον ἤδη ὅτι βλέπω ὑφισταμένην σχέσιν μεταξὺ παιδικῆς ἀμνησίας κανονικῆς καὶ τῆς φυλετικῆς δράσεως τῆς ἡλικίας ταύτης. Διὰ τῆς ψυχοαναλύσεως, δυνάμεθα νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν συνείδησιν τὸ λησμονηθὲν καὶ οὕτω νὰ ματαιώσωμεν ἐνεργείας ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ συνειδήσει ὑπολειμμ ίτων του.

Ἐπάνοδος τῆς ἐκμαυλίσεως τοῦ βρέφους.

Ὁ φυλετικὸς ἐρεθισμὸς τῆς περιόδου τοῦ θηλασμοῦ ἐπανέρχεται κατὰ τὴν 2αν παιδικὴν περίοδον ὑπὸ τὴν μορφὴν ὀδαξυσμοῦ προελεύσεως κεντρικῆς, ἐπιβάλλοντος τὴν ἀναζήτησιν εὐχαριστήσεως εἰς τὸν αὐνανισμὸν ἤτοι εἰς ἀθλίαν τινα ἕξιν ἥτις,ὡς καὶ παρὰ τῷ ἐνηλίκῳ,προκαλεῖ ἡδονὴν ἄνευ παρεμβάσεως ἄλλων κινήσεων. Αἱ σχετικαὶ ἐκκρίσεις εἶναι συχναὶ εἰς τὰς μικρὰς κόρας κατὰ τὴν 2αν παιδικὴν περίοδον, ἀγνοοῦμεν δὲ τὰς λεπτομερείας των. Φαίνεται ὅτι συχνὰ ἂν οὐχὶ πάντοτε, προηγεῖται αὐτῶν ζωηρὸς αὐνανισμός. Ἡ συμπτωματολογία τῆς φυλετικῆς ταύτης ἐκδη-

λώσεως εἶναι πτωχή, τὸ γεννητικὸν ὄργανον εἶναι ἀκόμη ὑποινῶδες καὶ τὸ οὐροποιητικὸν σύστημα ἐπικρατεῖ ἔτι ἐκείνου. Τὸ πλεῖστον τῶν ἀσθενειῶν τῆς κύστεως κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, εἶναι ταραχαὶ φυλετικῆς ἀρχῆς· ἡ νυκτερινὴ ἐνάρησις ἀντιστοιχεῖ εἰς μίαν ἀθλίαν συνήθειαν, ὅταν δὲν προέρχεται ἐξ ἐκληψίας.

Ἡ ἐπάνοδος τῆς φυλετικῆς δράσεως ὑπόκειται εἰς ἐπιρροὰς τόσον ἐκ τῶν ἔσω, ὅσω καὶ τῶν ἔξω. Ἡ συμπτωματολογία τῶν νευρώσεων καὶ αἱ ψυχοαναλυτικαὶ ἔρευναι μᾶς βοηθοῦσι νὰ ἐπανεύρωμεν τὰς αἰτίας ταύτας, καὶ νὰ τὰς ὁρίσωμεν κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ. Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν βραδύτερον διὰ τὰς ἐσωτερικὰς αἰτίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐξωτερικάς, ἀποκτῶσι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σπουδαιότητα μεγάλην καὶ διαρκῆ. Ἡ σπουδαιοτέρα τῶν ἐπιρροῶν τούτων εἶναι ἡ ἐξασκουμένη ὑπὸ τοῦ γόητος (1) (ἀποπλανῶντος), ὅστις καθιστᾷ τὸ παιδίον πρόωρον φυλετικὸν ἀντικείμενον, καὶ τοῦ διδάσκει τὴν ἐκ τῆς γεννητικῆς χώρας ἡδονήν, ὑπὸ ὅρους λίαν ἐπιβλητικούς: Τὸ παιδίον θὰ ὠθῆται εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐντυπώσεων τούτων διὰ τοῦ αὐνανισμοῦ. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας χρησιμεύουσιν ἐνήλικοι ἢ ἀκόμη καὶ φίλοι, καὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπερβάλλω, εἰς τὸ βιβλίον μου «ἐπὶ τῆς αἰτιολογίας τῆς ὑστερίας» τοῦ 1896, ὁμιλῶν περὶ τῆς συχνότητος καὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν περιπτώσεων τούτων τοῦ ἐκμαυλισμοῦ· ἀλλ' ἠγνόουν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅτι ἄτομά τινα κανονικά, ὑπόκεινται κατὰ τὴν νεότητά των εἰς τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις, καὶ συνεπῶς, ἀπέδιδον τότε πλειοτέραν σπουδαιότητα εἰς τὴν ἀποπλάνησιν, παρὰ εἰς τοὺς παράγοντας τῆς φυλετ. καταστάσεως καὶ τῆς φυλετικῆς ἀναπτύξεως.

(4) Μαστρωποῦ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐμφάνισις ἐκμαυλιστοῦ δὲν εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν ἀφύπνισιν τῆς φυλετικότητος τοῦ παιδίου, καὶ ὅτι ἡ ἀφύπνισις αὕτη δύναται νὰ προέλθῃ ὁρμεμφύτως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐσωτερικῶν αἰτίων.

Πολύμορφος ἐκτρεπτικὴ διάθεσις.

Ἐνδιαφέρει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ παιδίον, κατ᾿ ἀκολουθίαν ἐκμαυλίσεως, δύναται νὰ ἐκδηλώσῃ ἀποπλάνησιν πολύμορφον, καὶ νὰ ἀχθῇ εἰς πᾶν εἶδος παρὰ φύσιν ἕξεων. Εἶναι, λοιπόν, προδιατεθειμένον διὰ τὴν φυλετικὴν ἐκτροπήν· αἱ ἐκτρεπτικαὶ πράξεις δὲν συναντῶσιν ἐμπόδια· τὰ ψυχικὰ προχώματα τὰ ἀνθιστάμενα εἰς τὰς φυλετικὰς ὑπερβολὰς (αἰδώς, ἀηδία, ἠθική)· ταῦτα ἢ δὲν ὑφίστανται εἰσέτι ἢ εὑρίσκονται εἰς περίοδον σχηματισμοῦ. Τὸ παιδίον, περιστάσεως δοθείσης συμπεριφέρεται ὡς ἐνώπιον ἐκμαυλιστοῦ· σημειωτέον, ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν γυναικῶν δὲν ἔχουσιν ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ διατηροῦσιν οὕτως διάθεσιν ἐκτρεπτικὴν πολύμορφον. Γυνὴ παρουσιάζουσα τοιαύτην διάθεσιν, δύναται ἀναμφιβόλως ὑπὸ τὰς συνήθεις συνθήκας τῆς ζωῆς, νὰ παραμείνῃ φυλετικῶς κανονική, ἀλλ᾿ ὑπὸ τὸ κράτος γόητος ἐμπείρου, θὰ ἐπιδοθῇ εἰς ὅλας τὰς ἐκτροπὰς καὶ θὰ τὰς χρησιμοποιήσῃ τοῦ λοιποῦ κατὰ τὴν φυλετικήν της δρᾶσιν. Ἡ ἔκδοτος χρησιμοποιεῖ τὴν πολύμορφον ἐκτροπήν της—παιδικὴν ἑπομένως—ἐπ᾿ ἀγαθῷ τοῦ ἐπαγγέλματός της· καὶ ἂν ἀναλογισθῇ τις τὸ ἄμετρον πλῆθος τῶν ἐκδότων γυναικῶν καὶ ἐκείνων εἰς ἃς δὲν δυναταί τις ν᾿ ἀρνηθῇ ἰδιότητας ἐκδότου, ἂν καὶ μὴ ἐξ ἐπαγγέλματος τοιαύτας, φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πρὸς ὅλας τὰς ἐκτροπὰς διάθεσις εἶναι κἄτι βαθέως καὶ γενικῶς ἀνθρώπινον.

Μερικαὶ ῥοπαί.

Ἡ ἐκμαύλισις δὲν μᾶς διδάσκει οὐδὲν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς φυλετικῆς ζωῆς παρὰ τῷ παιδίῳ· ἀπ᾿ ἐναντίας, αἱ περιπτώσεις ἐκμαυλίσεως δύνανται εὐκόλως νὰ μᾶς φέρωσι πρὸς σφάλμα σχετικῶς μὲ τὰ παιδιά, ἅτινα πρωΐμως, ἐγνώρισαν φυλετικὸν ἀντικείμενον πρὸς ὃ οὐδεμία πραγματικὴ ἀνάγκη τὰ ὠθεῖ. Ἐν τούτοις, ὀφείλομεν ν᾿ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ φυλετικότης τοῦ παιδός, ὅσῳ δήποτε δεσπόζων καὶ ἂν εἶναι ὁ εἰς τὰς ἐρωτογεννητικὰς ζώνας ἀποδιδόμενος ῥόλος, περιλαμβάνει ῥοπὰς ὠθούσας αὐτὴν εἰς ἀναζήτησιν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἄλλων προσώπων ὡς φυλετικῶν ἀντικειμένων. Μεταξὺ τῶν ῥοπῶν τούτων ἀναφέρομεν τὰς ὠθούσας τὰ παιδία νὰ καθίστανται «παρατηροῦντα» καὶ «ἐκθετισταὶ» καθὼς καὶ τὴν ῥοπὴν τῆς σκληρότητος. Αἱ ῥοπαὶ αὗται τῶν ὁποίων αἱ ἐσώταται σχέσεις μὲ τὴν γεννητικὴν ζωὴν δὲν ἐνισχύονται ἢ πολὺ βραδύτερον, ὑπάρχουσιν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἂν καὶ εἶναι τότε ἀνεξάρτητοι τῆς φυλετικῆς δράσεως τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν. Τὸ μικρὸν παιδίον στερεῖται τὰ μέγιστα αἰδοῦς καὶ δεικνύει κατὰ τὰ ἔτη τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας, ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ ἀποκαλύπτῃ τὸ σῶμά του ἐφιστῶν κυρίως τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν γεννητικῶν του ὀργάνων. Τὸ ἀντίρροπον τῆς τάσεως ταύτης ἣν θεωροῦμεν ἐκτροπήν, εἶναι ἡ περιέργεια ἡ ὠθοῦσα αὐτὸ ν᾿ ἀναζητῇ τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἄλλων προσώπων. Ἡ περιέργεια αὕτη ἐκδηλοῦται κατὰ τὴν 2αν παιδικὴν ἡλικίαν ὅταν τὸ ἐμπόδιον τὸ ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς αἰδοῦς προσλάβῃ δύναμίν τινα. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ γόητος, ἡ ἐκτρεπτικὴ περιέργεια δύναται νὰ προσλάβῃ μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν φυλετικὴν ζωὴν τοῦ παιδός. Ἐν τούτοις αἱ ἐπὶ παιδίων γενόμεναι ἔρευναι, καθὼς καὶ αἱ ἐπὶ κανονικῶν ἀνθρώπων καὶ νευροπαθῶν, μὲ κά-

μνουν νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἡ περιέργεια δύναται ἐν τῷ φυλετικῷ πεδίῳ, νὰ παραχθῇ ὁρμεμφύτως.

Τὰ μικρὰ παιδία, ἅπαξ ἑλκυσθείσης τῆς προσοχῆς των ἐπὶ τῶν γεννητικῶν των ὀργάνων, κατ᾽ ἀκολουθίαν συνήθως ἐκμαυλισμοῦ, ἐξακολουθοῦσι νὰ ρέπωσιν εἰς τοῦτο καὶ δεικνύωσι ζωηρότατον ἐνδιαφέρον διὰ τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῶν μικρῶν των συντρόφων. Ἡ εὐκαιρία ἱκανοποιήσεως τῆς περιεργείας ταύτης δὲν παρουσιάζεται παρ᾽ ὅταν γίνονται αἱ λειτουργεῖαι τῆς οὐρήσεως καὶ ἀφοδεύσεως· συνεπῶς τὰ παιδία καθίστανται «παρατηροῦντα» δηλ. παρατηρηταὶ ἐπιμελεῖς τῶν φυσιολογικῶν τούτων πράξεων. Ὅταν αἱ ροπαὶ αὗται ὑποστῶσιν ἀπώθησιν, ἡ ἐπιθυμία θαυμασμοῦ τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, (τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου φύλου), διατηρεῖται, καὶ δύναται νὰ λάβῃ μορφὴν ἐπιμόνου ὠθήσεως, ἥτις παρά τισι νευροπαθέσι, καθίσταται ἡ αἰτία νοσηρῶν συμπτωμάτων.

Ἡ σκληρότης, παράγων τοῦ φυλετ. ἐνστίκτου, εἶναι κατὰ τὴν ἀνάπτυξίν της, ἀκόμη πλέον ἀνεξάρτητος τῆς φυλετικῆς δράσεως, τῆς συνδεομένης μὲ ἐρωτογεννητικὰς ζώνας. Τὸ παιδίον, γενικῶς, φέρεται πρὸς τὴν σκληρότητα, διότι ἡ ἀνάγκη ἀποκτήσεως, δὲν ἀνεκόπη εἰσέτι ὑπὸ τῆς θέας τῆς ὀδύνης τοῦ ἄλλου, τοῦ οἴκτου ἀναπτυσσομένου πολλῷ βραδύτερον. Μέχρι τοῦδε, ὡς γνωστόν, δὲν ἔφθασαν ἀκόμη εἰς βαθεῖαν ἀνάλυσιν τῆς τάσεως ταύτης πρὸς τὴν σκληρότητα· ἐκεῖνο, ὅπερ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν εἶναι ὅτι, προέρχεται ἐκ τοῦ ἐνστίκτου τῆς ἰσχύος, καὶ ὅτι ἐμφανίζεται κατὰ τὴν φυλετικὴν ζωήν, εἰς στιγμήν, καθ᾽ ἣν τὰ γεννηνικὰ ὄργανα δὲν ἔχουσιν εἰσέτι εἰσέλθῃ εἰς τὴν περίοδον τῆς δράσεως. Ἡ πρὸς σκληρότητα τάσις δεσπόζει ὁλοκλήρου φάσεως τῆς φυλετικῆς ζωῆς, φάσεως, ἣν θὰ περιγράψωμεν ἀργότερον, ὡς προγεννητικὴν ὀργάνωσιν. Τὰ παιδία, ἅτινα δείκνυνται ἰδίως σκληρὰ πρὸς τὰ ζῶα

καὶ πρὸς τοὺς συντρόφους των, εἶναι συνήθως, καὶ δικαίως, ὕποπτα ἐντόνου δράσεως, καὶ πρωΐμου τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν, καί, ἂν καὶ ὅλαι αἱ φυλετικαὶ ῥοπαὶ παρουσιάζουσι, κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην πρόωρον ἀνάπτυξιν, φαίνεται, ὅτι ἡ δραστηριότης τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν προκαλεῖ τὴν πρωϊμότητα ταύτην. Ἡ ἔλλειψις οἴκτου, ἐνέχει ἕνα κίνδυνον: Ἡ ἀλληλουχία ἡ σχηματισθεῖσα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, μεταξὺ τῶν ἐρωτικῶν τάσεων καὶ τῆς σκληρότητος, καθίσταται βραδύτερον ἀδιάσπαστος.

Μία τῶν ἐρωτογεννητικῶν ἀρχῶν τῆς παθητικῆς, πρὸς σκληρότητα ροπῆς (μαζοχισμός), εἶναι ὁ ὀδυνηρὸς ἐρεθισμὸς τῆς γλουτιαίας χώρας, φαινόμενον γνωστότατον ἐκ τῶν ἐξομολογήσεων τοῦ J. J. Ρουσώ. Οἱ παιδαγωγοὶ συνήγαγον δικαίως, ὅτι αἱ σωματικαὶ τιμωρίαι, αἱ ἐφαρμοζόμεναι εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ σώματος, δέον ν᾽ ἀποφεύγωνται· καθότι τὰ παιδία ὑφιστάμενα τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πολιτισμοῦ, διατρέχουσι τὸν κίνδυνον ν᾽ ἀναπτύξωσι τὸ θυμικόν των κατὰ πλευρικὰς διευθύνσεις.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΡΕΥΝΑ ΦΥΛΕΤΙΚΩΣ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν, καθ᾽ ἣν ἡ φυλετικὴ ζωὴ τοῦ παιδίου φθάνει τὸν πρῶτον της βαθμὸν ἀνθήσεως,—ἀπὸ τοῦ 3ου μέχρι τοῦ 5ου ἔτους,—βλέπομεν ἀναφαινομένας τὰς ἀρχὰς πνευματικῆς δράσεως, προκαλουμένης ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ἀναζητήσεως καὶ γνώσεως. Ἡ ἔφεσις τῆς γνώσεως δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ μεταξὺ τῶν στοιχειωδῶν παραγόντων τῆς ψυχικῆς ζωῆς, καὶ ἀδύνατον νὰ τὸ ἐξαρτήσῃ τις ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς φυλετικῆς ζωῆς. Ἡ φύσις του ἀντιστοιχεῖ ἀφ᾽ ἑνὸς εἰς ἐξύψωσιν τῆς ἀνάγκης κτήσεως, ὡς ἐξ ἄλλου χρησιμοποιεῖ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἴδῃ. Ἐν τούτοις, αἱ σχέσεις, ἃς παρουσιάζει μὲ τὴν φυλετικὴν ζωήν, εἶναι

σπουδαιόταται· ἡ ψυχοανάλυσις μᾶς δεικνύει τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς γνώσεως, πολὺ ἐνωρίτερον, ἀπὸ ὅτι γενικῶς πιστεύεται. Τὸ παιδίον προσκολλᾶται εἰς τὰ φυλετικὰ προβλήματα μὲ ἔντασιν ἀπροσδόκητον, καὶ δύναταί τις εἰπεῖν, ὅτι τὰ σχετικὰ πρὸς ταύτην προβλήματα ἀφυπνίζουσι τὴν εὐφυΐαν του.

Τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός.

Οὐχὶ θεωρητικὸν ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ πρακτικὴ ἀνάγκη ὠθεῖ τὸ παιδίον εἰς τὰς ἐρεύνας ταύτας. Ὅταν αἰσθάνεται ἑαυτὸ ἀπειλούμενον ὑπὸ τῆς πραγματικῆς ἢ ὑποτιθεμένης ἀφίξεως νέου παιδίου εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ προβλέπει μείωσιν τῶν πρὸς αὐτὸ φροντίδων καὶ ἀγάπης, τίθεται εἰς βαθεῖαν σκέψιν καὶ τὸ πνεῦμα του ἄρχεται ἐργαζόμενον. Τὸ πρῶτον πρόβλημα ὅπερ τὸ ἀπασχολεῖ, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνάπτυξίν του, δὲν εἶναι ἡ γνῶσις τῆς διαφορᾶς τῶν φύλων, ἀλλὰ τὸ μέγα αἴνιγμα : Πόθεν ἔρχονται τὰ παιδία. Ὑπὸ ὑπένδυσιν εὐκόλως μαντευομένην, τὸ αἴνιγμα τοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τῆς Σφιγγὸς τῶν Θηβῶν. Τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως δύο φύλων, τὸ παιδίον δέχεται ἄνευ ἀντιρρήσεως. Τὰ μικρὰ ἄρρενα εἶναι πεπεισμένα ὅτι πᾶν πρόσωπον ἔχει γεννητικὸν ὄργανον ὅμοιον τοῦ ἰδικοῦ των. Καὶ τὴν ἰδέαν αὐτὴν τὰ μικρὰ ἀγόρια διατηροῦσιν ἐπιμόνως καὶ ὅταν ἀκόμη ἴδωσιν βραδύτερον ἰδίοις ὄμμασιν ὅτι ἡ ἰδέα των αὐτὴ δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ πράγματα. Ὑφίστανται μακρὰν ἐσωτερικὴν διαπάλην πρὶν ἢ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἰδέαν ταύτην (σύνθετον εὐνουχίσεως). Αἱ προσπάθειαί των πρὸς ἀνεύρεσιν παρὰ τῇ γυναικὶ ὀργάνου ἀπωλεσθέντος ἀντιστοίχου τῷ ἄρρενι μορίῳ συμβάλλουσι τὰ μέγιστα εἰς τὴν γέννεσιν πολλαπλῶν ἐκτροπῶν.

Ἡ ὑπόθεσις ἑνὸς μόνον γεννητικοῦ ὀργάνου (ἄρρενος)

εἶναι ἡ πρώτη τῶν φυλετικῶν παιδικῶν θεωριῶν, περιέργων καὶ πλουσίων εἰς σύνεπείας. Ὀλίγον ἐνδιαφέρεται τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν δεδομένων τῆς βιολογίας ἥτις ἐπιδοκιμάζει τὴν παιδικήν του γνώμην ἀναγνωρίζουσα εἰς τὴν γυναικείαν κλειτορίδα, τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ἀνδρικοῦ ὀργάνου. Ἀντιθέτως, ἡ μικρὰ κόρη οὐδόλως δυσκολεύεται νὰ παραδεχθῇ τὴν ὕπαρξιν ἑτέρου φύλου διαφόρου τοῦ ἰδικοῦ της, ἅπαξ παρατηρήσασα τὸ γεννητικὸν ὄργανον τοῦ παιδίου· διαφλέγεται τότε ὑπὸ ἐπιθυμίας ἀποκτήσεως μορίου—ἐπιθυμίας τόσον σπουδαίας κατόπιν—καὶ θὰ ἤθελε νὰ ἦτο παῖς.

Παιδικαὶ θεωρίαι ἐπὶ τῆς γεννήσεως.

Πολλοὶ θὰ ἐνθυμοῦνται τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχον, ἄνηβοι ἔτι ὄντες, νὰ γνωρίσωσι τὸν τρόπον γεννήσεως τῶν παιδίων. Αἱ ἀνατομικαὶ λύσεις, ἃς ἐπενόουν ἦσαν διαφόρων εἰδῶν. Ἄλλοι ὑπέθετον, ὅτι τὰ παιδία γεννῶνται ἐκ τοῦ στήθους, ἕτεροι, ὅτι ἐκ τῆς κοιλίας δι᾽ ἐντομῆς, ἄλλοι τέλος ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ. Ἄνευ τῆς ψυχοαναλύσεως, εἶναι σπάνιον νὰ ἐνθυμηθῇ τις τὰς ἐρεύνας, ἃς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔκαμεν κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν· συνέβη βεβαίως καὶ ἀπώθησις κατὰ τὸν σχηματισμὸν τούτων, ἀλλὰ αἱ ἔρευναι ἤρχιζον ἐκ νέου, καὶ κατέληγον πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ἑξῆς: Γεννᾷ τις παιδίον, ἀφοῦ φάγῃ κἄτι ἰδιαίτερον, (ὅπως εἰς τὰ παραμύθια τῶν νεράϊδων)· τὸ παιδίον ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἐντέρου, ὡς εἰς τὴν ἀφόδευσιν. Αἱ παιδικαὶ αὐταὶ θεωρίαι, ὑπενθυμίζουσι ζωολογικά τινα φαινόμενα, ὡς π. χ. τὴν ὕπαρξιν ὀχετῶν εἰς τὰ κατώτερα ζωϊκὰ εἴδη.

Σαδικὴ ἐμφάνισις τῶν φυλετικῶν σχέσεων.

Ὅταν τὸ παιδίον παρίσταται εἰς ἐνάσκησιν τῶν φυλετικῶν σχέσεων τῶν γονέων του,—οὗτοι συχνὰ τοῦ παρέχουν

τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, νομίζοντες, ὅτι τὸ παιδίον εἶναι πολὺ μικρὸν διὰ νὰ *ἐννοήσῃ*,—ὑπολαμβάνει τὴν γεννητικὴν πρᾶξιν, ὡς βιαιοπραγίαν ἐκ μέρους τοῦ πατρός· τὴν θεωρεῖ δηλ. ἁπλούστατα πρᾶξιν σαδικήν. Ἡ ψυχοανάλυσις μᾶς ἀποκαλύπτει, ὅτι τοιαύτη τις ἐντύπωσις ἐκτρέπει βραδύτερον τὸ παιδίον σαδικῶς, ὡς πρὸς τὸν γεννητικὸν σκοπόν. Τὰ παιδία ἀσχολοῦνται ἐπίσης καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τῶν δύο φύλων, ἢ ὅπως λέγουν, τῶν ἐνασχολήσεων τῶν νυμφευμένων· συμφωνοῦσι συνήθως ὅτι αὗται συνίστανται εἰς ἕνωσιν ἐκτελουμένην τὴν στιγμὴν τῆς οὐρήσεως ἢ ἀφοδεύσεως.

Ἀποτυχία τῶν φυλετικῶν ἀναζητήσεων τοῦ παιδός.

Δύναταί τις εἰπεῖν, γενικῶς, ὅτι αἱ παιδικαὶ φυλετικαὶ θεωρίαι ἀπηχοῦσι τὴν φυλετικὴν σύστασιν καὶ ὅτι, ἂν ἐξαιρέσῃ τις περιέργους τινας πλάνας τῶν παιδίων, εἶναι κατὰ κανόνα εὐφυέσταται. Τὰ παιδία ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐγκυμοσύνην τῆς μητρός των καὶ τὴν ἐξηγοῦσιν ἀκριβῶς. Ὁ μῦθος τῶν πελαργῶν κοινεῖ τὴν δυσπιστίαν των. Ἐν τούτοις, τὸ παιδίον μὴ γνωρῖζον εἰσέτι τὴν συμβολὴν τοῦ σπέρματος καὶ τὴν ὀπὴν τοῦ κόλπου, εὑρίσκεται εἰς ἀμηχανίαν πάντοτε. Ἐὰν ἐγκαταλείπει τὴν ἀναζήτησιν ταύτην, ἀδικεῖ πολὺ τὴν μετέπειτα τάσιν του πρὸς γνῶσιν. Τὸ παιδίον ἀναζητεῖ μόνον του· εἶναι τὸ πρῶτόν του βῆμα προσανατολισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ξένον πρὸς τὸ περιβάλλον.

Φάσεις ἀναπτύξεως τοῦ φυλετικοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἐθεωρήσαμεν ἄχρι τοῦδε ὡς οὐσιώδη χαρακτῆρα τῆς παιδικῆς ζωῆς τὸν αὐτερωτισμὸν (τὸ παιδίον εὑρίσκει τὸ

φυλετικὸν ἀντικείμενον ἐν τῷ ἰδίῳ του σώματι) καὶ ὅτι αἱ φυλετικαὶ ῥοπαὶ κακῶς μεταξύ των συνδεδεμέναι καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπ᾽ ἀλλήλων, τείνουσι πρὸς τὴν ἡδονήν. Ἡ ἀνάπτυξις αὕτη καταλήγει εἰς τὴν φυλετικὴν ζωήν, ἣν συνηθίσαμεν ν᾽ ἀποκαλῶμεν κανονικὴν παρὰ τῷ ἐνηλίκῳ, παρ᾽ ᾧ ἡ ἀνάγκη ἱκανοποιήσεως ἐπιβάλλεται, ἐνῷ αἱ μερικαὶ ῥοπαί, ὑποκείμεναι εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοιαύτην μιᾶς μόνης ἐρωτογεννητικῆς ζώνης, σχηματίζουσιν ὀργάνωσιν σταθεράν, ἱκανὴν νὰ ἐπιτύχῃ ἐφεξῆς τὸν φυλετικὸν σκοπόν, ἡνωμένον μετὰ φυλετικοῦ ἀντικειμένου, ξένον πρὸς τὸ ὑποκείμενον.

Προγεννητικὴ Ὀργάνωσις

Σπουδάζοντες τῇ βοηθείᾳ τῆς ψυχοαναλύσεως τὰς διαταραχὰς τῆς ἀναπτύξεως ταύτης, ἀνευρίσκομεν ὑπάρχοντα ἴχνη καὶ διαμορφώσεις ὀργανώσεως μερικῶν ῥοπῶν αἵτινες ἐπραγματοποίησαν οὕτως εἶδος φυλετικῆς διαίτης. Κανονικῶς, τὸ παιδίον διέρχεται ἀκόπως διὰ τῶν διαφόρων φάσεων τῆς φυλετικῆς ὀργανώσεως, χωρὶς αὗται νὰ καθίστανται ἐμφανεῖς παρὰ μόνον δι᾽ ἐνδείξεων. Μόνον εἰς τὰς παθολογικὰς περιπτώσεις καθίστανται ἐμφανεῖς.

Ἀποκαλοῦμεν προγεννητικὰς ὀργανώσεις τῆς φυλετικῆς ζωῆς εἰς ἃς αἱ γεννητικαὶ ζῶναι δὲν ἐπεβλήθησαν εἰσέτι. Μέχρι τοῦδε γνωρίζομεν μόνον δύο, αἵτινες ἐπιφέρουσιν ἐπάνοδον εἰς τὴν βάρβαρον ζωώδη κατάστασιν.

Πρώτη προγεννητικὴ φυλετικὴ ὀργάνωσις εἶναι ἡ καλουμένη *στοματικὴ* ἢ *καννιβαλική*. Ἡ φυλετικὴ δρᾶσις, κατὰ τὴν φάσιν ταύτην δὲν διακρίνεται τῆς προσλήψεως τῶν τροφίμων καὶ συγχέεται μετὰ ταύτης· αἱ δύο δράσεις ἔχουσι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον καὶ ὁ γεννητικὸς σκοπὸς ἀποτελεῖται ἐκ τῆς *ἐνσωματώσεως* τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ὑπόδειγμα καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βραδύτε-

ρον θὰ ἐπιζητηθῇ. Ἡ μάστησις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπόλλειμα τῆς φάσεως ταύτης τῆς ὀργανώσεως ἥτις εἶναι μία ἐνάρετος κατάστασις ἣν μόνον ἡ παθολογία μᾶς ἀποκαλύπτει· πράγματι, εἰς τὴν μάστησιν, ἡ φυλετικὴ δρᾶσις χωρισθεῖσα τῆς θρεπτικῆς τοιαύτης, ἁπλῶς ἀντικατέστησε τὸ ξένον ἀντικείμενον διὰ μέρους τοῦ σώματος τοῦ ὑποκειμένου.

Δευτέρα προγεννητικὴ εἶναι ἡ *σαδικο-ἑδραία*. Παρ' αὐτῇ φαίνεται καθαρὰ ἡ ἀντίθεσις ἡ παρατηρουμένη πανταχοῦ εἰς τὴν φυλετικὴν ζωήν· ἐνταῦθα ὅμως δὲν πρόκειται περὶ ἀντιθέσεως τῶν φύλων, ἀλλὰ περὶ τῶν δύο ἀνταγωνιζομένων ὅρων: *ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ*. Τὸ ἐνεργητικὸν στοιχεῖον φαίνεται ἀποτελούμενον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας κτήσεως ὑποβοηθουμένης ὑπὸ τῆς μυϊκῆς ἰσχύος· τὸ ὄργανον οὑτινος ὁ φυλετικὸς χαρακτὴρ εἶναι παθητικὸς θὰἀντιπροσωπεύηται ὑπὸ τοῦ ἐρωτογεννητικοῦ ἐντερικοῦ βλεννογόνου. Αἱ δύο ῥοπαὶ ἔχουσιν ἀντικείμενα μὴ συμπίπτοντα. Ἕτεραι μερικαὶ ἔχουσι χαρακτῆρα αὐτερωτικόν. Κατὰτὴν φάσιν ταύτην τῆς ἀναπτύξεως τῆς φυλετικῆς ζωῆς, ἀνευρίσκομεν ἤδη τὸν φυλετικὸν δυϊσμὸν καὶ τὴν ὕπαρξιν ἀντικειμένου ἑτεροερωτικοῦ. Καθυστερεῖ μόνον ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ προσαρμογὴ τῶν μερικῶν ὀστῶν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς γενεᾶς.

Ἀμφοτερότιμον

Ἡ μορφὴ αὕτη φυλετ. ὀργανώσεως δύναται νὰ διατηρηθῇ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ μεγάλου μέρους τῆς φυλετικῆς δράσεως. Ὁ προφανὴς σαδισμὸς καὶ ἡ σπουδαιότης τῆς ἑδραίας ζώνης, δίδουσι εἰς τὴν φυλετικὴν ταύτην διάταξιν ἔντονον ἀρχαϊκὸν χαρακτῆρα. Ἕτερον χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι αἱ ἀνταγωνιζόμεναι ῥοπαὶ εἶναι ἰσοδύναμοι, πρᾶγμα ἐκφραζόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιτυ-

τυχοῦς ὅρου τοῦ ἀμφοτεροτίμου εἰσαχθέντος ὑπὸ τοῦ Isleuler.

Ἡ ὑπόθεσις περὶ ὑπάρξεως τοιούτων προγεννητικῶν ὀργανώσεων τῆς φυλετικῆς ζωῆς, στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν νευρώσεων καὶ μόνον δι' αὐτῶν καθορίζεται. Δυνάμεθα βασίμως νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι αἱ ψυχοαναλυτικαί μας ἀναζητήσεις θὰ μᾶς γνωρίσωσι κάλλιον τὴν σύνθεσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν κανονικῶν φυλετικῶν λειτουργειῶν.

Διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν εἰκόνα τῆς παιδικῆς φυλετικότητος, πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι συχνότατα—ἴσως πάντοτε—ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, γίνεται ἐκλογὴ φυλετικοῦ ἀντικειμένου, (χαρακτηριστικὸν τῆς ἐφηβείας), εἰς τρόπον, ὥστε ὅλαι αἱ φυλετικαὶ ῥοπαὶ συγκλίνουσι πρὸς ἓν πρόσωπον, παρ' ᾧ καὶ ἱκανοποιοῦνται. Οὕτω πραγματοποιεῖται κατὰ τὰ παιδικὰ ἔτη ἡ μορφὴ τῆς φυλετικότητος, ἥτις πλησιάζει τὴν ὁριστικὴν μορφὴν τῆς φυλετικῆς ζωῆς. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων τούτων καὶ τῆς ὁριστικῆς καταστάσεως, περιορίζεται, εἰς τὸ ὅτι ἡ σύνθεσις τῶν μερικῶν ῥοπῶν δὲν πραγματοποιεῖται παρὰ τῷ παιδίῳ, οὔτε ἡ τελεία των ὑποταγὴ εἰς τὰ πρωτεῖα τῆς γεννητικῆς ζώνης. Μόνη ἡ τελευταία φάσις τῆς φυλετικῆς ἀναπτύξεως, θὰ ἐπικυρώσῃ τὴν πρωτεύουσαν θέσιν της.

Τὸ παιδίον ἐκλέγει δίς.

Ἡ φυλετικὴ ἐκλογὴ γίνεται εἰς δύο χρόνους, ὑπὸ δύο ὠθήσεων. Ἡ πρώτη ὤθησις ἄρχεται μεταξὺ τῶν 2 καὶ 5 ἐτῶν ἡλικίας, εἶτα σταματᾷ διὰ περιόδου νάρκης, ἥτις μάλιστα θὰ προκαλέσῃ καὶ ἀτροφίαν. Χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς παιδικῆς φύσεως τῶν φυλετικῶν ἀντικειμένων. Ἡ δευτέρα ὤθησις ἄρχεται κατὰ τὴν ἐφηβείαν, καὶ ὁρίζει τὴν ὁριστικὴν μορφὴν τῆς φυλετικῆς ζωῆς.

Μεταξὺ τῶν δύο ὠθήσεων, ὑφίσταται περίοδος φυλετ.

νάρκης, μεγάλης σπουδαιότητος διὰ τὴν γέννεσιν τῶν διαταραχῶν μετὰ τὴν ὁριστικὴν κατάστασιν. Ἡ παιδικὴ ἐκλογὴ ἔχει ἀποτελέσματα, ἅτινα διατηροῦσι τὴν αὐτὴν ἰσχὺν κατὰ τὴν ἐφηβείαν ἢ καὶ ἀνανεοῦνται. Ἕνεκεν ἀπωθήσεως ἐπισυμβαινούσης μεταξὺ τῶν δύο φάσεων, τὸ ἐκλεγόμενον ἀντικείμενον δὲν εἶναι χρησιμοποιήσιμον. Οἱ οὕτω σχηματισθέντες φυλετικοὶ σκοποί, ὑφίστανται εἶδος καθησυχάσεως, καὶ παρουσιάζονται κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀποτελοῦντα ρεῦμα *τρυφερότητος*, εἰς τὴν φυλετ. ζωήν. Μόνη ἡ ψυχοανάλυσις δύναται ν' ἀποδείξῃ ὅτι, ὄπισθεν τῆς τρυφερότητος ταύτης, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμήσεως, κρύπτονται αἱ παλαιαὶ φυλετικαὶ ροπαί, περιλαμβανόμεναι εἰς τὰ «μερικὰ ἔνστικτα» καταστάντα ἄχρηστα. Ὁ ἄνηβος δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἐκλογὴν νέου φυλετ. ἀντικειμένου, παρὰ ἀφοῦ ἀρνηθῇ τὰ ἀντικείμενα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, καὶ ὅταν ἓν νέον ρεῦμα *αἰσθητικὸν* ἀναφανῇ. Ἐὰν τὰ δύο ρεύματα δὲν συναντηθῶσι, τότε τὸ ἓν τῶν ἰδεωδῶν τῆς φυλετικῆς ζωῆς, ἤτοι ἡ συγκέντρωσις ὅλων τῶν μορφῶν τῆς ἐπιθυμίας, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου δὲν θέλει ἐπιτευχθῇ.

ΠΗΓΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΦΥΛΕΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Αἱ ἔρευναί μας ἐπὶ τῶν βαθειῶν αἰτιῶν τῆς φυλετικότητος μᾶς ἐδίδαξαν ὅτι αἱ φυλετικαὶ κινήσεις γεννῶνται εἰς τὸ παιδίον : α') Ἐκ μιμήσεως ἱκανοποιήσεως ἤδη δοκιμασθείσης ἡνωμένης μὲ ὀργανικὰς διεργασίας οὐχὶ φυλετικάς· β') Ἐξ ἐρεθισμοῦ περιφερειῶν τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν· γ') ἐξ ἐπιδράσεως ὡρισμένων ροπῶν ὧν τὰς ἀρχὰς ὀλίγον εἰσέτι γνωρίζομεν, ὡς π.χ. ὁ ἐκθεματισμὸς καὶ ἡ πρὸς σκληρότητα ροπή. Τὰ ἀποτελέσματα τὰ ἐξαγόμενα ἐκ ψυχοαναλύσεως καὶ ἐκ παρατηρήσεων γενομένων ἐπὶ τοῦ παιδίου, μᾶς ἀποκαλύπτουσιν ἑτέρας πηγὰς φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ. Ἡ ἄμεσος παρατήρησις ἔχει τὸ ἐλάττωμα τοῦ νὰ δίδῃ

λαβὴν εἰς παρεξηγήσεις· τὸ δυσχεραῖνον ἐπίσης τὸν ψυχαναλυτὴν εἶναι τὸ ὅτι οὗτος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάμνῃ μακροὺς ἑλιγμοὺς πρὶν ἢ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ὅμως τῶν δύο μεθόδων δύναταί τις νὰ φθάσῃ μέχρι βαθμοῦ τινος βεβαιότητος.

Μόναι αἱ ἐρωτογεννητικαὶ ζῶναι, ἔχουσιν, ὡς εἴδομεν, ἀνεπτυγμένα πολὺ στοιχεῖα ἐρεθιστικότητος· ἀλλὰ ταῦτα εὑρίσκονται εἰς ἥσσονα βαθμὸν ἐφ᾽ ὅλης τῆς ἐπιδερμικῆς ἐπιφανείας. Δὲν πρέπει, λοιπὸν, νὰ ἐκπλαγῶμεν μανθάνοντες ὅτι δέον ν᾽ ἀποδώσωμεν εἰς ἐρεθισμούς τινας τοῦ δέρματος ἀποτελέσματα ἀναμφισβητήτου ἐρωτογεννητικῆς ἰδιότητος. Μεταξὺ αὐτῶν, ἀναφέρομεν ὡς σπουδαιοτάτας τὰς θερμικὰς συναισθήσεις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἴσως νὰ ἐννοήσωμεν τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ θερμοῦ λουτροῦ.

Ἐρεθισμοὶ μηχανικοὶ

Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τάσσονται οἱ τιναγμοὶ καὶ ρυθμικαὶ κινήσεις μηχανικῆς προελεύσεως αἵτινες διὰ μέσου τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ἀκοῆς, τῆς ἐπιδερμῖδος καὶ τῶν βαθέων αἰσθητηρίων (μυῶν, ἀρθρώσεων), ἐνεργοῦσι προκαλοῦντα διαφόρους ἐρεθισμούς. Πρὶν ἢ ἀναλύσωμεν τὰ ἡδονικὰ συναισθήματα τὰ παραγόμενα ὑπὸ μηχανικῶν ἐρεθισμῶν, ὀφείλομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐφεξῆς θὰ μεταχειρισθῶμεν ἀδιακρίτως ὅλους τοὺς ὅρους «ἐρεθισμοὶ» καὶ «ἱκανοποίησις» ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ὁρίσωμεν βραδύτερον τὴν ἔννοιάν των. Ὅτι μηχανικαί τινες κινήσεις προκαλοῦσιν ἡδονήν, ἀποδεικνύει ἡ ἀγάπη τῶν παιδίων πρὸς ὡρισμένα παιγνίδια ὡς π. χ. ἡ αἰώρα. Ἐπίσης λικνίζουσι τὸ παιδιον διὰ νὰ κοιμηθῇ. Αἱ ρυθμικαὶ κινήσεις ἁμάξης ἢ σιδηροδρόμου ἡδύνουσι βαθέως τὰ παιδία εἰς τρόπον

ὥστε ὅλα νὰ θέλουν νὰ γίνουν σωφὲρ ἢ μηχανικοί. Ἰδίως ἀπασχολοῦνται μὲ τὸν σιδηρόδρομον· ὀλίγον πρὸ τῆς ἐφηβείας ὁπότε ἄρχεται ἡ ἡλικία τῆς ἐπινοήσεως, σχηματίζουσι βοηθείᾳ τοῦ σιδηροδρόμου συμβολικὴν ἐξήγησιν περὶ τῆς φυλετικότητος λίαν ἀκριβῶς. Φαίνεται ὅτι ὅλαι αἱ συναισθήσεις αἱ πρακαλούμεναι ἐκ τῆς κινήσεως ἀρέσκουσι. Βραδύτερον ἀπώθησις ἀναστρέφει τελείως τὰς προτιμήσεις τοῦ παιδίου· αἴσθημα ναυτίας ἀποτρέπουσι πλέον τὸν ἐνήλικον τοῦ λίκνου καὶ τῆς αἰώρας· ἐπίσης ταξείδιον μακρὸν σιδηροδρομικόν, προκαλεῖ ἐξάντλησιν ἢ ἀγωνίαν· δύναται ἐπίσης νὰ γεννηθῇ καὶ φοβισμὸς ὡς πρὸς τὸν σιδηρόδρομον.

Κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην, ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν τὴν ἐξήγησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ συνδεδυασμένη κίνησις φόβου καὶ κρούσεως, χαρακτηρίζει τὴν βαρεῖαν τραυματικὴν ὑστερίαν. Δύναταί τις τοὐλάχιστον νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι αἱ αὐταὶ ἐπιρροαί, αἵτινες εἰς κατώτερον βαθμὸν ἐντάσεως, παράγουσιν ἐρεθισμόν, δύνανται νὰ παραγάγωσιν, ὅταν γίνωσιν ὑπερβολικαί, βαθείας διαταραχὰς τοῦ φυλετ. ὀργανισμοῦ.

Μυϊκὴ δρᾶσις.

Εἶναι κοινὸν φαινόμενον, ὅτι ἡ ἐλευθ΄ρα μυϊκὴ δρᾶσις εἶναι ἀναγκαία διὰ τὸ παιδίον, πηγὴ ἡδύτητος δι᾽ αὐτό. Ἀπομένει νὰ γνωρίσωμεν, ἂν ἡ ἡδονὴ αὕτη ἔχει σχέσίν τινα πρὸς τὴν φυλετικότητα ἢ δύναται ν᾽ ἀποβῇ πηγὴ σχετικῶν ἐρεθισμῶν. Τὸ νὰ ὑποθέσῃ τις τοιοῦτό τι, θὰ προκαλέσῃ ἀναμφιβόλως ἀντιρρήσεις· αὗται θ᾽ ἀφορῶσι βεβαίως καὶ τὴν ἐν τοῖς προηγουμένοις ριφθεῖσαν ὑπόθεσιν, ὅτι ἡ ἡδονὴ ἡ προερχομένη ἐκ παθητικῶν κινήσεων, θὰ ἦτο φύσεως φυλετικῆς ἢ τοὐλάχιστον, ὅτι δύναται ν᾽ ἀφυπνίσῃ σχετικὰ συναισθήματα. Πολλοὶ ὁμολογοῦσιν, ὅτι ᾐσθάνθησαν ἐρεθισμὸν τοῦ γεννητικοῦ των συστήματος διὰ πρώτην φοράν, διαρκούσης σωματικῆς πάλης μετὰ συν-

τρόφων των. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑπάρχει καὶ συμβάλλει ἐκτὸς τῆς μυϊκῆς ἐντάσεως, καὶ ἡ ἐρεθιστικὴ δρᾶσις, ἡ ἐκ τῶν ἐπαφῶν τῆς ἐπιδερμίδος μετὰ τῆς τοῦ ἀντιπάλου. Ὅταν ἐπιζητῇ τις τὴν πρὸς ὡρισμένον πρόσωπον πάλην, ἢ βραδύτερον εἰς μεγαλειτέραν ἡλικίαν, αἰσθάνεταί τις διάθεσιν πρὸς πνευματικὴν πάλην (διαλεκτικὰ παίγνια, διαξιφισμοὺς πνευματώδεις) πρὸς αὐτό, δύναταί τις νὰ προμαντεύσῃ, ὅτι ἡ φυλετικὴ ἐκλογὴ θὰ συμπέσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου τούτου. Ἴσως μία τῶν σαδικῶν αἰτιῶν νὰ προέρχηται ἐπὶ τῆς εὐνοϊκῆς ἐπιδράσεως, ἣν ἐξασκεῖ ἡ μυϊκὴ δρᾶσις ἐκ τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ. Παρὰ πλείστοις ἀτόμοις ἡ κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν συνένωσις ἀγάπης πρὸς τὴν πάλην καὶ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ, συμβάλλει εἰς τὸ νὰ ὁρίσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ βραδύτερον ἔσται ἡ φυλετική των δρᾶσις.

Ψυχικαὶ διεργασίαι.

Αἱ ἄλλαι αἰτίαι ἐρεθισμοῦ φυλετικοῦ παρὰ τῷ παιδίῳ, εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιδεκτικαὶ συζητήσεως. Εἶναι εὔκολον νὰ παρατηρήσῃ τις, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ διαδοχικῆς ἀναλύσεως, ὅτι ὅλαι αἱ συγκινήσεις φθάσασαι εἰς ὡρισμένον βαθμὸν ἐντάσεως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐκ τοῦ φόβου αἰσθήσεως, ἔχουσιν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς φυλετικότητος, ὅπερ, ἐξ ἄλλου θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἐννοήσωμεν τὰ παθογόνα ἀποτελέσματα τῶν συγκινήσεων τοῦ εἴδους τούτου· Παρὰ τοῖς μαθηταῖς, ὁ φόβος τῶν ἐξετάσεων, ἡ ὑπερβολικὴ προσοχὴ ἐπὶ δυσκόλου θέματος, δύνανται νὰ προκαλέσωσι φυλετικὰς ἐκδηλώσεις· ἐρεθισμός τις θὰ ὠθήσῃ τὸ παιδίον εἰς τὸ νὰ ἐγγίσῃ τὰ γεννητικά του ὄργανα ἢ θὰ προκαλέσῃ μόλυνσιν μὲ ὅλας τὰς διαταρακτικὰς συνεπείας της. Ἡ διαγωγὴ τῶν παιδίων εἰς τὸ σχολεῖον, ἀκατανόητος πολλάκις διὰ τοὺς παιδαγωγούς, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς

τὴν ἀναθάλλουσαν φυλετικὴν λειτουργίαν των. Ὁ ἐρεθισμὸς ὁ ἀκολουθῶν ἐπιπόνους τινας συγκινήσεις, (ἀγωνίαν, φρίκην, φόβον,) ἐπιμένει παρὰ πολλοῖς ἐνηλίκοις. Τοῦτο μᾶς ἐξηγεῖ, διατὶ τόσα ἄτομα ἀναζητοῦσι τοιαῦτα συνασθήματα, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ περιβάλλωνται ὑπὸ ἰδιαιτέρων περιστάσεων, αἵτινες τοῖς δίδουσι χαρακτῆρα ἐξαϋλώσεως, (διαλέξεις, θέατρον), καὶ ἐλαττοῦσιν οὕτω τὸ ἐπίπονον καὶ ὀδυνηρόν. Ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὰ ἔντονα ὀδυνηρὰ συναισθήματα, παράγουν καὶ αὐτὰ ἐρωτογεννητικὰς ζώνας, ἰδίως, ὅταν ἀτονεῖ ἡ ὀξύτης των ὑπὸ συντρεχουσῶν περιστάσεων, ἢ δὲν γίνονται ἀπ᾽ εὐθείας αἰσθηταί, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν εἰς τὸ ψυχικὸν αὐτὸ φαινόμενον, μίαν τῶν κυρίων αἰτιῶν τῆς μαζοχιστο-σαδικῆς ῥοπῆς. ἧς ἡ περίπλοκος φύσις θὰ διευκρινίζετο κατά τι.

Πνευματικὴ ἐργασία.

Τέλος, εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ συγκέντρωσις τῆς προσοχῆς ἐπὶ πνευματικῆς ἐργασίας καὶ γενικῶς ἡ τάσις τοῦ πνεύματος, συνοδεύονται παρὰ πολλοῖς νέοις ὑπὸ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ· τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ μόνον στήριγμα τῆς θεωρίας ἥτις συνάζει τὰς νευρικὰς διαταραχὰς εἰς πνευματικὴν ὑπερκόπωσιν.

Τὸ συμπέρασμα τῶν παρατηρήσεων καὶ πειραμάτων μας ἐπὶ τῶν αἰτίων τῆς παιδικῆς φυλετικότητος, δυνάμεθα νὰ ἐκθέσωμεν εἰς τὰς κάτωθι κυρίας γραμμάς: Πολλαὶ αἰτίαι συμβάλλουσιν εἰς ἔναρξιν τῆς φυλετικῆς διεργασίας, ἥτις, εἶναι ἀληθές, μᾶς εἶναι ἀκόμη αἴνιγμα εἰς τὸ οὐσιῶδες της μέρος. Ἄμεσος αἰτία εἶναι οἱ ἐρεθισμοὶ οἱ προερχόμενοι ἐκ τῶν αἰσθητικῶν ἐπιφανειῶν (δέρμα βλεννογόνοι κλπ. καθὼς καὶ ὄργανα αἰσθήσεων)· ἐπίσης ἀμέσως δρῶσιν οἱ ἐρεθισμοὶ οἱ παραγόμενοι εἰς ὡρισμένας ζῶνας

κληθείσας ἐρωτογεννητικάς. Κυρίως ἐνδιαφέρει τὸ εἶδος τοῦ ἐρεθισμοῦ, ἂν καὶ οὐδόλως εἶναι ἀμελητέα ἡ ἔντασις (ὡς πρὸς τὸν πόνον). Προσθετέον ὅτι, εἰς τὸν ὀργανισμόν, ὑπάρχουν διατάξεις αἵτινες ἐνεργοῦσιν ὥστε ὁ φυλετικὸς ἐρεθισμὸς νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ ἐσωτερικῶν διεργασιῶν, εὐθὺς ὡς ἡ ἔντασις τούτων ὑπερβῇ ὡρισμένον βαθμόν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεκαλέσαμεν μερικὰς ῥοπὰς τῆς φυλετικότητος ἢ προέρχεται εὐθέως ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης διεργασίας, ἢ ἀντιπροσωπεύει ἀποτέλεσμα σύνθετον τῶν αὐτῶν διεργασιῶν καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν. Ἴσως οὐδὲν τὸ σπουδαῖον δύναται νὰ τελεσθῇ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ, τὸ ὁποῖον νὰ συμβάλῃ τὸ καθ' ἑαυτὸ εἰς τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου.

Δὲν μοῦ φαίνεται δυνατόν, τώρα τοὐλάχιστον, νὰ δώσω μεγαλειτέραν σαφήνειαν καὶ ἀκρίβειαν εἰς τὸ θέμα τοῦτο. Καὶ τοῦτο διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους : πρῶτον διότι ἡ ἐκτεθεῖσα ἄποψις ἐν τῇ ὁλότητί της εἶναι ἐντελῶς νέα, ἔπειτα διότι ἡ φύσις τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ μᾶς εἶναι τελείως ἄγνωστος. Ἐν τούτοις θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν ἐπὶ δύο ζητημάτων ἅτινα φαίνονται διανοίγοντα εὐρεῖς ὁρίζοντας :

Διάφοροι φυλετικαὶ καταστάσεις.

α) Ἐθεωρήσαμεν ὡς δυνατὸν τὴν ἀναγωγὴν τῶν ποικίλων μορφῶν τῶν κληρονομικῶν φυλετικῶν καταστάσεων εἰς διαφορὰς ἀναπτύξεως τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν. Δυνάμεθα νῦν νὰ δοκιμάσωμεν κἄτι ἀνάλογον, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ἐμμέσως αἰτίας φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ. Μᾶς εἶναι ἐπιτετραμένον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ αἴτια, παρ' ὅλοις τοῖς ἀτόμοις, παράγουσι ῥεύματα, ταῦτα δὲ δὲν ἔχουσιν εἰς ὅλους τὴν αὐτὴν δύναμιν, καὶ ὅτι ἡ ἐπικράτησις τού-

του ἢ ἐκείνου ἐξ αὐτῶν ἐξηγεῖ τὰς διαφορὰς τῶν φυλετικῶν καταστάσεων τῶν ἀτόμων.

Ἐπιρροαί· ἀνατρεπτικὴ αὐτῶν ἐνέργεια.

β) Ἄς ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὴν εἰκόνα ἣν μετεχειρίσθημεν ὁμιλοῦντες περὶ τῶν «πηγῶν» ἢ αἰτίων τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ ἄς λάβωμεν ἑτέραν ὄψιν, ὁδοὺς ἀγούσας ἐκ μὴ φυλετικῆς λειτουργείας εἰς φυλετικὴν τοιαύτην, δυναμένας νὰ διανυθῶσι κατ᾽ ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις λ. χ. τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ζώνη τῶν χειλέων ἐκτελεῖ δύο λειτουργείας, ἐξηγεῖ ὅτι ἡ φυλετικὴ ἱκανοποίησις παράγεται κατὰ τὴν πρόσληψιν τῶν τροφίμων· τοῦτο μᾶς βοηθεῖ νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι διαταραχαὶ τῆς ὀρέξεως θ' ἀναφανῶσιν εὐθὺς ὡς αἱ ἐρωτογεννητικαὶ λειτουργεῖαι τῆς κοινῆς ζώνης διαταραχθῶσιν. Ἐφόσον γνωρίζομεν ὅτι ἡ συγκέντρωσις τῆς προσοχῆς δύναται ν᾽ ἀφυπνίσῃ φυλετικὰς ἐπιθυμίας, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι δι᾽ ἀνάλογον διεργασίαν ἀλλὰ κατ᾽ ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἡ κατάστασις φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς διαθεσίμου προσοχῆς. Μέγα μέρος τῆς συμπτωματολογίας τῶν νευρώσεων ἃς ἀποδίδω εἰς φυλετικὰς διαταραχάς, συνίσταται εἰς ἀλλοιώσεις τῶν φυσιολογικῶν λειτουργειῶν οὐδένα χαρακτῆρα φυλετικότητος κεκτημένων. Ἡ τοιαύτη ἐπίδρασις τῆς φυλετικότητος ἥτις μέχρι τοῦδε ἦτο ἀνεξήγητος χάνει κάτι ἐκ τοῦ αἰνιγματικοῦ της χαρακτῆρος ὅταν τὴν θεωρῶμεν ὡς ἀντίρροπον τῶν ἐκροῶν αἵτινες κανονίζουσι τὴν διεργασίαν τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ.

Ὅπως αἱ φυλετικαὶ διαταραχαὶ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῶν ἄλλων λειτουργειῶν ἐν παθολογικῇ κακαστάσει, οὕτω καὶ κανονικὴ φυλετικότης δύναται νὰ συμβάλῃ, ἐν ὑγιεῖ κατα-

στάσει, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἑτέρας σπουδαίας ἐνεργείας. Διὰ τῶν ὁδῶν τούτων ὀφείλει τις νὰ παρακολουθήση φυλετικὰς ῥοπὰς πρὸς μὴ φυλετικοὺς σκοπούς, ἤτοι καὶ ἐξαΰλωσιν τῆς φυλετικότητος. Ὀφείλομεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν τέλος, ὅτι γνωρίζομεν κατὰ τρόπον θετικὸν σχετικῶς μὲ τὰς ἀντιδράσεις αἵτινες ὑφίστανται ἀναμφιβόλως καὶ αἵτινες εἶναι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀναπεπτικαί.

ΜΕΡΟΣ 3ον

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀρχομένης τῆς ἐφηβείας ἀνακρίνονται μεταβολαὶ αἵτινες θ᾽ ἀγάγωσι τὴν παιδικὴν φυλετικὴν ζωὴν εἰς τὴν ὁριστικὴν καὶ κανονικήν της μορφήν. Ἡ φυλετικὴ τάσις ἦτο μέχρι τοῦδε αὐτερωτική, ἐφεξῆς βαίνει πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς φυλετικότητος. Προήρχετο ἐκ μερικῶν ορ τῶν καὶ ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν, αἵτινες ἀνεξάρτητοι αἱ μὲν τῶν δέ, ἀνεζήτουν ὡς μοναδικὸν σκοπὸν τῆς φυλετικότητος ἡδονήν τινα. Νῦν, νέος φυλετικὸς σκοπὸς ἀναφαίνεται, εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὁποίου ὅλαι αἱ φυλετικαὶ ορμαὶ συνεργάζονται, ἐνῷ αἱ ἐρωτογεννητικαὶ ζῶναι ὑπείκουσιν εἰς τὴν πανίσχυρον γεννητικὴν ζώνην. Τοῦ νέου φυλετικοῦ σκοποῦ ὁρίζονται δι᾽ ἀμφότερα τὰ φῦλα εντελῶς διάφοραι λειτουργίαι, αἱ σχετικαὶ φυλετικαὶ ἐξελίξεις ἀποκλίνουσιν ἰσχυρῶς. Ἡ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἡ λογικωτέρα, ὡς πλέον ἐξηγήσιμος, ἐνῷ ἡ τῆς γυναικὸς εἶναι τρόπον τινὰ ἀτροφική. Ὁ κανονικὸς χαρακτὴρ τῆς φυλετικῆς ζωῆς ἐξασφαλίζεται διὰ τῆς συνενώσεως πρὸς τὸ φυλετικὸν ἀντικείμενον καὶ τὸν φυλετικὸν σκοπόν, δύο ρευμάτων: Τὸ τῆς τρυφερότητος καὶ τὸ τῆς ἡδυπαθείας. Τὸ πρῶτον περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ τὰ ἐναπομείναντα ὑπολείμματα ἐκ τῆς πρώτης ἀνθήσεως τῆς παιδικῆς φυλετικότητος. Παράγεται κάτι ἀνάλογον πρὸς τὴν διάτρησιν σύραγγος ἐνεργουμένην ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰσόδων.

Παρὰ τῷ ἀνδρί, ὁ φυλετικὸς σκοπὸς συνίσταται εἰς τὴν

ἔκχυσιν τῶν γεννητικῶν προϊόντων. Καίτοι οἰκεῖος ὁ σκοπὸς οὗτος πρὸς τὸν παλαιὸν παιδικὸν ὅστις ἔτεινεν εἰς τὴν ἡδονήν, ὁ νέος οὗτος σκοπὸς τοῦ ὁμοιάζει ἐπίσης κατὰ τὸ ὅτι τὸ μέγιστον τῆς ἡδονῆς συνδέεται πρὸς τὴν τελικὴν πρᾶξιν τῆς φυλετικῆς διεργασίας. Τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον τίθεται νῦν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀναπαραγωγικῆς λειτουργείας· καθίσταται οὕτως εἰπεῖν ἀλτρουϊστικόν. Ἵν' ἀντιληφθῶμεν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μεταβολῆς ταύτης, ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀρχικὰς διατάξεις καὶ τοὺς κυρίους χαρακτῆρας τῆς ροπῆς.

Ὡς εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς σχηματίζονται ἐν τῷ ὀργανισμῷ νέοι συνδυασμοὶ καὶ νέαι σχέσεις, ἐπὶ τῇ προόψει πολυπλόκου μηχανισμοῦ, διαταραχαὶ δύνανται νὰ παραχθῶσιν, ἐὰν ἡ διεργασία ἀνακοπῇ. Ὅλαι αἱ νοσηραὶ διαταραχαὶ τῆς φυλετ. ζωῆς, δύνανται, δικαίως, νὰ θεωρῶνται ὡς προκύπτουσαι ἐξ ἀναστολῶν ἀναπτύξεως.

ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΤΙΚΗΣ ΖΩΝΗΣ

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΗΔΟΝΗ

Ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ἐξελίξεως ἣν περιεγράψαμεν πρὸ ὀλίγου ἐμφανίζεται καθαρῶς. Τὰ ἐνδιάμεσα στάδια μᾶς εἶναι εἰσέτι πολλάκις σκοτεινά, καὶ περικλείουν ἀκόμη πολλὰ αἰνίγματα.

Διὰ νὰ καθορίσουν τὴν διεργασίαν τῆς ἐφηβείας, ἐξέλεξαν τὸ πλέον καταφανὲς σημεῖον, ἤτοι τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐξωτερικοῦ γεννητικοῦ συστήματος, οὗτινος ἡ ἀναστολὴ αὐξήσεως συμπίπτει πρὸς τὴν περίοδον τῆς φυλετικῆς νάρκης τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Συγχρόνως, ἡ ἀνάπτυξις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καθιστᾷ ὥριμα καὶ τὰ γεννητικὰ προϊόντα ἱκανὰ πλέον νὰ σχηματίσωσι νέον ὄν. Οὕτω μορφοῦται σύστημα γεννητικὸν λίαν προθύλακον, ἕτοιμον πρὸς

χρησιμοποίησιν. Τὸ σύστημα τοῦτο τίθεται εἰς κίνησιν δι᾿ ἐρεθισμῶν, καὶ ἡ παρατήρησις μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι οἱ ἐρεθισμοὶ δύνανται νὰ γεννηθοῦν κατὰ τρεῖς τρόπους. Ἢ προέρχονται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἐκ τῆς δράσεως δηλαδὴ τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν, ἣν γνωρίζομεν ἤδη· ἄλλοτε προέρχονται ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ, δι᾿ ὁδῶν ἀγνώστων μέχρι τοῦδε· ἢ τέλος ἀφορμῶνται ἀπὸ τῆς ψυχικῆς ζωῆς, ἥτις παρουσιάζεται τότε ὡς ἀποθήκη ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων καὶ θέσις ὑποδοχῆς τῶν ἐξωτερικῶν ἐρεθισμῶν. Οἱ τρεῖς οὗτοι μηχανισμοὶ καθορίζουσι θέσιν ἣν ἀποκαλοῦμεν «φυλετικὸν ἐρεθισμόν». Ἐκδηλοῦται διὰ συμπτωμάτων δύο εἰδῶν, τῶν πρώτων ψυχικῶν, τῶν δευτέρων σωματικῶν. Τὰ πρῶτα συνίστανται εἰς κατάστασίν τινα ἔντονον, χαρακτῆρα ἰδιαιτέρως ἐπείγοντα. Μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων ψυχολογικῶν συμπτωμάτων, θὰ ἀναφέρωμεν ἐν πρώτοις σειρὰν τροποποιήσεων τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, οὗτινος ἡ σημασία εἶναι ἀναμφιβόλως μία *προετοιμασία* τῆς φυλετικῆς πράξεως (ἔκχυσις τοῦ ἄρρενος ὀργάνου, ἔκκρισις τοῦ κόλπου).

Φυλετικὴ ἔντασις.

Λαμβάνοντες ὑπ᾿ ὄψιν τὸν ἔντονον χαρακτῆρα τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ, ἀγόμεθα εἰς πρόβλημα, οὗτινος ἡ λύσις εἶναι δύσκολος καὶ σπουδαία διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν φυλετικῶν διεργασιῶν. Ὅση καὶ ἂν εἶναι ἡ διαφορὰ γνωμῶν, ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς τὴν σύγχρονον ψυχολογίαν, ὑποστηρίζω, ὅτι πάντοτε τὸ ἐντατικὸν αἴσθημα ἔχει χαρακτῆρα δυσαρεσκείας. Ἐκεῖνο ποῦ μὲ ἀναγκάζει νὰ τὸ παραδεχθῶ, εἶναι, ὅτι τοιοῦτο αἴσθημα συνοδεύεται ἀπὸ ἀνάγκην ἀλλαγῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως πρᾶγμα τελείως ξένον πρὸ τὴν ἡδονήν. Ἀλλ᾿ ἀφ᾿ ἧς στιγμῆς τοποθετήσωμεν τὴν ἐκ τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ ἔντασιν μεταξὺ τῶν δυσαρέστων συναισθημά-

των, προσκρούομεν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἔντασις αὕτη, ἀναμφιβόλως, γίνεται αἰσθητὴ ὡς εὐχαρίστησις. Πανταχοῦ εἰς ὅλας τὰς φυλετικὰς διεργασίας, εὑρίσκομεν συγχρόνως ἔντασιν καὶ ἡδονήν, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς προπαρασκευαστικὰς μεταβολὰς τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, ἀναφαίνεται εἶδός τι ἱκανοποιήσεως. Θὰ ἔμενε, λοιπόν, νὰ γνωρίσωμεν, πῶς ἡ ἔντασις, ἥτις ἔχει χαρακτῆρα ἀπαρεσκείας, δύναται νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ ἡδονικὸν αἴσθημα, ὅπερ δὲν γνωρίζομεν.

Τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ πρόβλημα τῆς ἡδονῆς καὶ δυσαρεσκείας, ἀποτελεῖ ἓν τῶν εὐαισθήτων σημείων τῆς συγχρόνου ψυχολογίας. Θὰ περιορισθῶμεν νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς σπουδῆς ταύτης, τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα δύναται αὕτη νὰ μᾶς δώσῃ, καὶ θ' ἀποφύγωμεν νὰ ἀτενίσωμεν τὸ σύνολον τοῦ καθ' αὐτὸ προβλήματος. Ἂς ἀρχίσωμεν διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ τρόπου, καθ' ὃν αἱ ἐρωτογεννητικαὶ ζῶναι προσαρμόζονται πρὸς τὴν νέαν τάξιν πραγμάτων. Συμβάλλουσιν, ὡς γνωρίζομεν αὗται σπουδαίως εἰς τὸ ἀρχικὸν στάδιον τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ.

Ὁ ὀφθαλμός, ἡ πλέον ἀπομεμακρυσμένη ἐρωτ γεννητικὴ ζώνη, διαδραματίζει σπουδαῖον ῥόλον εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀντικειμένου, διαβιβάζουσα τὸν εἰδικῆς ποιότητος ἐρεθισμόν, τὸν ὁποῖον μᾶς προκαλεῖ τὸ αἴσθημα τοῦ κάλλους. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται τότε τὸ φυλετικὸν ἀντικείμενον θὰ τὸ ὀνομάσωμεν : ἐρεθίζον γοητευτικῶς. Τὸ ἐρεθῖζον τοῦτο, προκαλεῖ ἀφ' ἑνός, ἡδονήν, ἐπιφέρει, ἐξ ἄλλου, αὔξησιν τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ, ἢ τὸν προκαλεῖ, ἂν δὲν ἔχῃ ἀκόμη προκληθῇ οὗτος. Ἂν εἰς τὸν πρῶτον ἐρεθισμὸν προστεθῇ ἕτερος, προερχόμενος ἐξ ἑτέρας ἐρωτογεννητικῆς ζώνης, π. χ. ἐκ τῶν διὰ τῆς χειρὸς ἐπαφῶν, τὸ ἀποτέλεσμα ἀπομένει τὸ ἴδιον : αἴσθημα ἡδὺ ἐνισχυόμενον μετ' οὐ πολὺ διὰ νέας ἡδύτητος, προερχομένης ἐκ τῶν προ-

παρασκευαστικῶν τροποποιήσεων, καὶ αὔξησις τῆς φυλετ. ἐντάσεως· αὕτη ἑπομένως μετ᾽ ὀλίγον θὰ λάβῃ χαρακτῆρα δυσαρεσκείας ἔντονον, ἐὰν δὲν τῇ ἐπιτραπῇ νὰ καταλήξῃ εἰς μεταγενεστέραν ἡδονήν. Ἡ περίπτωσις αὕτη διευκρινίζεται ἔτι πλέον, ὅταν παρὰ προσώπῳ μὴ ὑποκειμένῳ εἰς φυλετικὰς συγκινήσεις, ἐρεθισθῇ ἰδιαιτέρα ἐρωτογεννητικὴ ζώνη, (π. χ. ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ στήθους παρὰ τῇ γυναικί). Ἡ θωπεία αὕτη ἀρκεῖ νὰ ἐξεγείρῃ ἡδονικὸν συναίσθημα· συγχρόνως ἀφυπνίζει περισσότερον πάσης ἄλλης ἐπαφῆς τὸν φυλετικὸν ἐρεθισμόν, ὅστις μὲ τὴν σειράν του προκαλεῖ καὶ αὐτὸς ὑπερφόρτωσιν ἡδονῆς. Πῶς γίνεται ὥστε, ὅταν δοκιμάζωμεν ἡδονήν, νὰ ζητῶμεν ἀκόμη μεγαλειτέραν τοιαύτην, ἰδοὺ ὅλον τὸ πρόβλημα.

Ἡ πρὸ τῆς ἡδονῆς κατάστασις.

Εἰς τὴν περίπτωσιν, ἣν ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω, ὁ βαθμὸς συμμετοχῆς τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν εἶναι καταφανής. Καὶ τὸ ἰσχῦον διὰ μίαν ἐξ αὐτῶν, ἰσχύει διὰ πάσας. Πᾶσαι χρησιμεύουσι νὰ δημιουργήσωσι, κατ᾽ ἀκολουθίαν καταλλήλου ἐρεθισμοῦ, ὡρισμένον ποσὸν ἡδονῆς· αὕτη χρησιμεύει ὡς ἀφετηρία ἐπαυξήσεως τῆς ἐντάσεως, ἥτις ὀφείλει μὲ τὴν σειράν της νὰ παράσχῃ τὴν κινητήριον ἐνέργειαν, τὴν ἀναγκαίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς φυλετικῆς πράξεως. Ὁ προτελευταῖος σταθμός της χαρακτηρίζεται ὑπὸ καταλλήλου ἐρεθισμοῦ μιᾶς ἐρωτογεννητικῆς ζώνης, ἢ τῆς γεννητικῆς τοιαύτης ἐντοπισθείσης εἰς τὴν οὐρήθραν· ὁ ἐρεθισμὸς οὗτος προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ καταλληλοτέρου πρὸς τοῦτο ὀργάνου, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ βλεννογόνος τοῦ κόλπου· καὶ ἡ ἡδονή, ἣν προκαλεῖ ὁ ἐρεθισμὸς οὗτος, περιλαμβάνει τὴν φορὰν ταύτην, ἐξ ἀνακλάσεως, τὴν κινητήριον ἐνέργειαν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἐκτόξευσιν τῶν γεννητικῶν προϊόντων. Ἡ

ἐσχάτη αὕτη ἡδονή, ὑστάτης ἐντάσεως, διαφέρει κατὰ τὸν μηχανισμὸν ἀπὸ τὰς προηγουμένας. Ὁλόκληρος ἄγεται ὑπὸ χαλαρώσεως· εἶναι ἡδονὴ ἑδραζομένη ἐπὶ τῆς ἱκανοποιήσεως, καὶ μετ᾽ αὐτῆς παρέρχεται προσωρινῶς ἡ ἔντασις τοῦ Θυμικοῦ.

Μοῦ φαίνεται ἀκριβές, νὰ καθορίσω τὴν διαφορὰν ταύτην, μεταξὺ τῆς ἡδονῆς, τῆς προερχομένης ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν, καὶ τῆς συνοδευούσης ἡδονῆς, τῆς ἐκ τῆς ἀποβολῆς τῶν γεννητικῶν προϊόντων, διὰ διαφορετικῶν ὅρων. Ἡ πρώτη τῶν ἡδονῶν τούτων δύναται νὰ ὑποδεικνύηται ὡς προκαταρκτικὴ ἡδονή, διὰ νὰ ἀντιτίθηται πρὸς τὴν ἐξ ἱκανοποίησεως ἡδονήν. Ἡ προκαταρκτικὴ ἡδονὴ εἶναι ἡ δυνατὴ ἀπόληξις τῶν παιδικῶν φυλετικῶν καταστάσεων, κατὰ τρόπον ἔτι ὑποτυπώδη. Τὸ νέον εἶναι ἡ τελικὴ εὐχαρίστησις, ἥτις κατὰ συνέπειαν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συνδέεται πρὸς ὡρισμένας συνθήκας ἀναφαινομένας κατὰ τὴν ἐφηβείαν. Ὁ τύπος τῆς νέας λειτουργίας τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν δύναται νὰ καθορισθῇ οὕτω : διὰ μέσον τῆς προκαταρκτικῆς ἡδονῆς, ἐπιτυγχανομένης ταύτης, ὡς αὕτη ἦτο παρὰ τῷ παιδί, αἱ ὡς εἴρηται ζῶναι χρησιμεύουσι πρὸς παραγωγὴν τῆς ἡδονῆς τῆς ἱκανοποιήσεως, ἥτις ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀνώτερον βαθμόν.

Ἐξήγησα προσφάτως, μεταχειριζόμενος ἕτερον παράδειγμα ἐξ ἐντελῶς διαφόρου ψυχολογικοῦ πεδίου, περίπτωσιν ἀνάλογον, καθ᾽ ἣν ἀνωτέρα εὐχαρίστησις ἐπιτυγχάνεται διὰ μέσου συναισθήσεως εὐχαρίστου, ἥσσονος ἐντάσεως, ἥτις λαμβάνει τρόπον τινὰ πρωτεύουσαν ἀξίαν ἕλξεως. Μετεχειρίσθην τὸ παράδειγμα τοῦτο διὰ ν' ἀναλύσω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν φύσιν τῆς ἡδονῆς.

Κίνδυνος τῆς προκαταρκτικῆς ἡδονῆς,

Ἡ θέσις, ἣν ἐθέσαμεν μεταξὺ προκαταρκτικῆς ἡδονῆς, καὶ τῆς φυλετικῆς ζωῆς τοῦ παιδίου, ἐνισχύεται ὑπὸ τῆς παθογόνου δράσεως, ἣν ἡ ἡδονὴ αὕτη δύναται ν' ἀπεργασθῇ. Εἰς τὸν μηχανισμόν, τοῦ ὁποίου μέρος ἀποτελεῖ ἡ προκαταρκτικὴ ἡδονή, ἑδρεύει προφανῶς ὡρισμένος κίνδυνος· ὁ κίνδυνος οὗτος, σχετικὸς πρὸς τὴν κανονικὴν ἀπόληξιν τῆς φυλετικῆς πράξεως, ἐκδηλοῦται, ἀφ' ἧς στιγμῆς, ἡ προκαταρκτικὴ ἡδονή, εἰς ἓν οἱονδήποτε σημεῖον τῆς προπαρασκευαστικῆς φυλετικῆς διεργασίας, καθίσταται πολὺ μεγάλη, ἐνῷ ἡ τάσις μένει πολὺ ἀσθενής. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ δύναμις τῆς ροπῆς λυγίζεται, εἰς τρόπον, ὥστε ἡ φυλετικὴ διεργασία δὲν δύναται νὰ συνεχισθῇ· ἡ πρὸς διαδρομὴν ὁδὸς βραχύνεται, ἡ προπαρασκευαστικὴ δρᾶσις ὑποκαθιστᾷ τὸν κανονικὸν φυλετικὸν σκοπόν. Συμφώνως πρὸς τὸ πείραμα, τοῦτο ὑποθέτει, ὅτι ἡ ἐρωτογεννητικὴ ζώνη, περὶ ἧς ὁ λόγος, εἰς ἣν ἀνταποκρίνεται ἡ μερικὴ φυλετικὴ ροπή, συνέβαλεν ἤδη διαρκούσης τῆς παιδικῆς ζωῆς ὑπερβολικὰ εἰς τὴν παραγωγὴν ἡδονῆς. Ἄν, βραδύτερον προστεθῶσι περιστάσεις τινές, τείνουσαι νὰ δημιουργήσωσι μίαν στερέωσιν, τρόπον τινά, θὰ ἀναφανῇ μία ἀντίθετος, ἥτις θὰ ἐμποδίσῃ, ἵνα ἡ προκαταρκτικὴ ἡδονὴ προσαρμοσθῇ εἰς τὸν νέον μηχανισμόν. Πολυάριθμοι διαστροφαὶ πράγματι χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοιαύτης ἀνακοπῆς, κατὰ τὰς προπαρασκευαστικὰς πράξεις.

Ἀποφεύγει τις, κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν βλάβην ταύτην τοῦ φυλετικοῦ μηχανισμοῦ, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν ἡδονήν, ὅταν ἡ ἐπικράτησις τῆς γεννητικῆς ζώνης σχηματίζεται προηγουμένως, διαρκούσης τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς δευτέρας παιδικῆς ἡλικίας (ἀπὸ 8 ἐτῶν μέχρι τῆς ἐφηβείας), ὅλαι αἱ διατάξεις

φαίνονται ἀπησχολημέναι πρὸς τοῦτο. Κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα αἱ γεννητικαὶ ζῶναι ἐμφανίζονται περίπου, ὅπως κατὰ τὴν ὡριμότητα. Καθίστανται ἕδρα ἐρεθισμῶν καὶ προπαρασκευαστικῶν τροποποιήσεων, ὅταν γίνῃ αἰσθητή, προερχομένη ἐκ τῆς ἱκανοποιήσεως, οἱασδήποτε ἐρωτογεννητικῆς ζώνης, καὶ ἂν ἀκόμη αὕτη εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος, δὲν συμβάλλει δηλ. εἰς τὴν συνέχισιν τῆς φυλετικῆς διεργασίας. Οὕτω, κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, παραπλεύρως πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἱκανοποιήσεως ἡδονήν, σχηματίζεται φυλετική τις τάσις, ἂν καὶ ὀλιγώτερον σταθερὰ καὶ ἔντονος· καὶ νῦν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, πῶς ὁμιλοῦντες περὶ τῶν φυλετικῶν πηγῶν, εἴπομεν δικαίως, ὅτι ἡ διεργασία, ἥτις μᾶς ἀπασχολεῖ, ἐνεργεῖ ἱκανοποιοῦσα φυλετικῶς, ἐπίσης καλῶς ὅσον, καὶ ὅταν ἐρεθίζει ἐπίσης φυλετικῶς. Τοῦτο μᾶς δεικνύει, ὅτι κατ' ἀρχὰς ὑπερεβάλλομεν τὴν διαφορὰν τὴν μεταξὺ παιδικῆς φυλετικῆς ζωῆς καὶ τῆς τοῦ ἐνηλίκου. Αἱ παιδικαὶ φυλετικαὶ ἐκδηλώσεις δὲν καθορίζουσι μόνον τὰς ἀποκλίσεις, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὰς κανονικὰς διαμορφώσεις τῆς ἐνηλίκου φυλετικῆς ζωῆς.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΦΥΛΕΤΙΚΟΥ ΕΡΕΘΙΣΜΟΥ

Δὲν ἐξηγήσαμεν μέχρι τοῦδε, πόθεν προέρχεται ἡ φυλετικὴ τάσις, ἥτις συνοδεύει τὴν ἡδονὴν τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν, καὶ ποία ἡ φύσις της. Ἡ πρώτη ὑπόθεσις εἶναι, ὅτι ἡ τάσις αὕτη θὰ προήρχετο τρόπον τινὰ ἐκ τῆς αὐτῆς ἡδονῆς· δὲν δύναται ὅμως νὰ γίνῃ δεκτή, διότι εὐθὺς ὡς ἐπέλθῃ ἡ ὑπάτη ἡδονή, ἡ ἐκ τῆς ἐκκρίσεως τῶν γεννητικῶν προϊόντων, οὐ μόνον δὲν παράγεται πλέον τάσις, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐξαφανίζεται πᾶσα τοιαύτη. Τοῦτο μᾶς ἐπιβάλλει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ φυλετικὴ τάσις συνδέονται μεταξύ των ἐμμέσως μόνον.

Σημασία τῶν γεννητικῶν προϊόντων.

Ἐκτὸς τοῦ γεγονότος τούτου, καθ᾽ ὃ κανονικῶς, ἡ ἀποβολὴ τῶν γεννητικῶν προϊόντων περατώνει τὸν φυλετικὸν ἐρεθισμόν, ἄλλαι ἐνδείξεις μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βλέπωμεν σύνδεσιν μεταξὺ τῆς τάσεως καὶ τῶν γεννητικῶν προϊόντων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς, τὸ γεννητικὸν σύστημα ἐκφορτοῦται κατὰ ποικίλας περιόδους, ἀλλὰ κανονικῶς πως· κατὰ τὴν νύκτα ἐπιγίγνεται ἐκφόρτωσις, συνοδευομένη ὑπὸ ἡδονικῆς συναισθήσεως, κατὰ τὴν διάρκειαν ὀνείρου παριστῶντος φυλετικὴν πρᾶξιν· πρὸς ἐξήγησιν τῆς διεργασίας ταύτης—ὀνειρώξεως, - ὑποθέτουν, ὅτι ἡ φυλετικὴ τάσις, ἥτις γνωρίζει ν᾽ ἀνευρίσκῃ τὴν φακὸν τῆς φαντασίας, διὰ ν᾽ ἀντικαταστήσῃ τὴν πρᾶξιν, λειτουργεῖ ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν ἐπισώρευσιν τοῦ σπέρματος εἰς τὰ ἀποθέματα τῶν γεννητικῶν προϊόντων. Τὰ γενόμενα πειράματα ἐπὶ τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ φυλετικοῦ μηχανισμοῦ, παρέχουσιν ἐνδείξεις ὁμοίας. Ὅταν ἐξαντληθῶσι τὰ γεννητικὰ ἀποθέματα, ὄχι μόνον ἡ τέλεσις τῆς φυλετικῆς πράξεως ἀποβαίνει ἀδύνατος, ἀλλ᾽ ἀκόμη καὶ ἡ ἐρεθιστικότης τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν καθυστερεῖ. Καὶ ἐρεθιζόμεναι ἔτι διὰ καταλλήλων μέσων αἱ ζῶναι αὗται δὲν παρέχουσιν ἡδονήν. Οὕτω παρατηροῦμεν, ὅτι ποσόν τι φυλετικῆς τάσεως, ἀναγκαιοῖ, ἵνα αἱ ἐρωτογεννητικαὶ ζῶναι δυνηθῶσι νὰ ἐρεθισθῶσι.

Θὰ ἠδύνατό τις οὕτω νὰ ὑποθέσῃ, τοῦθ᾽ ὅπερ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶναι καὶ γενικῶς δεκτόν, ὅτι ἡ ἐπισώρευσις τῶν γεννητικῶν προϊόντων παράγει καὶ συντηρεῖ τὴν τάσιν· τὸ φαινόμενον προέρχεται ἴσως ἐκ πιέσεως, ἣν τὰ προϊόντα ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν ἀγγείων, ἥτις πίεσις ἐνεργεῖ ὡς ἐρεθιστικὸν νωτιαίου κέντρου. Ἡ κατάστασις τούτου γίνεται ἀντιληπτὴ ὑπὸ ἀνωτέρων κέντρων, εἰς τρόπον, ὥστε τὸ αἴσθημα τάσεως ἐμφανίζεται εἰς τὴν συνείδησιν.

Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἐρεθισμὸς τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν αὐξάνει τὴν φυλετικὴν τάσιν, θὰ ἦτο ἀνεξήγητον, ἐὰν δὲν παραδεχθῶμεν, ὅτι αἱ ἐρωτογεννητικαὶ αὗται ζῶναι συνδέονται πρὸς τὰ κέντρα δι' ἀνατομικῶν συνδέσμων προσχηματισμένων, ὅτι τὰ κέντρα αὐξάνουν τὸν ἐρεθιστικὸν τόνον καὶ τέλος, ὅτι ἡ τάσις φθάσασα βαθμὸν ἱκανόν, προκαλεῖ τὴν φυλετικὴν πρᾶξιν, ἢ ἂν αὕτη εἶναι ἀνεπαρκής, ὠθεῖ εἰς τὴν παραγωγὴν γεννητικῶν προϊόντων.

Τὸ ἀσθενὲς τῆς ἐκδοχῆς ταύτης, ἣν ἀνευρίσκομεν π. χ. εἰς τὴν περιγραφήν, ἣν δίδει διὰ τὴν φυλετικὴν διεργασίαν ὁ Krafft-Eling, ἔγκειται εἰς τὸ ἑξῆς: Λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν μόνον εἰς τὴν παρὰ τῷ ἐνηλίκῳ φυλετικὴν δρᾶσιν, παραμελεῖ κατὰ μέγα μέρος τρεῖς σειρὰς σχέσεων, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ διευκρινίσῃ: παρὰ τῷ παιδίῳ, τῇ γυναικί, καὶ παρὰ τῷ εὐνουχισθέντι ἄρρενι. Εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς περιπτώσεις, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐπισωρεύσεως γεννητικῶν προϊόντων, πρᾶγμα, ὅπερ καθιστᾷ δύσκολον τὴν ὁλικὴν ἐφαρμογὴν τῆς θεωρίας. Ἐν τούτοις, δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις ἐπιτρέπουσαι νὰ ὑπαγάγῃ τις εἰς αὐτὴν καὶ τὰς περιπτώσεις ταύτας. Ἐν τούτοις, δέον τις, νὰ προσέχῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸ σύνολον τῶν παραγόντων, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἐξητάσαμεν, ρόλον, ὃν οὗτοι εἶναι ἀνίκανοι νὰ διαδραματίσωσι.

Σπουδαιότης τοῦ ἐσωτερικοῦ γεννητικοῦ συστήματος.

Τὸ καταδεικνῦον, ὅτι ὁ φυλετικὸς ἐρεθισμὸς εἶναι εἰς βαθμὸν ἀξιοσημείωτον, ἀνεξάρτητος τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γεννητικῶν προϊόντων, εἶναι τὰ γενόμενα πειράματα ἐπὶ εὐνουχηθέντων ἀρρένων, ἅτινα ἐνίοτε διατηροῦσιν ἄθικτον τὸ θυμικὸν παρὰ τὴν ἐγχείρησιν ἣν ὑπέστησαν (τὸ ἀντίθεἀποτέλ σμα, ὅπερ εἶναι οὗτος ὁ σκοπὸς τῆς ἐγχειρήσεως, ἐ-

πιτυγχάνεται συνήθως). Ἐπὶ πλέον εἶναι ἀπὸ μακροῦ γνωστὸν ὅτι ἀσθένειαι ἀναστέλλασαι τὴν παραγωγὴν τῶν γεννητικῶν ἀδένων παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀφήνουσιν ἄθικτον τὸ θυμικὸν καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ καταστάντος στείρου ἀτόμου. Δὲν εἶναι ἄξιον ἐκπλήξεως ὅπως φαίνεται νὰ τὸ νομίζῃ ὁ G. Rieger, τὸ ὅτι ἡ ἀπώλεια τῶν σπερματογόνων ἀδένων εἰς προκεχωρηκυῖαν ἡλικίαν, δύναται νὰ παραμείνῃ ἄνευ ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς ψυχικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀτόμου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ εὐνουχισμὸς ἐκτελεσθεὶς εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἐφηβείας, κατὰ τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν, ἀποφέρει μέχρις ὡρισμένου βαθμοῦ, τὴν ἐξαφάνισιν τῶν φυλετικῶν χαρακτήρων· καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, θὰ ἦτο δυνατὸν ἵνα ἐκτὸς τῆς ἀπωλείας τῶν γεννητικῶν ἀδένων, παραχθῇ ἀνακοπὴ τῆς ἐξελίξεως προερχομένη ἐκ τῆς καταστροφῆς των.

Χημικὴ θεωρία.

Ἡ πειραματικὴ ἐξαίρεσις τῶν γεννητικῶν ἀδένων (ὠοθήκης καὶ ὄρχεως) γενομένη ἐπὶ ζώων, καὶ ἐνοφθαλμισμοὶ νέων ὀργάνων εἰς τὰ σπονδυλωτά, ἔρριψαν ἐπὶ τέλους φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ, καὶ ἐσμίκρυναν ἔτι πλέον τὴν σπουδαιότητα ἣν δύναταί τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἐπισσώρευσιν τῶν κυτταρικῶν γεννητικῶν προϊόντων. Πειραματικῶς κατέστη δυνατὸν (E. Steinalh) νὰ μεταβληθῇ ἄρρην εἰς θήλειαν καὶ ἀντιστρόφως, πρᾶγμα ὅπερ ἐπιφέρει μεταβολὴν ταυτόχρονον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ζώου, μεταβολὴν ἀντίστοιχον εἰς τοὺς σωματικοὺς φυλετικοὺς χαρακτῆρας. Ἐν τούτοις, ἡ ἐπιρροὴ αὕτη ὁρίζουσα τὸ φῦλον, δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ μέρος τοῦ γεννητικοῦ ἀδένος τὸ παράγον τὰ εἰδικοποιὰ κύτταρα (σπερματοζωΐφιον καὶ ὠόν), ἀλλ' εἰς τὸν ἐνδιάμεσον ἱστόν, ὅστις

τούτου ἕνεκα ὑποδεικνύεται ὡς «ἀδὴν τῆς ἐφηβίας» ὑπὸ τῶν συγγραφέων οὓς ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω. Δυνατὸν ἵνα αἱ μεταγενέστεραι ἔρευναι ἔχωσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ «ἀδὴν τῆς ἐφηβείας» εἶναι εἰς τὴν κανονικὴν κατάστασιν «ἀνδρόγυνος» πρᾶγμα ὅπερ θὰ ἔδιδεν ἀνατομικὴν βάσιν εἰς τὴν ἑτερόφυλον ζωὴν τῶν ἀνωτέρων ζώων εἶναι, ἀπὸ τῶδε πιθανὸν, ὅτι οὗτος δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸν ὄργανον τὸ λαμβάνον μέρος εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ. Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβαίνῃ, ἐξ ἄλλου, ἡ νέα βιολογικὴ ἀνακάλυψις πρὸς ὅ,τι προηγουμένως εἴπομεν ἐπὶ τῆς δράσεως τοῦ θυμοειδοῦς σώματος σχετικῶς μὲ τὴν φυλετικότητα. Δυνάμεθα τώρα νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ μεσοκυττάριος οὐσία τῶν γεννητικῶν ἀδένων παράγει χημικὰς οὐσίας ἰδίου χαρακτῆρος, αἵτινες εἰσερχόμεναι εἰς τὴν κυκλοφορίαν, περιάγουσιν ὡρισμένα μέρη τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος εἰς κατάστασιν φυλετικῆς τάσεως. Γνωρίζομεν ἤδη τὴν περίπτωσιν μεταβολῶν ἐρεθισμοῦ προερχομένου ἐξ ὡρισμένων ὀξυγενῶν τοξινῶν εἰς ὀργανικὸν ἐρεθισμὸν εἰδικοῦ χαρακτῆρος. Τώρα δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐρεύνης, ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν ὑποθέσεως, τοῦ πῶς ὁ φυλετικὸς ἐρεθισμὸς γεννᾶται ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν, οὗτινος προηγεῖται ἔντασις τοῦ κεντρικοῦ συστήματος, καὶ ποῖαι εἶναι αἱ περιπλοκαὶ ἐρεθισμῶν καθαρῶν τοξικῶν καὶ φυσιολογικῶν προκυπτόντων ἐκ τῶν διεργασιῶν τούτων. Ἀρκεῖ ν' ἀπαλλάξῃ τις ἐνταῦθα ἀπὸ τοιαύτης ἐκδοχῆς τὴν περίπτωσιν τῶν οὐσιῶν ἰδίου χαρακτῆρος προερχομένων ἐκ τοῦ φυλετικοῦ μεταβολισμοῦ. Διότι ἡ θεωρία αὕτη, ἥτις δύναται κατ' ἀρχὰς νὰ φανῇ δεσποτικὴ καὶ αὐθαίρετος, στηρίζεται ἐπὶ γεγονότος σπουδαιοτάτου. Αἱ ἐκ τῶν νευρώσεων δυνάμεναι νὰ ἀναχθῶσιν εἰς διαταραχὰς τῆς φυσικῆς ζωῆς ὁμοιάζουσι τὰ μέγιστα κλινικῶς μὲ τ. φαι-

νόμενα τοξινώσεως καὶ συναφεῖς καταστάσεις ἃς περιλαμβάνει ἡ συνήθης πέψις δηλητηρίων τινῶν (ἀλκαλοειδῶν).

ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΘΥΜΙΚΟΥ

Ἡ ὑπόθεσις καθ' ἣν ὁ φυλετικὸς ἐρεθισμὸς ἠδύνατο νὰ ἔχῃ χημικὴν βάσιν συμφωνεῖ τελείως μὲ τὰς ἐκδοχὰς τὰς ὁποίας ἐσχηματίσαμεν ἵνα δυνηθῶμεν νὰ ἐννοήσωμεν καὶ ν δεπόσωμεν τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τῆς φυλετικῆς ζωῆς. Κατελήξαμεν εἰς μίαν ἄποψιν καθ' ἣν αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δύναμις ποσοτικῶς μεταβλητὴ ἐπιτρέπουσα εἰς ἡμᾶς νὰ μετρήσωμεν τὰς διεργασίας καὶ τὰς μεταβολὰς ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ. Διακρίνομεν τὸ θυμικὸν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν ἣν δέον νὰ ὑποθέσωμεν ὡς τὴν βάσιν ὅλων τῶν ψυχικῶν διεργασιῶν γενικῶς· ἡ διάκρισις ἣν ἀποκαθιστῶμεν ἀντιστοιχεῖ εἰς αὐτὰς ταύτας τὰς πηγὰς τοῦ θυμικοῦ τοῦ ἀποδίδομεν οὕτως, ἐκτὸς τοῦ ποσοτικοῦ χαρακτῆρός του, χαρακτῆρα ποιοτικόν Διακρίνοντες τὴν ἐνέργειαν τοῦ θυμικοῦ ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ψυχικὴν ἐνέργειαν, ὑποθέτομεν ὅτι αἱ φυλετικαὶ διεργασίαι τοῦ ὀργανισμοῦ διακρίνονται ἀπὸ τὰς λειτουργείας τῆς θρέψεως δι' ἰδίου χημισμοῦ. Ἡ ἀνάλυσις τῶν διαστροφῶν κα τῶν ψυχονευρώσεων μᾶς ἐγνώρισεν ὅτι ὁ φυλετικὸς οὗτος ἐρεθισμὸς δὲν προέρχεται μόνον ἐκ τῶν μερῶν τῶν λεγομένων γεννητικῶν, ἀλλὰ ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων ὀργάνων. Σχηματίζομεν οὕτω τὴν γνῶσιν ἑνὸς θυμικοῦ τὸ ὁποῖον θ ἠδυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν ποσοτικῶς, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχικὴ ἀναπαράστασις θὰ ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καλοῦμεν *ὑποκειμενικὸν θυμικόν*, οὗτινος ἡ παραγωγή, ἡ αὔξησις καὶ ἡ ἐλάττωσις ἡ διανομὴ καὶ αἱ μετατοπίσεις, ὀφείλουσι νὰ μᾶς παράσχωσι τὰ μέσα ἐξηγήσεως τῶν ψυχοφυλετικῶν φαινομένων.

Ἐν τούτοις τὸ ὑποκειμ. θυμικόν, ἢ ὅπως λέγεται τὸ θυ-

μικὸν τοῦ Ἐγὼ καθίσταται προσιτὸν εἰς τὴν ἀνάλυσιν μόνον ὅταν περιλάβῃ φυλετικὰ ἀντικείμενα, δηλ. ὅταν καταστῇ *Ἀντικειμενικὸν θυμικόν*. Τότε τὴν βλέπομεν νὰ συγκεντρώνεται ἐπὶ ἀντικειμένων, νὰ στερεοῦται ἐπ᾽ αὐτῶν ἢ νὰ τὰ ἐγκαταλείπῃ, νὰ τὰ ἀφήνῃ διὰ νὰ στρέφηται πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα, καὶ ἐκ τῶν θέσεων ἃς κατέλαβε νὰ διευθύνῃ τὴν φυλετικὴν ἐνέργειαν τῶν ἀτόμων, νὰ ἄγῃ τέλος εἰς τὴν ἱκανοποίησιν· καὶ φθάνομεν εἰς ἀπόσβεσιν μερικὴν καὶ προσωρινὴν τοῦ θυμικοῦ. Ἡ ψυχοανάλυσις ἐκείνου τὸ ὁποῖον συνηθείζομεν νὰ ὀνομάζωμεν νευρώσεις ὑποβολῆς (ὑστερία καὶ νεύρωσις cobsession) ἐπιτρέπει νὰ φθάσωμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου εἰς βεβαιότητας.

Σχετικῶς μὲ τὸ ἀντικειμενικὸν θυμικόν, βλέπομεν ὅτι, ἀποσπασθὲν τῶν ἀντικειμένων του, μένει ἐν ἐκκρεμότητι ὑπὸ ἰδίους ὅρους τάσεως, καὶ ὅτι τέλος ἐπανέρχεται εἰς τὸ Ἐγώ, εἰς τρόπον ὥστε καθίσταται καὶ πάλιν ὑποκειμενικὸν θυμικόν. Ὀνομάζομεν ἐπίσης τὸ ὑποκειμενικὸν θυμικόν, θυμικὸν τοῦ *Ναρκισισμοῦ*, κατ᾽ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀντικειμενικὸν θυμικόν. Ἡ ψυχοανάλυσις μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ ρίψωμεν ἓν βλέμμα πρὸς τὴν θέσιν ἣν δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐξερευνήσωμεν, τὴν χώραν τοῦ Ναρκισιστικοῦ θυμικοῦ καὶ νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο θυμικῶν. Τὸ θυμικὸν τοῦ Ἐγώ, ἢ ὁ Ναρκισισμός, μᾶς ἐμφανίζεται ὡς σχηματίζον τὸ μέγα ἀπόθεμα ἐξ οὗ ἀναχωροῦσιν οἱ ἀντικειμενικοὶ καθορισταὶ καὶ πρὸς ἣν κατόπιν ἐπανάγονται· ὁ Ναρκισισμὸς ὅστις δεικνύει τὴν ἐπιστροφὴν πρὸς τὸ Ἐγώ, μᾶς ἐμφανίζεται ὡς ἡ ἀρχικὴ κατάστασις, ἡ πραγματοποιηθεῖσα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, κατάστασις ἥτις ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν προσπαθειῶν τῶν μεταγενεστέρων κατακτήσεων, ἀλλ᾽ ἥτις κατὰ βάθος διετηρήθη.

Μία θεωρία τοῦ θυμικοῦ ἥτις θὰ προσεπάθει νὰ ἐξηγήσῃ τὰς νευρικὰς διαταραχὰς καὶ ψυχοπαθητικάς, θὰ

ἔπρεπε νὰ δύναται νὰ ἐκφράσῃ ὅλα τὰ παρατηρηθέντα φαινόμενα καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δύναταί τις νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς ὅρους τοὺς ὁποίους μᾶς παρέχει ἡ ψυχοανάλυσις αὐτοῦ τούτου τοῦ θυμικοῦ.

Θὰ ὑποθέσῃ τις εὐκόλως ὅτι αἱ μεταβολαὶ τοῦ θυμικοῦ τοῦ Ἐγώ, θὰ εἶναι μεγαλειτέρας σπουδαιότητος, ἰδίως ἐκεῖ ὅπου πρόκειται νὰ ἐξηγήσῃ τις διαταραχὰς βαθείας ψυχοπαθητικῆς φύσεως. Τὸ καθιστῶν τὸ ἐγχείρημα δυσχερὲς, εἶναι ὅτι ἂν μέχρι τοῦδε ἡ ψυχοανάλυσις μᾶς πληροφορεῖ κατὰ τρόπον βέβαιον ἐπὶ τῶν μεταβολῶν τοῦ ἀντικειμενικοῦ θυμικοῦ, ἀντιθέτως δὲν εἶναι ὅμως ἀκόμη ἱκανὴ, καθαρῶς, τὸ ὑποκειμενικὸν θυμικὸν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐνεργείας αἵτινες ἐνεργοῦσιν ἐν τῷ Ἐγώ. Διὰ τοῦτο δὲν δύναταί τις νῦν νὰ παρακολουθήσῃ μίαν θεωρίαν περὶ θυμικοῦ, παρὰ μόνον διὰ τῆς κερδοσκοπικῆ˙, οὕτως εἰπεῖν, μεθόδου. Ἀλλ' ἀρνούμεθα καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι μᾶς προσεκόμισαν αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι ψυχοαναλυτικαὶ παρατηρήσεις, ἐάν, μὲ τὸν C. Jang, διαμερίσῃ τὴν περὶ θυμικοῦ γνῶσιν, ἐξομοιῶν αὐτὴν πρὸς τὴν τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας γενικῶς.

Ἡ διάκρισις τῶν φυλετικῶν ῥοπῶν ἀπὸ πάσης ἄλλης ῥοπῆς, ὁ περιορισμὸς τῆς γνώσεως τοῦ θυμικοῦ εἰς τὰς φυλετικὰς ῥοπὰς εὑρίσκουσι τὸ ἰσχυρότερόν των στήριγμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἣν διετυπώσαμεν ἀνωτέρω, σχετικὴν πρὸς ἴδιον χειρισμὸν τῆς φυλετικῆς λειτουργείας.

Διάκρισις τῶν φύλων.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐφηβείας ἀναφαίνεται διάκρισις καθαρὰ μεταξὺ ἄρρενος καὶ θήλεως. Ἀντίθεσις ἥτις, ἀκολούθως, ἐξασκεῖ πλέον πάσης ἄλλης ὁριστικὴν ἐπήρειαν ἐπὶ τῆς διαδρομῆς τῆς ζωῆς. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ διαθέσεις ἄρρενος χαρακτῆρος καὶ θήλεως ἀναφαίνονται ἤδη κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν

φυλετικῶν προχωμάτων (αἰδώς, ἀηδία, ἔλεος) περατοῦται ἐνωρὶς ε`ς ιὰς μικρὰς κόρας καὶ συναντᾷ ὀλιγωτέραν ἀντίστασιν παρὰ εἰς τὰ μικρὰ ἄρρενα. Εἰς τὰς κόρα, ἐπίσης ἡ κλίσις πρὸς τὴν φυλετικὴν ἀπώθησιν φαίνεται νὰ παίζῃ μεγαλείτερον ῥόλον καὶ ὅ·αν αἱ φυλετικαὶ ῥοπαὶ τῆς ἐφηβείας, ἐκδηλοῦνται, λαμβάνουσι κατὰ προτίμησιν την παθητικὴν μορφήν. Ἐν τούτοις ἡ αὐτοερωτικὴ δρᾶσις των ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν εἶναι ἡ αὐτὴ διὰ τὰ δύο φύλα, και τοῦτο ἐμποδίζει ἵνα, κατα τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἡ φυλετικὴ διαφορὰ γίνῃ ἐπίσης ἔκδηλος καθὼς θὰ εἶναι μετ. τὴν ἐφηβείαν. Ἐάν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς αὐτοερωτικὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὰς ἐκ ιαυλιστικάς, δύναται νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην ὅτι ἡ φυλετικότης τῶν μικρῶν κορῶν ἔχει χαρακτῆρα βαθέως ἄρρενα. Ἔτι πλέον, ἀποδίδων τις εἰς τὰς ἐκδοχὰς περὶ ἄρρενος καὶ θήλεως ὁρισμοὺς ἀκριβεστέρους, δύναται νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι τὸ *θυμικὸν εἶναι κατὰ τρόπον σταθερὸν καὶ κανονικόν, ἄρρενος χροιᾶς, εἴτε ἀναφαίνεται παρὰ τῷ ἀνδρί, εἴτε παρὰ τῇ γυναικὶ καὶ ἀδιαφόρως ἂν τὸ ἀντικείμενον εἶναι ἀνὴρ ἢ γυνή.*

Ἀφ' ἧς ἔλαβον γνῶσιν τῆς θεωρίας τοῦ ἀμφοτεροφύλου ἀπέδωκα ὁριστικὴν σημασίαν εἰς τὰ γεγονότα ταῦτα καὶ νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀποδώσῃ τὰς φυλετικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, χωρὶς νὰ τὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν.

Ἐρωτογεννητικαὶ ζῶναι παρὰ τῷ ἀνδρὶ καὶ τῇ γυναικὶ ὡς ὄργανα μεταδόσεως.

Ἄς προσθέσωμεν ἀκόμη ὅτι, παρὰ τῇ μικρᾷ κόρῃ ἡ κατευθυντήριος ἐρωτογεννητικὴ ζώνη εἶναι ἐκτοπισμένη εἰς τὴν κλητορίδα, ἥτις εἶναι ἡ ὁμόλογος τῆς ἄρρενος ἐρωτογεννητικῆς ζώνης κειμένης εἰς τὴν οὐρήθραν. Πᾶν ὅτι ἡ πεῖρά μου ἠδυνήθη νὰ μοῦ διδάξῃ ἐκ τῆς ἐκμαυλίσεως τῶν

μικρῶν κορῶν μοῦ ἀπέδειξεν τὴν σπουδαιότητα τῆς κλειτορίδος ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐξωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων, οὗτινος ὁ ὁριστικὸς ρόλος εἰς τὴν φυλετικὴν ζωὴν δὲν ἀναφαίνεται εἰμὴ βραδύτερον. Ἀμφιβάλλω μάλιστα ἂν ἡ μικρὰ κόρη—πλὴν σπανίων ἐξαιρέσεων, εἶναι δυνατὸν ἄνευ παρεμβάσεως ἐκμαυλιστοῦ νὰ φέρηται εἰς ἕτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν κλειτορικὴν ἐκμαύλισιν. Αἱ αὐθόρμητοι φυλετικαὶ ἐκδηλώσεις ἃς συναντᾷ τις τόσον συχνὰ εἰς τὰς μικρὰς κόρας, ἀναφαίνονται ὑπὸ τὴν μορφὴν σπασμωδικῶν συσπάσεων τῆς κλειτορίδος καὶ αἱ ἐκχύσεις αἱ τόσον συχναὶ τοῦ ὀργάνου τούτου ἀρκοῦσι νὰ τὰς πληροφορήσωσι ἐπὶ τῶν φυλετικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἑτέρου φύλου, ἐπιτρέπουσαι εἰς αὐτὰς νὰ μεταφράσωσι διὰ τῆς ἰδίας των αἰσθητικότητος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται τὸ νεαρὸν ἄρρεν.

Ἐάν τις θέλῃ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐξέλιξιν ἥτις μετατρέπει τὴν μικρὰν κόρην εἰς τὴν γυναῖκα, ὀφείλει ν᾽ ἀκολουθήσῃ τὰς διαφόρους φάσεις δι᾽ ὧν διέρχεται ὁ κλειτοριδικὸς ἐρεθισμός. Ἡ ἐφηβεία ἥτις παρὰ τῷ νεαρῷ ἄρρενι ἐπιφέρει τὴν μεγάλην ὤθησιν τοῦ θυμικοῦ χαρακτηρίζεται παρὰ τῇ νεαρᾷ κόρῃ διὰ νέου κύματος ἀπωθήσεως, ὅπερ προσβάλλει ἰδίως τὴν κλειτοριδικὴν χώραν. Τὸ ἀπωθούμενον τότε εἶναι στοιχεῖον ἄρρενος φυλετικότητος. Ἡ ἐνίσχυσις τῶν ἐμποδίων τῶν ἀντιτιθεμένων εἰς τὴν φυλετικότητα, ἥτις ἐμφανίζεται ἀπὸ τῆς χαρακτηριστικῆς ἀπωθήσεως τῆς ἐφηβείας, παρέχει ἐρεθιστικὰ στοιχεῖα εἰς τὸ θυμικὸν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὸν ὠθεῖ εἰς ἐντονωτέραν δραστηριότητα. Συμβάλλουσα εἰς τὴν ἐπαύξησιν τοῦ θυμικοῦ, αὐξάνει τὴν φυλετικὴν ὑπερεκτίμησιν ἥτις φθάνει τότε τὴν πλήρη της ἄνθησιν, ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ἥτις ἀνθίσταται καὶ ἀρνεῖται τὸν φυλετικόν της χαρακτῆρα. Ἡ κλειτορὶς ὅταν ἐρεθισθῇ διὰ τῆς φυλετικῆς πράξεως, εἰς ἣν ἡ γυνὴ ἐν τέλει ἐπιδίδεται, φυλάσσει τὸν ρόλον της ὅστις συνίσταται

εἰς τὴν μετάδοσιν τοῦ ἐρεθισμοῦ εἰς τὰς συνεχομένας γεννητικὰς χώρας, κατὰ τρόπον ἀνάλογον ὀλίγον πρὸς τὸν τοῦ πυρείου τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ τὴν ἀνάφλεξιν ξύλων σκληρημένων. Διαρρέει ἐνίοτε χρόνος τις πρὶν ἢ ἡ μεταβίβασις αὕτη λάβῃ χώραν, καθ' ὃν ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν εἶναι εὐαίσθητος πρὸς τὴν ἡδονήν. Τοιαύτη ἀναισθησία δύναται ν' ἀποκατασταθῇ κατὰ τρόπον διαρκῆ, ὅταν ἡ ζώνη τῆς κλειτορίδος ἀρνεῖται τὰ μεταδώσῃ τὸν ἐρεθισμόν της—ὅπερ δύναται νὰ ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τὴν ἐξαιρετικήν της δραστηριότητα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ γυναικεία ἀναισθησία εἶναι συχνότατα φαινομενικὴ καὶ ἁπλῶς τοπική. Ἀναίσθητοι εἰς τοὺς ἐρεθισμοὺς τῆς κολπικῆς χώρας, δὲν εἶναι τοιαῦται εἰς ἐρεθισμὸν προερχόμενον ἐκ τῆς κλειτορίδος, ἢ καὶ ἐξ ἄλλης ζώνης. Εἰς τὰς ἐρωτογεννητικὰς ταύτας αἰτίας ἀναισθησίας, προστίθενται ἕτεραι αἰτίαι, ψυχικοῦ χαρακτῆρος, αἵτινες ὅπως αἱ πρῶται, χαρακτηρίζονται ὑπὸ ἀπωθήσεως.

Ὅταν ἡ μεταβίβασις τοῦ ἐρωτογεννητικοῦ ἐρεθισμοῦ γίνεται ἐκ τῆς κλειτορίδος εἰς τὸ στόμιον τοῦ κόλπου, ἐπιγίγνεται ἀλλαγὴ ἰθυντηρίου ζώνης παρὰ τῇ γυναικί, ἐξ ἧς θὰ ἐξαρτηθῇ ἐν τῷ μέλλοντι ἡ φυλετική της ζωή, ἐνῷ ὁ ἀνήρ, διετήρησε τὴν αὐτὴν ζώνην ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Μὲ τὴν ἀλλαγὴν αὐτὴν τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν ὡς ὀργάνων μεταβιβάσεως, μὲ τὴν ὤθησιν τῆς ἀπωθήσεως κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐφηβείας ἥτις φαίνεται οὕτως εἰπεῖν νὰ θέλῃ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς φυλετικῆς ἀνδρικότητος παρὰ τῇ μικρᾷ κόρῃ, εὑρίσκομεν τοὺς ὅρους οἵτινες προδιαθέτουσι τὴν γυναῖκα εἰς τὰς νευρώσεις, καὶ ἰδίως εἰς τὴν ὑστερίαν. Οἱ ὅροι οὗτοι ἐξαρτῶνται στενῶς ἐκ τῆς γυναικείας φύσεως.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καθ' ὃν ἡ διεργασία τῆς ἐφηβείας φέρει τὰ πρωτεῖα τῶν γεννητικῶν ζωνῶν ὅπου ἡ ὤθησις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου καταστάντος ὡρίμου πρὸς ρεύσεις ζητεῖ νέον σκοπόν, δηλ. τὴν διείσδυσιν εἰς κοιλότητα κατάλληλον πρὸς ἐρεθισμόν, ὡς ψυχικὴ ἀνάπτυξις ἐπιτρέπει νὰ ἀνεύρη τὸ ἀντικείμενον εἰς τὴν φυλετικότητα, τὸ ἑτοιμασθὲν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ φυλετικὴ ἱκανοποίησις ἦτο συνδεδεμένη πρὸς τὴν λῆψιν τροφίμων, ἡ ροπὴ εὕρισκε τὸ ἀντικείμενόν της ἐκ τῶν ἐκτός, εἰς τὴν ἀπομύζησιν τοῦ μητρικοῦ στήθους. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐχάθη βραδύτερον, ἴσως ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὸ παιδίον κατέστη ἱκανὸν νὰ ἴδη ἐν τῇ ὁλότητί του τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνήκει τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον τὸ ἱκανοποιεῖ. Ἡ φυλετικὴ ῥοπὴ καθίσταται, ἀπὸ τότε αὐτοερωτική, καὶ μόνον ἀφοῦ ὑπερβῇ τὴν περίοδον τῆς νάρκης ἀποκαθίσταται ἡ ἀρχικὴ σχέσις. Οὐχὶ ἀλόγως τὸ παιδίον εἰς τὸ μητρικὸν στῆθος κατέστη τὸ σύμβολον πάσης ἐρωτικῆς σχέσεως, Τὸ γενονὸς τῆς εὑρέσεως ἑνὸς φυλετικοῦ ἀντικειμένου εἶναι μόνον ἐπάνοδος πρὸς τὸ παρελθόν.

Τὸ φυλετικὸν ἀντικείμενον κατὰ τὴν περίοδον τῆς γαλουχήσεως.

Ἐν τούτοις ἐκ τῆς φυλετικῆς ταύτης σχέσεως ἥτις εἶναι ἡ πρώτη καὶ σπουδαιοτάτη πασῶν, ἀπομένει, καὶ μετὰ τὸν χωρισμὸν ἔτι ὂν ἀπεργάζεται ἡ φυλετικὴ ἐνεργητικότης ὁμοῦ μετὰ τῆς λήψεως τῶν τροφῶν, ὑπόλειμμα σπουδαῖον ὅπερ συμβάλλει εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀντικειμένου, καὶ οὕτω ν' ἀνεύρη τὴν ἀπωλεσθεῖσαν εὐτυχίαν. Καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς νάρκης, τὸ παιδίον μανθάνει νὰ *ἀγαπᾷ* ἄλλα πρόσωπα ἅτινα τὸ βοηθοῦν, αὐ-

τὸ τὸ ὁποῖον οὐδὲν γνωρίζει νὰ κάμῃ, σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποδείγματος καὶ συνεχίζον τὴν τάξιν τῶν σχέσεων τῶν ἀποκατασταθεισῶν μετὰ τῆς μητρὸς κατὰ τὴν περίοδον τῆς γαλουχήσεως. Θὰ ἀρνηθῇ τις ἴσως νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων καὶ αἱ προτιμήσεις τοῦ παιδίου διὰ τὰ πρόσωπα ἅτινα τὸ περιποιοῦνται μετὰ τοῦ φυλετικοῦ ἔρωτος. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ψυχολογικὴ ἀναζήτησις βαθυτέρα δύναται ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ταυτότητα ταύτην μετὰ ἀπολύτου βεβαιότητος. Αἱ σχέσεις τοῦ παιδίου μὲ τὰ πρόσωπα ἅτινα φροντίζουσι δι' αὐτὸ ἀποτελοῦν ὡς πρὸς τοῦτο συνεχῆ πηγὴν ἐρεθισμῶν καὶ φυλετικῶν ἱκανοποιήσεων ἀπορρεουσῶν ἐκ τῶν ἐρωτογεννητικῶν ζωνῶν. Καὶ τοῦτο τόσον περισσότερον ὅσον τὸ πρόσωπον τὸ πεφορτισμένον μὲ φροντίδας (γενικῶς ἡ μήτηρ), δεικνύει πρὸς τὸ παιδίον αἰσθήματα προερχόμενα ἐκ τῆς ἰδίας του φυλετικῆς ζωῆς. Τὸ ἐναγκαλίζεται, τὸ λικνίζει, τὸ θεωρεῖ, ἀναμφιβόλως, ὡς τὸν ἀντικαταστάτην τελείου φυλετικοῦ ἀντικειμένου. Εἶναι πιθανὸν ὅτι μία μήτηρ θὰ ἐξεπλήσσετο ζωηρῶς ἐάν τις τῇ ἔλεγεν ὅτι ἀφυπνίζει οὕτω, διὰ τῶν θωπειῶν της, τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον τοῦ τέκνου της, καὶ τοῦ καθορίζει τὴν μέλλουσαν ἔντασιν. Νομίζει ὅτι αἱ χειρονομίαι της δεικνύουσιν ἔρωτα ἐστερημένον φυλετικῆς σημασίας καὶ «καθαρὸν» εἰς ὃν ἡ φυλετικότης δὲν μετέχει οὐδαμῶς, ἐπειδὴ ἀποφεύγει τὸν ἐρεθισμὸν τῶν φυλετικῶν ὀργάνων τοῦ παιδίου περισσότερον ἀπὸ ὅτι ἀπαιτοῦσιν αἱ σωματικαὶ φροντίδες. Ἀλλὰ τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον, γνωρίζομεν, δὲν ἀφυπνίζεται μόνον διὰ τῆς ἐρεθίσεως τῆς γεννητικῆς ζώνης· ὅ,τι ἀποκαλοῦμεν τρυφερότητα δὲν θὰ λείψῃ νὰ ἔχῃ μίαν ἡμέραν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς γεννητικῆς ζώνης. Ἐξ ἄλλου, ἐὰν ἡ μήτηρ ἦτο κάλλιον πληροφορημένη ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐνστίκτων εἰς τὸ σύνολον τῆς πνευματικῆς ζωῆς, εἰς ὅλην τὴν

ἠθικὴν καὶ ψυχικὴν δραστηριότητα, θὰ ἀπέφευγε νὰ μεμφθῇ ἑαυτήν. Διότι τὸ καθῆκόν της ἐκτελεῖ ὅταν μανθάνῃ τὸ παιδίον ν' ἀγαπᾷ, τὸ παιδίον ὅπερ ὀφείλει νὰ καταστῇ τέλειον καὶ ὑγιές, ἐφωδιασμένον μὲ φυλετικότητα καλῶς ἀνεπτυγμένην, καὶ ἥτις, εἰς τὴν ζωήν της, θὰ ὀφείλει νὰ ἐπαρκῇ εἰς ὅ,τι τοῦ προτάσσει τὸ ἔνστικτον. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπερβολὴ τρυφερότητος μητρικῆς θὰ εἶναι ἐπιβλαβὴς διότι θὰ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ πρόωρον αἰσθητικότητα, ἥτις θὰ «βλάψῃ» τὸ παιδίον, ἥτις θὰ τὸ καταστήσῃ ἀνίκανον ν' ἀρνηθῇ διά τινα καιρὸν τὸν ἔρωτα ἢ νὰ ἱκανοποιηθῇ μὲ μετριώτερον ἔρωτα. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ παιδίον δείκνυται ἀκόρεστον εἰς τὴν ἀνάγκην μητρικῆς τρυφερότητος εἶναι τὸ καλλίτερον σύμπτωμα μεταγενεστέρας νευρικότητος· καί, ἐξ ἄλλου θὰ καταστῶσιν ἀκριβῶς γονεῖς νευροπαθεῖς, οἵτινες ὡς γνωστόν, κλίνουσιν πρὸς ὑπέρμετρον τρυφερότητα, οἵτινες θ' ἀφυπνήσωσι διὰ τῶν θωπειῶν των τὰς προδιαθέσεις τοῦ παιδίου πρὸς νευρώσει . Τὸ παράδειγμα τοῦτο μᾶς δεικνύει οὕτω ὅτι ὑπάρχουσιν ὁδοὶ πλέον σύντομοι ἀπὸ τὴν κληρονομικ τητα διὰ τὴν μεταβίβασιν τῶν νευρώσ ων εἰς τὰ παιδία.

Παιδικὸς φόβος

Ἡ διαγωγὴ τῶν παιδίων, ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἔτι ἡλικίας, δεικνύει καλῶς ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς των πρὸς τὰ πρόσωπα ἅτινα τὰ περιποιοῦνται ἔχει κάτι τὸ φυλετικόν. Ὁ φόβος—παρὰ τοῖς παιδίοις—δὲν εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν ἄλλο ἢ αἴσθημα ἀπουσίας τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου.Διὰ τοῦτο πλησιάζουσι πάντα ξένον μὲ φόβον· ἀγωνιῶσιν εἰς τὸ σκότος, διότι δὲν βλέπουσι τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον καὶ ἡ ἀγωνία αὕτη καθησυχάζεται μόνον ὅταν δύνανται νὰ κρατῶσι τὴν χεῖρά του. Θὰ ὑπερβάλωμεν τὴν σημασίαν τῶν οβήτρων καὶ τῶν φοβερῶν ἱστοριῶν τὰς ὁποίας αἱ γυ-

ναῖκες τροφοὶ λέγουσιν εἰς τὰ παιδία, ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι αὐτὰ εἶναι αἴτια τῶν παιδικῶν φόβων. Μόνα, τὰ παιδία τὰ προδιατεθειμένα ἐπηρεάζονται ἀπὸ τοιαύτας διηγήσεις, ἅτινα οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐξασκῶσιν ἐπὶ ἄλλων· εἶναι τὰ παιδία (ὧν τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον εἶναι πρόωρον, ἢ καταστὰν ὑπερβολικὸν καὶ ἀπαιτητικόν), ἅτινα δεικνύουσι προδιάθεσιν πρὸς ἀγωνίας. Τὸ παιδίον συμπεριφέρεται εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὡς ὁ ἐνήλικος· τὸ θυμικόν του μεταβάλλεται εἰς ἀγωνίαν ἀφ᾽ ἧς στιγμῆς δὲν δύναται νὰ φθάσῃ εἰς μίαν ἱκανοποίησιν· καὶ ὁ ἐνήλικος, καταστὰς νευροπαθὴς ἕνεκα θυμικοῦ μὴ ἱκανοποιηθέντος, θὰ συμπεριφερθῇ κατὰ τὰς ἀγωνίας του ὡς παιδίον. Ἀρχίζει νὰ φοβῆται μόλις μείνῃ μόνος, ἤτοι ἄνευ προσώπου ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ὁποίου νομίζει ὅτι δύναται νὰ στηριχθῇ. Καὶ διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἀγωνιῶν του, ἀνατρέχει εἰς τὰς πλέον παιδικὰς πράξεις.

Ἐπέμβασις αἱμομιξίας

Ἐὰν ἡ τρυφερότης τῶν γονέων ἐπιτυγχάνῃ νὰ μὴ ἀφυπνίσῃ τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον τοῦ παιδίου προώρως, ἤτοι ἂν ἀποφεύγῃ νὰ τοῦ δίδῃ, πρὶν ἢ οἱ φυσικοὶ ὅροι τῆς ἐφηβείας πραγματοποιηθῶσι, ἔντασιν τοιαύτην ὥστε ὁ ψυχικὸς ἐρεθισμὸς νὰ συμπεριφέρεται κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀμφίβολον ἐπὶ τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, τότε ἡ τρυφερότης αὕτη θὰ δυνηθῇ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν προσπάθειαν ἥτις τῇ ἐπιβάλλεται, καὶ ἥτις συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὁδηγῇ τὸ παιδίον καταστὰν ἐνήλικον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου.

Βεβαίως, τὸ παιδίον θὰ προσεπάθει φυσικὰ νὰ ἐκλέξῃ τὰ πρόσωπα ἅτινα ἠγάπησεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν θυμικοῦ τρόπον τινὰ ἐξασθενήσαντος. Ἀλλὰ τῆς φυλετικῆς ὡριμότητος ἀναβληθείσης, ἐ-

κερδήθη ὁ ἀναγκαῖος χρόνος πρὸς πρόκλησιν τῆς αἱμομικτικῆς τάσεως, παραπλεύρως τῶν ἄλλων φυλετικῶν εἰσβολῶν. Τὸ παιδίον καθίσταται ἱκανὸν νὰ διαποτισθῇ ἀπὸ τὰς κανονικὰς διδασκαλίας καὶ ἀπαγορεύσεις αἵτινες ἀποκλείουσιν ἀπολύτως κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ φυλετ. ἀντικειμένου τὰ συγγενικὰ πρόσωπα τὰ προσφιλῆ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Τὰ πρόσωπα δηλ. τοῦ αὐτοῦ αἵματος. Τοιαύτη ἀπαγόρευσις ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς κοινωνίας ὑποχρεωμένης νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἀπορρόφησιν ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς οἰκογενείας, δυνάμεων τὰς ὁποίας χρησιμοποιεῖ διὰ μόρφωσιν κοινωνικῶν ὀργανισμῶν ὑψηλοῦ χαρακτῆρος· ἡ κοινωνία, λοιπὸν, χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ μέσα ἵνα ἕκαστον τῶν μελῶν της καὶ ἰδίως ὁ ἐνήλικος, ἀπομακρύνεται τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν οἵτινες ὑφίσταντο μόνοι κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Ἀλλ᾽ ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀντικειμένου πραγματοποιεῖται κατ᾽ ἀρχὰς ὑπὸ τὴν μορφὴν φαντασιωδῶν δημιουργημάτων, καὶ ἡ φυλετικὴ ζωὴ τοῦ ἐνηλικιωθέντος δὲν δύναται, πρὸς στιγμήν, ἢ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν φαντασίαν της, νὰ ἐγκλεισθῇ δηλ. εἰς ὀνειροπωλήσεις προωρισμένας νὰ μὴ πραγματοποιηθῶσι ποτέ. Εἰς τὰ ἀποκυήματα ταῦτα τῆς φαντασίας, ἀνευρίσκει τις παρ᾽ ὅλοις τοῖς ἀνθρώποις τὰς ῥοπὰς καὶ κλίσεις τοῦ παιδίου, ἐνισχυμένας ὑπὸ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως· καὶ μεταξὺ τῶν ῥοπῶν τούτων, ἐκείνας αἵτινες βαρύνουσι περισσότερον ἕνεκεν τῆς σπουδαιότητος καὶ συχνότητός των, εἶναι αἱ φυλετικαὶ συγκινήσεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου, προσέλαβον χαρακτῆρα τροποποιημένον ἕνεκα τῆς φυλετικῆς ἕλξεως τοῦ παιδίου πρὸς τοὺς γονεῖς: Ὁ υἱὸς πρὸς τὴν μητέρα καὶ ἡ θυγάτηρ πρὸς τὸν πατέρα. Συγχρόνως πρὸς τὴν ἀπώθησιν καὶ ὑπερπήδησιν τῶν αἱμομικτικῶν τούτων φαντασιῶν, συμπληροῦται φυσιολογικὸν

ἔργον ἰδιάζον τοῖς χρόνοις τῆς ἐφηβείας ἔργον ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλγεινοτάτων καὶ τοῦτο εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ παιδίου πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, προσπάθεια ἥτις μόνη παράγει τὴν ἀντίθεσιν, τόσον σπουδαίαν διὰ τὴν πρόοδον, μεταξὺ τῶν τῆς νέας καὶ προηγουμένης γεννεᾶς. Εἰς ἑκάστην τῶν φάσεων τούτων τῆς ἀναπτύξεως ἣν ὀφείλει νὰ γνωρίση τὸ κοινωνικὸν ἄτομον, ἄτομά τινα δυνατὸν νὰ σταματήσωσι· καὶ οὕτως ἀνευρίσκομεν πρόσωπα ἅτινα οὐδέποτε ἐγκατέλειψαν τὴν πατρικὴν πειθαρχίαν, οὔτε ἠδυνήθησαν νὰ ἀπομακρυνθῶσι τῶν γονέων των οὔτε τῶν πρὸς αὐτοὺς σταθερῶν αἰσθημάτων, ἢ τοὐλάχιστον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κάμωσι τοῦτο ἐπαρκῶς. Ὁμιλοῦμεν κυρίως περὶ τῶν νεανίδων αἵτινες πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν γονέων, μένουσι προσκεκολλημέναι, πολὺ πέραν τῆς ἐφηβείας, εἰς τὴν θυγατρικὴν ἀγάπην πλήρη καὶ αὐτουσίαν· ἐνδιαφέρει νὰ παρατηρήση τις ὅτι αἱ νεάνιδες αὗται ὅταν νυμφευθῶσι, δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ δώσωσιν εἰς τὸν σύζυγόν των ὅ,τι πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους των ὀφείλεται. Θὰ καταστῶσι συνεπῶς σύζυγοι ψυχραί, καὶ θὰ παραμείνωσι φυλετικῶς ἀναίσθητοι. Δύναταί τις νὰ συναγάγη ὅτι ἡ θυγατρικὴ (υἱϊκὴ) ἀγάπη, κατ' ἐπίφασιν οὐχὶ φυλετική, καὶ ὁ φυλετικὸς ἔρως τροφοδοτοῦνται ἐκ τῶν αὐτῶν πηγῶν βυθίζουσαι τὰς ρίζας των εἰς τὰ αὐτὰ νάματα· ὅτι δηλ. ἡ υἱϊκὴ ἀγάπη εἶναι ἁπλούστατα μία παιδικὴ μορφὴ τοῦ θυμικοῦ.

Ὅσῳ πλησιέστερον θεωρήση τις τὰς βαθείας διαταραχὰς τῆς ψυχοφυλετικῆς ἐξελίξεως καὶ ὅσῳ περισσότερον λάβη τις συνείδησιν τῆς σπουδαιότητος ἣν τὸ αἱμομικτικὸν στοιχεῖον ἔχῃ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀντικειμένου. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ψυχονευρώσεων, ἡ ψυχοφυλετικὴ δρᾶσις ἀναζητοῦσα τὸ ἀντικείμενον, κατὰ τὸ μέγιστον μέρος ἢ ἐν ὅλῳ, μένει εἰς τὸ ἀσυνείδητον κατ' ἀκολουθίαν ἀπαρνή-

σεως τῆς φυλετικότητος. Αἱ νεάνιδες αἵτινες αἰσθάνονται ἀνάγκην ὑπερβολικῆς τρυφερότητος, ταυτοχρόνως δὲ φρίκην ἐπίσης ὑπερβολικὴν πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς φυλετικῆς ζωῆς, εἶναι ἐκτεθειμέναι εἰς ἀκατανίκητον πειρασμὸν ὅστις φέρει, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς ἀναζήτησιν κατὰ τὴν ζωήν των ἰδεώδους ἔρωτος ἐστερημένου φυλετικότητος καί, ἀφ' ἑτέρου, εἰς ἀπόκρυψιν τοῦ θυμικοῦ των διὰ τρυφερότητος ἀμέμπτως ἐκδηλουμένης, διατηροῦσαι καθ' ὅλην των τὴν ζωὴν τὰς παιδικάς των ἀφοσιώσεις διὰ τοὺς γονεῖς, ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, ἀφοσιώσεις ἅς τινας ἡ ἐνηλικιότης ἐνέπνευσε. Ἡ ψυχοανάλυσις, ἥτις ἀναζητεῖ διὰ μέσου τῶν νοσηρῶν συμπτωμάτων τὴν ἀσυνείδητον σκέψιν των, καὶ τὴν φέρει ταὐτοχρόνως εἰς τὴν συνείδησιν, δύναται εὐκόλως νὰ δείξῃ εἰς ἄτομα τοῦ τύπου τούτου ὅτι εἶναι *ἐρωτευμένα* πρὸς τοὺς γονεῖς των, κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν τῆς λέξεως. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἄτομόν τι, ἀρχίσαν ἐκ κανονικῆς μορφῆς, παρουσιάζει παθολογικοὺς χαρακτῆρας κατ' ἀκολουθίαν ἀτυχοῦς ἔρωτος. Θὰ δυνηθῇ τις, μετὰ βεβαιότητος, νὰ καταδείξῃ ὅτι ὁ μηχανισμὸς τῆς ἀσθενείας συνίσταται εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ θυμικοῦ εἰς τὰ κατὰ τὴν π ιδικὴν ἡλικίαν ἀγαπηθέντα πρόσωπα.

Τὸ παιδικὸν φυλετικὸν ἀντικείμενον ἐπιδρᾶ ἀσθενῶς.

Ὅστις ἀπέφυγε νὰ καθορίσῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀντικειμένου διὰ αἱμομικτικοῦ θυμικοῦ, δὲν σημαίνει ὅτι ἀπηλλάγη ταύτης. Πρόκειται ἀναμφισβητήτως περὶ χαλαρώσεως τῆς ἀρχικῆς φάσεως ἥτις φέρει νεαρὸν ἄνδρα εἰς ἐκλογήν, μεταξὺ τῶν πρώτων του σοβαρῶν ἐρώτων, γυναῖκα ὥριμον καὶ νεάνιδα ν' ἀγαπήσῃ ἄνδρα ἡλικιωμένον, εὐμοιροῦντα ἐκτιμήσεως· τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀναγεννῶσιν εἰς ἐκεῖνα, τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. Δύναταί τις νὰ παρα

δεχθῇ ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀντικειμένου, γενικῶς, γίνεται χάριν ἐλευθέρας προσαρμογῆς τῶν δύο τούτων ὑποδειγμάτων. Πρὸ παντός, τὸ παιδίον ἀναζητεῖ τὴν εἰκόνα τῆς μητρός του, ἥτις ἐδέσποσεν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας· τὸ γεγονὸς τοῦτο συμφωνοῦν κάλλιστα μὲ τὸ ἕτερον, καθ' ὃ ἡ μήτηρ ζῶσα ἔτι ἀντιθέτως ζωηρῶς πρὸς τὸ ὄν τοῦτο τὸ γεννηθὲν ἐκ τῆς ἰδίας δράσεως, τοῦ δεικνύει ἐχθρότητα. Ἐάν τις ἀναλογισθῇ τῆς σπουδαιότητος ἣν ἔχουσιν αἱ σχέσεςς τῶν παιδίων πρὸς τοὺς γονεῖς των, διὰ τὸν καθορισμὸν βραδύτερον τοῦ φυλετικοῦ ἀντικειμένου, ἐννοεῖ ἄνευ δυσκολιῶν ὅτι πᾶν τὸ διαταράσσον τὰς σχέσεις ταύτας παρὰ τῷ παιδὶ θὰ ἔχῃ τὰς βαρυτέρας συνεπείας διὰ τὴν ἐνήλικον φυλετικὴν ζωήν. Οὕτως, ὁ φθόνος τῶν ἐραστῶν ἔχει ἀναμφιβόλως τὰς ρίζας του εἰς τὰ πειράματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἢ τοὐλάχιστον ἐνισχύεται ὑπ' αὐτῶν. Αἱ μεταξὺ τῶν γονέων ἔριδες, ἀτυχὴς γάμος συνοδεύονται ὑπὸ βαρειῶν προδιαθέσεων πρὸς διαταραχὰς τῆς φυλετικῆς ἀναπτύξεως ἢ τῶν νευρώσεων παρὰ τῷ ἐνηλίκῳ. Ἡ ἀφοσίωσις τοῦ παιδίου διὰ τοὺς γονεῖς του ἀφήνει τὰ βαθύτερα ἴσως ἴχνη ἅτινα ἀνανεούμενα κατὰ τὴν ἐφηβείαν, ὁδηγοῦσι τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀντικειμένου· ἀλλ' οὗτος δὲν εἶναι ὁ μόνος παράγων ὃν δέον νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν. Ἄλλαι κατευθύνσεις προερχόμεναι ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐπιτρέπουσι τῷ ἐνηλίκῳ πεπειραμένῳ ἐκ τῶν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν πειραμάτων του, ν' ἀναπτύξῃ πλειοτέρας «φυλετικὰς σειρὰς» δηλ. νὰ πραγ ατοποιήσῃ τοὺς ὅρους τοὺς πλέον διαφορετικοὺς κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀντικειμένου.

Μέσα ὑπερασπίσεως κατὰ τῆς διαστροφῆς

Εἷς ἐκ τῶν ἐμφανῶν σκοπῶν τῆς ἐκλογῆς συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀχθῇ οὗτος ἐπὶ ἀντικειμένου ἑτεροφύλου. Τὸ

πρόβλημα εἰς γνωστοὺς δὲν λύεται εἰμὴ κατόπιν ἐρευνῶν τινων. Ὅταν ἡ ἐφηβεία ἀφυπνισθῇ, ὁ ἄνθρωπος πλανᾶται συχνὰ εἰς τὰς πρώτας του κινήσεις, χωρὶς αἱ ἀποπλανήσεις αὗται νὰ ἐπιφέρωσι διαρκῆ βλάβην. Ὁ Dessoir παρετήρησε δικαίως μὲ ποίαν τακτικότητα, οἱ αὐτοὶ χαρακτῆρες ἀνευρίσκονται πάντοτε εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις φιλίας ἢ μυθιστορηματικὰς τῶν ἐνηλίκων διὰ τοὺς φίλους των τοῦ αὐτοῦ φύλου. Ἡ δύναμις ἥτις ἀπαγορεύει τὴν παράτασιν τῆς διαστροφῆς εἶναι πρὸ παντὸς ἡ ἕλξις ἣν οἱ χαρακτῆρες τῶν ἀντιθέτων φύλων ἐξασκοῦσι ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Δὲν δυνάμεθα ἐνταῦθα ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ παρόντος ἔργου νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τούτων. Ἀλλ' ὁ παράγων οὗτος μόνος δὲν ἐπαρκεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν διαστροφήν. Δευτερεύοντα στοιχεῖα προστίθενται ἐνεργοῦντα κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Πρέπει νὰ μνημονεύσῃ τις ἐν πρώτοις τὴν νοσηρὰν ἐπιρροὴν τῆς κοινωνίας· ὅπου ἡ διαστροφὴ δὲν ἐκλαμβάνεται ὡς ἔγκλημα, δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀποτελεῖ αὕτη φυλετικὴν ἐπιθυμίαν πολλῶν ἀτόμων. Δύναταί τις ἐπίσης νὰ ὑποθέσῃ ὅτι παρὰ τῷ ἀνδρὶ, αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικότητός του καθ' ἣν ὑπέκειτο εἰς τὰς θωπείας τῆς μητρός του ἢ ἄλλων γυναικῶν τοῦ περιβάλλοντός του συμβάλλουσιν ὁριστικῶς εἰς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐκλογῆς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἐνῷ ἡ φυλετικὴ ἐπιφυλακτικότης ἡ ἐκδηλουμένη ἐνωρὶς ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς πρὸς τὸ παιδίον, ἡ ὡς ἀντιπάλου ληφθεῖσα θέσις πρὸς αὐτὸν, ἀποπλανῶσι τὸν νεαρὸν παῖδα, ἀπὸ τοῦ ἰδίου του φύλου. Ἂς προσθέσωμεν ἐν τούτοις, ὅτι οἱ δύο οὗτοι παράγοντες ἐνεργοῦσι παρὰ τῇ νεάνιδι ἧς ἡ φυλετικὴ δρᾶσις ἀναπτύσσεται ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν κηδεμονίαν τῆς μητρός. Οὕτως ἀποκαθίσταται ἐχθρικὴ στάσις ἐκ μέρους του πρὸς τὸ ἑαυτοῦ φύλον, ἥτις ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ὁριστικὴν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀντικειμένου εἰς τὴν ὡς κανονικὴν

θεωρουμένην κατάστασιν. Ἡ ἀγωγὴ τῶν παίδων ὑπὸ προσώπων τοῦ ἄρρενος φύλλου (οἱ σκλάβοι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα) φαίνεται εὐνοήσασα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας· ἡ συχνότης τῆς διαφθορᾶς εἰς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις τῆς σήμερον, ἐξηγεῖται κάλλιον ὅταν τις λάβῃ ὑπ᾿ ὄψιν ὅτι εἰς τὰς εὐγενεῖς οἰκογενείας, χρησιμοποιοῦσι ἰδίως ἄρρενας ὑπηρέτας, καὶ ὅτι αἱ μητέρες ὀλίγον ἀσχολοῦνται διὰ τὰ τέκνα των. Εἰς περιστάσεις τινὰς ὑστερίας, παρατηρεῖται ὅτι οἱ ὅροι οἱ ὁρίσαντες τὴν ἐκλογὴν τοῦ φυλετ. ἀντικειμένου, καὶ οὕτως ὥρισαν διαρκῆ διαστροφὴν, ὀφείλονται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι εἷς τῶν γονέων ἀπώλετο προώρως (θάνατος, διαζύγιον) εἰς τρόπον ὥστε ὅλη ἡ ἀγάπη τοῦ παιδίου περιωρίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπέμεινε.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Νομίζομεν ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμὴ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως. Ἠρξάμεθα ἐκ τῶν ἀπομακρύνσεων ἢ ἀποπλανήσεων τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου, τοῦ σχετικοῦ πρὸς τὸ ἀντικείμενον καὶ τὸν σκοπόν του, καὶ ἐθέσαμεν τὸ ἐρώτημα: Αἱ απομακρύνσεις αὗται προέρχονται ἐκ διαθέσεως ὑπαρχούσης ἤδη κατὰ τὴν γέννησιν ἢ εἶναι ἐπίκτητοι; Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς κατέστησε δυνατὴν τὴν ἀπόκρισιν, εἶναι αἱ πληροφορίαι ἃς ἐξηγάγομεν ἐκ τῆς φυλετικῆς στάσεως προσώπων προσβεβλημένων ὑπὸ ψυχονευρώσεων, προσώπων δηλ. ἀρκετὰ πολυαρίθμων καὶ καταστάσεως ὀλίγον ἀπεχούσης τῆς κανονικῆς. Ἐπετύχομεν τὰς πληροφορίας ταύτας διὰ τῆς ψυχοαναλυτικῆς μεθόδου. Παρετηρήσαμεν οὕτως ὅτι εἰς τὰ ἄτομα τῆς κατηγορίας ταύτης, ἀνευρίσκομεν κοινὰς προδιαθέσεις πρὸς ὅλας τὰς διαστροφάς, ὑπὸ τὴν μορφὴν δυνάμεων ἀσυνειδήτων, ὁριζουσῶν ὁλόκληρον σειρὰν συμπτωμάτων. Οὕτως ἠδυνήθημεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ νεύρωσις εἶναι τὸ ἀρνητικὸν τῆς διαστροφῆς. Ἀναγνωρίσαντες οὕτως ὁπόσον εἶναι διαδεδομέναι αἱ προδιαθέσεις πρὸς τὴν διαστροφήν, ἠναγκάσθημεν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ διάθεσις πρὸς τὴν διαστροφὴν εἶναι ἡ γενικὴ διάθεσις, ἡ ἀρχική, τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου, ὅπερ καθίσταται κανονικὸν ἕνεκα τῶν ὀργανικῶν τροποποιήσεων καὶ τῶν ψυχικῶν νοσηρῶν ἐπιδράσεων ἐπινεχθεισῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναπτύξεώς του. Ἐξεφράσαμεν κατόπιν τούτου τὴν ἐλπίδα ν' ἀνεύρωμεν τὴν ἀρχικὴν διάθεσιν παρὰ τῷ παιδί. Μεταξὺ τῶν δυνάμεων τῶν τροποποιουσῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου, ἐμνημονεύσαμεν πρὸ παντὸς τὴν αἰδῶ, τὴν ἀηδίαν, τὴν εὐσέ-

βειαν καὶ τὰς ἀθροιστικὰς ἐκφράσεις τῆς ἠθικῆς τὰς ἐπιβληθείσας ὑπὸ τῆς κοινωνίας. Οὕτω, ἑκάστη ἀπόκλισις τῆς φυλετικῆς ζωῆς μᾶς ἐφαίνετο εὐθὺς μετὰ τὸν καθορισμόν της ὡς προκύπτουσα ἐξ ἀνακοπῆς τῆς ἀναπτύξεως, ὡς δεῖγμα παιδικότητος. Ἐπεμείναμεν ἐπὶ τῆς ἰσχυρᾶς ἐπιροῆς τῶν μεταβολῶν τῶν ἀρχικῶν διαθέσεων, δεχόμενοι ὡσαύτως ὅτι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐπιρροῶν τῆς ζωῆς, δὲν ὑπάρχει ἀντίθεσις, ἀλλὰ συνεργασία. Ἐξ ἄλλου δεκτοῦ γενομένου ὅτι ἡ ἀρχικὴ διάθεσις ἔχει σύνθετον χαρακτῆρα, τὸ φυλετικὸν ἔνσικτον αὐτὸ τοῦτο μᾶς ἐφάνη ὡς σύνθετον ὅπερ, εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν διαστροφῶν, διασκορπίζεται. Εἰς τρόπον ὥστε αἱ διαστροφαὶ δύνανται νὰ παρουσιάζωνται, εἴτε ὡς ἀποτέλεσμα οὐσιώσεως, εἴτε ὡς ἀποτέλεσμα διαλύσεως διαρκούσης τῆς κανονικῆς ἀναπτύξεως. Αἱ δύο αὗται ἐκδοχαὶ μᾶς ὡδήγουν ὡσαύτως εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ἡ φυλετικὴ ροπὴ τῶν ἐνηλίκων σχηματίζεται διὰ τῆς παρεμβολῆς πολλαπλῶν κινήσεων καὶ ὠθήσεων τῆς παιδικῆς ζωῆς, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ἑνιαῖόν τι, ροπὴν διευθυνομένην πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπόν.

Ἐξηγοῦμεν ἀκόμη τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐκτρεπτικῶν διαθέσεων εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ψυχονευρώσεων, ἀναγνωρίζοντες ὅτι ἡ ἀσθένεια ὠφείλετο εἰς ἀναστροφήν, τῇ ἐπενεργείᾳ τῶν «ἀπωθήσεων» τοῦ κυρίου ῥεύματος πρὸς πλευρικὰς ὁδούς. Ἀνελύσαμεν ἀκόμη τὴν φυλετικὴν ζωὴν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· ἐξηρευνήσαμεν ὅτι μέχρι τοῦδε παρέμεινεν ἄγνωστος ἡ ἐξερεύνησις τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου τοῦ παιδὸς καὶ ὅτι διέγραψαν τὰς φυλετικὰς ἐκδηλώσεις, τόσον συχνὰς εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὡς οὐχὶ κανονικὰ φαινόμενα. Μᾶς ἐφάνη, ἀντιθέτως, ὅτι τὸ παιδίον γεννώμενον φέρει σπέρματα τῆς φυλετικῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς γαλουχήσεως, δοκιμάζει ἱκανοποίησιν φυλετικοῦ εἴδους, ἣν εἶτα ζητεῖ νὰ ἐπανεύρῃ εἰς τὴν λίαν γνωστὴν πρᾶξιν

τῆς «μαστήσεως» (πιπιλίσματος). Ἡ φυλετικὴ αὐτὴ δρᾶσις τοῦ παιδίου δὲν θ᾿ ἀνεπτύσσετο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ᾿ ὃν αἱ ἄλλαι λειτουργεῖαι, ἀλλὰ μετὰ βραχεῖαν περίοδον ἀνθήσεως, μεταξὺ τοῦ 2ου καὶ 5ου ἔτους, εἰσέρχεται εἰς τὴν περίοδον νάρκης. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, εἴδομεν, ἡ φυλετικὴ δράσις δὲν διακόπτεται. Ἐξακολουθεῖ καὶ παρέχει ἀπόθεμα ἐνεργείας ὅπερ ἔχει, κατὰ μέγα μέρος, ἐκτραπῇ πρὸς σκοποὺς μὴ φυλετικούς· ὅτι δηλ. συμβάλλει εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν κοινωνικῶν αἰσθημάτων, καὶ ἐξ ἄλλου, δι᾿ ἀπωθήσεως καὶ προκλήσεως ἀντιδράσεων, δημιουργεῖ φυλετικοὺς φραγμοὺς χρησίμους βραδύτερον. Τὸ συμπέρασμα ὅπερ ἐφαίνετο ἐκβαλλόμενον εἶναι ὅτι αἱ δυνάμεις αὗται αἱ προωρισμέναι διὰ τὴν συγκράτησιν τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου εἰς ὡρισμένας διευθύνσεις ἀναπτύσσονται κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν δαπάναις φυλετικῶν κινήσεων αἵτινες ἔχουσιν, ὡς τὸ πολύ, χαρακτῆρα ἀπομακρύνσεως ἂν καὶ σχηματίζωνται μὲ τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς. Μέρος τῶν φυλετικῶν κινήσεων τοῦ παιδίου διαφεύγουσι τὴν μεταμόρφωσιν, καὶ ἑπομένως δύνανται να ἐμφανισθῶσιν ὑπὸ μορφὴν φυλετικῆς δράσεως. Οὕτω, φαίνεται ὅτι αἱ φυλετ. κινήσεις τοῦ παιδίου πηγάζουσιν ἐκ δύο πηγῶν, πρὸ παντὸς ἄλλου ἐρωτογεννητικὰς ζῶνας, παράγουσαι ἱκανοποίησιν εὐθὺς ὡς ἐρεθισθῶσι κατὰ κατάλληλον τρόπον. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, δύνανται νὰ λειτουργήσωσιν ὡς ἐρωτογεννητικαὶ ζῶναι, ὁλόκληρος ἡ ἐπιδερμίς, πᾶν ὄργανον αἰσθητικὸν καὶ πιθανῶς πᾶν οἱονδήποτε ὄργανον· ὑπάρχουσιν ὅμως ζῶναί τινες προνομιοῦχοι ὧν ἡ ἐρεθιστικότης ἔχει ἐξασφαλισθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὑπὸ ὀργανικῶν τινῶν διαθέσεων. Ἐξ ἄλλου, ὁ φυλετικὸς ἐρεθισμὸς παράγεται, οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἀποτέλεσμα δευτερεῦον ἀριθμοῦ τινος ἐσωτερικῶν διεργασιῶν, ἀρκεῖ αὗται νὰ ἔχωσι φθάση ἱκανὸν βαθμὸν ἐντάσεως, ἰδίως προ-

κειμένου περὶ ἰσχυρῶν συγκινήσεων, ἔστω καὶ ἂν αὗται εἶναι χαρακτῆρος ἐκ πόνου. Οἱ ἐρεθισμοὶ οἱ προερχόμενοι ἐξ ὅλων τούτων τῶν πηγῶν δὲν συμπίπτουσιν ἔτι εἰς ἓν ὅλον, ἀλλὰ ἐπιδιώκουσιν ἑκάστη σκοπὸν χωριστὸν ὅστις δὲν ἀντιπροσωπεύει εἰμὴ τὸ κέρδος ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως. Τοῦτο μᾶς ἄγει εἰς τὴν σκέψιν ὅτι τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν δὲν εἶναι εἰσέτι *κεντρικὸν*, ὅτι εἶναι κατ᾽ ἀρχὰς ἄνευ ἀντικειμένου, ἤτοι *αὐτοφυτικόν*.

Ἤδη παρὰ τῷ παιδίῳ ἡ ὕπαρξις τῆς ἐρωτογεννητικῆς ζώνης τῆς ἐντοπισμένης εἰς τὸ γεννητικὸν σύστημα ἄρχεται ἐκδηλουμένη, εἴτε ἀντιδρᾷ ὡς πᾶσα ἄλλη ἐρωτογεννητικὴ ζώνη εἰς τοὺς καταλλήλους ἐρεθισμοὺς παράγουσα ἱκανοποίησιν, εἴτε, διὰ μηχανισμοῦ ὀλίγου εἰσέτι κατανοητοῦ. ἱκανοποίησις προερχομένη ἐξ ἄλλων πηγῶν παράγει συγχρόνως φυλετικὸν ἐρεθισμὸν ἀπηχοῦντα ἐντελῶς ἰδιοτρόπως ἐπὶ τῆς ἐρωτογεννητικῆς ζώνης. Ἐδέησε νὰ ὁμολογήσωμεν, οὐχὶ ἄνευ θλίψεως, ὅτι μᾶς ἦτο ἀδύνατον νὰ δώσωμεν ἐξήγησιν ἱκανοποιητικὴν τῶν σχέσεων τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ τῆς φυλετικῆς ἱκανοποιήσεως, ἢ σχέσεων ὑποκαθιστωσῶν μεταξὺ τῆς δράσεως τῆς γεννητικῆς ζώνης καὶ τῆς ἐκ τῶν ἄλλων πηγῶν τῆς φυλετικότητος πηγαζουσῶν.

Σπουδάζοντες τὰς νευροπαθητικὰς διαταραχάς, παρετηρήσαμεν ὅτι, κατὰ τὴν φυλετικὴν ζωὴν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὑπάρχει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἀρχὴ ὀργανώσεως μεταξὺ τῶν στοιχείων τῶν συνιστώντων διαφόρους φυλετικὰς ῥοπάς. Κατὰ τὴν πρώτην φάσιν, ἥτις ἐμφανίζεται ἐνωρίτατα, ὁ ἐρωτισμὸς τῆς *στοματικῆς* ζώνης εἶναι πανίσχυρος δευτέρα πλευρονομικὴ διαμόρφωσις, χαρακτηρίζεται διὰ τῆς δεσπόσεως τοῦ σαδισμοῦ καὶ τοῦ ἐρωτισμοῦ τῆς ἑδραίας ζώνης· μόνον κατὰ τὴν 3ην φάσιν ἡ φυλετικὴ

ζώνη καθαρίζεται διὰ τῆς συμβολῆς ἣν φέρουσι αἱ γεννητικαὶ ζῶναι.

Παρετηρήσαμεν κατόπιν, πρὸς μεγάλην μας ἔκπληξιν, ὅτι ἡ πρώτη αὕτη παιδικὴ φυλετικὴ ζωὴ (ἀπὸ 2 ἕως πέντε ἐτῶν) φέρει πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀντικειμένου· συνοδεύεται ἀπὸ ψυχικὰς ἐνεργείας ποικιλοτάτας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ φάσις αὕτη, παρὰ τὸ ἐλάττωμα τῆς συμπτώσεως τῶν στοιχείων τῶν καθοριζόντων τὴν ροπήν, καὶ εἰς πεῖσμα ἐλλείψεως ἀσφαλείας κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀντικειμένου, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ σπουδαιοτάτη, μεταξὺ ἐκείνων αἵτινες προηγοῦνται τῆς ὁριστικῆς φυλετικῆς διαμορφώσεως.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ φυλετικὴ ἀνάπτυξις τελειοῦται εἰς δύο *διαδοχικὰς ὠθήσεις*, ἤτοι ὅτι αὗται διακόπτονται ὑπὸ τῆς περιόδου της νάρκης, μᾶς ἐφάνη ἀξία ἰδιαιτέρας ὅλως προσοχῆς. Πράγματι, ἐκεῖ εὑρίσκεται εἷς ἐκ τῶν ὅρων οἵτινες ἐπιτρέπουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀνάπτυξιν πρὸς ἕνα πολιτισμὸν ἀνώτερον· εὑρίσκομεν ἐπίσης ἐκεῖ τὴν ἐξήγησιν τῶν πρὸς νευρώσεις προδιαθέσεων. Παρὰ τοῖς ζῴοις τοῖς συγγενεύουσι πρὸς τὸν ἄνθρωπον, δὲν γνωρίζομέν τι ἀνάλογον. Διὰ ν' ἀνεύρωμεν τοῦ ἰδιάζοντος τούτου εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀνάπτυξιν, θὰ ἔπρεπε ν' ἀναδράμωμεν εἰς τὴν προϊστορικὴν ἐποχήν.

Δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ποῖος εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς φυλετικῆς δράσεως τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὁ δυνάμενος νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κανονικὸς καὶ μὴ ἐμποδίζων τὴν μεταγενεστέραν ἀνάπτυξιν. Κατεδείξαμεν ὅτι αἱ παιδικαὶ φυλετικαὶ ἐκδηλώσεις παρουσίαζον ἰδίως χαρακτῆρα ἐκμαυλίσεως. Ἐξηκριβώσαμεν ἀκολούθως, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς πείρας, ὅτι αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπιρροαὶ τῆς ἀποπλανήσεως ἠδύναντο νὰ παραγάγωσι προώρους διακοπὰς τῆς περιόδου τῆς νάρκης, καὶ δὴ νὰ τοὺς ἐξαφανίσωσι, καὶ ὅτι ἡ φυλετικὴ ῥοπὴ τοῦ παιδὸς ἀναφαίνεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πολύ-

μορφος διεστραμμένη. Τέλος, εἴδομεν ὅτι πᾶσα πρόωρος φυλετικὴ δρᾶσις, παραχθεῖσα κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, καθιστᾷ δυσχερεστέραν τὴν ἀγωγὴν τοῦ παιδός.

Ἂν καὶ αἱ γνώσεις μας ἐπὶ τῆς παιδικῆς φυλετικῆς ζωῆς παρουσιάζουσι μεγάλα κενά, προσεπαθήσαμεν ν᾿ἀναλύσωμεν τὰς μεταβολὰς ἃς συνεπάγεται ἡ ἐφηβεία. Μεταξὺ τῶν μεταβολῶν τούτων, ἐθεωρήσαμεν ὡς ἰδιαζόντως σπουδαίας : τὴν ὑπόταξιν ὅλων τῶν φυλετικῶν ἐρεθισμῶν, οἱασδήποτε προελεύσεως, εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῶν γεννητικῶν ζωνῶν· κατόπιν τὴν διεργασίαν δι᾿ ἧς γίνεται ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀντικειμένου. Τὰ δύο ταῦτα φαινόμενα ἀναφαίνονται ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ ὑποταγὴ τῶν φυλετικῶν ἐρεθισμῶν γίνεται διὰ μηχανισμοῦ χρησιμοποιοῦντος τὴν προκαταρκτικὴν ἡδονὴν καθὼς καὶ τὰς φυλετικὰς πράξεις, αἵτινες ἕως τότε ἀνεξάρτητοι αἱ μὲν τῶν δέ, καθίστανται προπαρασκευαστικαὶ τῆς νέας φυλετικῆς πράξεως — ἐκχύσεως τῶν γεννητικῶν προϊόντων—καθ᾿ ἣν ἡ ἡδονὴ φθάνει τὸν κολοφῶνα καὶ ὁ φυλετικὸς ἐρεθισμὸς τελειοῦται. Ἔδει νὰ λάβωμεν ὑπ᾿ ὄψιν, κατὰ τὴν ἀνάλυσίν μας, τὴν μετάπλασιν τοῦ φυλετικοῦ ὄντος καθισταμένου ἐναλλὰξ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, καὶ εὕρομεν ὅτι πρὸς δημιουργίαν γυναικὸς εἶναι ἀναγκαία νέα ἀπώθησις ἐξ ἧς μέλος τῆς παιδικῆς ἀνδρικότητος τῆς γυναικὸς ἐξαφανίζεται, παρασκευάζον αὐτὴν ἵνα ὑποκαταστήσῃ διευθυντήριον γεννητικὴν ζώνην εἰς ἄλλην. Τέλος παρετηρήσαμεν ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀντικειμένου ἐνεδεικνύετο ὑπὸ τῶν πρώτων δοκιμίων τῶν διαγραφομένων κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ ἐπαναλαμβανομένων ἀπὸ τῆς ἐφηβείας, ἤτοι τὰς ἀφοσιώσεις τοῦ παιδίου πρὸς τους γονεῖς του καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός του. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐκλογὴ ἕνεκα τοῦ φραγμοῦ τοῦ ἀνθισταμένου εἰς τὴν αἱμομιξίαν, ἐκστρέφεται ἀπὸ τὰ πρόσωπα ταῦτα καὶ ἐπαναφέρεται ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων. Ἄς

προσθέσωμεν ἔτι, τέλος, ὅτι κατὰ τὴν μεταβατικὴν περίοδον τῆς ἐφηβείας, ἡ διεργασία τῆς φυσικῆς καὶ ψυχικῆς ἀναπτύξεως τελειοῦνται κατ᾽ ἀρχὰς ἄνευ συνδέσμου μεταξύ των, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ᾽ ἣν ἡ εἰσβολὴ ἐντόνου ἐρωτικῆς κινήσεως, ψυχικοῦ χαρακτῆρος, ἀπηχοῦσα ἐπὶ τῆς νευρικῆς καταστάσεως τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, πραγματοποιήση τέλος τὴν χαρακτηριστικὴν ἑνότητα τῆς κανονικῆς ἐρωτικῆς ζωῆς.

Παράγοντες διαταράσσοντες τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν.

Ἕκαστος σταθμὸς τῆς μακρᾶς ταύτης ἐξελίξεως δύναται νὰ καταστῇ σημεῖον ἀνακοπῆς καὶ στερεώσεως· ἑκάστη συνάθροισις τοῦ ἀναστελλομένου τούτου συνθέτου δύναται νὰ προκαλέση διασκόρπισιν τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου, ὡς μᾶς κατέδειξαν πλείονα παραδείγματα. Μᾶς μένει ν᾽ ἀπαριθμήσωμεν τοὺς διαφόρους ἐσωτερικοὺς παράγοντας ἢ καὶ ἐξωτερικούς, τοὺς ἱκανοὺς νὰ διαταράξωσι τὴν ἀνάπτυξιν καὶ νὰ εἴπωσιν ἐπὶ ποίου μέρους τοῦ μηχανισμοῦ ἐνεργοῦσι. Παρατηροῦμεν, ἐν τούτοις, ὅτι εἰς μίαν τοιαύτην ἀπαρίθμησιν οἱ παράγοντες δὲν θὰ εἶναι πάντες ἐξ ἴσου σπουδαῖοι, καὶ ὅτι δύσκολος ἔσται ἡ ἀκριβής των ἐκτίμησις.

Σύστασις καὶ κληρονομικότης.

Πρέπει νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τὰς ἐκ γενετῆς διαφορὰς τῶν φυλετικῶν συνθέσεων, σπουδαιότητος πιθανῶς ὁριστικῆς, ἀλλ᾽ ἧς οἱ χαρακτῆρες δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν εἰμὴ δι᾽ ἀναγωγῆς ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἐκδηλώσεων καὶ ἀκόμη χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς ἀπόλυτον βεβαιότητα. Πιστεύομεν ὅτι αἱ διαφοραὶ αὗται συνίστανται εἰς παντοδυναμίαν ταύτης ἢ

ἐκείνης τῆς πηγῆς τοῦ φυλετικοῦ ἐρεθισμοῦ, καὶ ὑποθέτομεν ὅτι ὀφείλουσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἐκδηλῶνται εἰς τὴν τελειωτικὴν δρᾶσιν, ἔστω καὶ ἂν αὕτη περιέχηται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ κανονικοῦ. Τοῦτο προφανῶς δὲν σημαίνει ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ ποικιλίας εἰς τὴν ἀρχικὴν διάταξιν, ἥτις ἀναγκαίως, καὶ ἄνευ τῆς παρεμβάσεως ἄλλων παραγόντων, δημιουργοῦσιν ἀντικανονικὴν φυλετικὴν ζωήν. Ἐνδεικνύουσι τὰς ποικιλίας ταύτας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν «ἐκφυλίσεων» καὶ δύναταί τις νὰ διακρίνῃ εἰς αὐτὰς τὰ συμπτώματα κληρονομικῆς διαβρώσεως. Θ' ἀναφέρω ἐπὶ τούτου, περίεργον παρατήρησιν. Παρὰ πλέον τῷ ἡμίσει τῶν ἀσθενῶν μου δι' ὑστερίαν χαρακτηριστικήν, νεύρωσιν ἀγωνίας κλπ., παρετήρησα σύφιλιν τοῦ πατρὸς διαγνωσθεῖσαν καὶ θεραπευθεῖσαν πρὸ τοῦ γάμου, εἴτε ὁ πατὴρ ἦτο ἀτακτικὸς ἢ γενικῶς παράλυτος, εἴτε κατωρθώθη ν' ἀνευρεθῇ ἡ σύφιλις διὰ τῆς ἀναμνήσεως. Ἐπιμένω ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου ὅτι τὰ νευροπαθητικὰ παιδία ἅτινα ἐθεράπευον δὲν εἶχον οὐδὲν συφιλιδικὸν στῖγμα, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀνωμαλία ὡς πρὸς τὸν φυλετικὸν χαρακτῆρα ἔδει νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ τέλος κληρονομικῆς συφιλίδος. Καὶ χωρὶς νὰ θελήσῃ τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ καταγωγὴ τῶν συφιλιδικῶν γονέων εἶναι ὁ κανονικὸς αἰτιολογικὸς ὅρος καὶ ἀναγκαῖος διὰ νευροπαθητικὴν σύνθεσιν, νομίζω ὅτι αἱ παρατηρηθεῖσαι συμπτώσεις δὲν εἶναι τυχαῖαι, καὶ ὅτι ὀφείλει τις νὰ ταῖς ἀποδώσῃ τὴν προσήκουσαν σπουδαιότητα.

Ὡς πρὸς τὰς περιπτώσεις θετικῶν διαστροφῶν, οἱ κληρονομικοὶ ὅροι εἶναι ὀλιγώτερον γνωστοί, διότι διαφεύγουσι τῶν μέσων ἐρεύνης. Ἐν τούτοις, ὑπάρχουσι λόγοι ἀρκετοί, ἵνα ὑποθέσῃ τις, ὅτι ὑπάρχει ἀναλογία μεταξὺ τῶν νευρώσεων καὶ τῶν ἐκτρεπτικῶν περιπτώσεων. Βλέπει τις, πράγματι, ἀρκετὰ συχνὰ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν περι-

πτώσεις διαστροφῆς καὶ ψυχονευρώσεων, διανεμομένας εἰς τὰ δύο φύλα κατὰ τὸν ἀκόλ΄υθον τρόπον: Οἱ ἄνδρες ἢ τοὐλάχιστον ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, εἶναι προσβεβλημένοι ὑπὸ θετικῆς διαστροφῆς, ἐνῷ αἱ γυναῖκες, κατ᾽ ἀκολουθίαν πρὸς τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὸ φύλον των ἀπώθησιν, παρουσιάζουσιν ἀρνητικὴν διαστροφήν, ἤτοι τὴν ὑστερίαν. Τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις ἐκ τῶν οὐσιωδεστέρων, ἃς παρετηρήσαμεν μεταξὺ τῶν δύο τούτων εἰδῶν νοσηρῶν διαταραχῶν.

Μεταγενεστέρα ἐπεξεργασία.

Παρ᾽ ὅλα ταῦτα θὰ ἦτο σφάλμα νὰ νομίσῃ τις, ὅτι ὁ ρόλος τῶν διαφόρων παραγόντων τῆς φυλετικῆς συνθέσεως ὁρίζει μόνος τὴν μορφήν, ἣν θὰ λάβῃ ἡ φυλετικότης. Ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ μεταγενέστεροι δυνατοὶ τρόποι ὑπάρχουσιν, ἀναλόγως τῆς τύχης, ἣν ὑφίστανται αἱ φυλετικαὶ εἰσροαί, αἱ προερχόμεναι ἐκ διαφόρων πηγῶν. Ἡ μετέπειτα διεργασία συνίστησι τὸ ἀποφασιστικὸν στοιχεῖον· καὶ ἡ κλινικὴ παρατήρησις μᾶς δεικνύει τρεῖς μορφὰς δυνατῆς ἀναπτύξεως. Ἂν πᾶσαι αἱ διαθέσεις διατηροῦσι μεταξύ των τὴν σχέσιν των, (ἣν ὡρίσαμεν ὡς κανονικὴν) καὶ ἐνισχύωνται διὰ τῆς ὡριμότητος, τὸ μόνον δυνατὸν ἀποτέλεσμα εἶναι διεστραμμένη φυλετικὴ ζωή. Ἡ ἀνάλυσις ὁμοίων συνθετικῶν ἀνωμαλιῶν δὲν ἐξηρευνήθη εἰσέτι· καὶ ὅμως γνωρίζομεν ἤδη περιπτώσεις δυναμένας νὰ ἐξηγηθῶσιν εὐκόλως διὰ μόνης τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Οὕτως, συγγραφεῖς τινες ὑποστηρίζουσιν, ὅτι σειρὰ ὅλη διαστροφῶν ἐμμόνων, προϋποθέτουσιν ἀναγκαίως κληρονομίαν, ἀδυναμίαν φυλετικοῦ ἐνστίκτου. Ὑπὸ τὴν μορφὴν ταύτην, τὸ ζήτημα δὲν μοὶ φαίνεται ὑποστηρίξιμον· ἀλλ᾽ εἶναι γόνιμον, ἀφ᾽ ἧς στιγμῆς ὁ ὅρος τῆς «φυλετικῆς κληρονομικῆς ἀδυναμίας», δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν ἕνα τῶν συνθετικῶν παραγόντων τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου, τὴν γεννη-

τικὴν ζώνην, εἰς ἣν θέλει ἀνατεθῇ βραδύτερον ἡ λειτουργία συμπράξεως, (πρὸς τὸν σκοπὸν προδημιουργίας) τῶν φυλετικῶν ἐκδηλώσεων, μέχρι τοῦδε μεμονωμένων. Πράγματι, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ ὁλοκλήρωσις, ἥτις ἔδει νὰ συμβῇ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐφηβείας, δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ· καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὸν ἰσχυρότερον τῶν καθοριζόντων παραγόντων, ὅστις θὰ ἐπικρατήσῃ ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς διαστροφῆς.

Ἀπώθησις.

Φθάνει τις εἰς ὅλως διάφορον ἀποτέλεσμα ἐάν, διαρκούσης τῆς ἀναπτύξεως, παράγοντές τινες καθορίζοντες τὸ φυλετικὸν ἔνστικτον, οὓς θὰ θεωρήσωμεν ὑπερβολικούς, ὑποστῶσιν *ἀπώθησιν*, ἥτις, μὴ λησμονῶμεν δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐξαφάνισιν. Οἱ ἐρεθισμοὶ παράγονται κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς πρότερον τρόπον; ἀλλὰ ἀπομακρύνονται τοῦ σκοποῦ των ὑπὸ ψυχικῆς ἐνεργείας καὶ ἀπωθοῦνται ἐπὶ ἄλλων ὁδῶν, μέχρις οὗ ἐξωτερικευθῶσιν ὑπὸ τὴν μορφὴν νοσηρῶν συμπτωμάτων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δυνατὸν νὰ προκύψῃ κανονικὴ φυλετικὴ ζωή, ἠλαττωμένη ὅμως καὶ καχεκτική, καὶ οὐχὶ ἐστερημένη ψυχονευρώσεως. Αὗται εἶναι περιπτώσεις καλῶς γνωσταί, διὰ τῶν ψυχαναλυτικῶν παρατηρήσεων, ἃς ἐκάμαμεν ἐπὶ νευροπαθῶν. Ἡ φυλετικὴ ζωὴ τῶν ἀτόμων τοῦ εἴδους τούτου ἀρχίζει ὡς ἡ τῶν διεστραμμένων· ὁλόκληρον μέρος τῆς παιδικῆς των ἡλικίας εἶναι κατειλημμένον ὑπὸ διεστραμμένης φυλετικῆς δράσεως, ἥτις ἐνίοτε ἐκτείνεται ἀρκετὰ πέραν τῆς ἐφηβείας· κατόπιν, διὰ λόγους ἐσωτερικούς, γενικῶς πρὸ τῆς ἐφηβείας, ἀλλ' ἐνίοτε ἐπίσης κατόπιν, ἐπέρχεται μεταβολὴ κατ' ἀκολουθίαν ἀπωθήσεως, καὶ ἀπὸ τότε, χωρὶς νὰ ἐξαφανισθῶσιν αἱ παλαιαὶ ῥοπαὶ καὶ τάσεις, ἡ νεύρωσις ὑποκαθιστᾷ τὴν διαστροφήν. Τοῦτο μᾶς ἐνθυμίζει τὴν παροιμίαν : «Νέος γλεντζές, γέ-

ρος τσιφούτης»· ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ νεότης ὑπῆρξε τόσον βραχεῖα! Ἡ ὑποκατάστασις αὕτη τῆς διαστροφῆς ὑπὸ τῆς νευρώσεως, ἡ διανομὴ διαστροφῶν καὶ νευρώσεων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, πάντα ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ νεύρωσις εἶναι τὸ ἀρνητικὸν συμπλήρωμα τῆς διαστροφῆς.

Ἐξύψωσις.

Δυνατὴ καὶ τρίτη λύσις, κατὰ τὴν περίπτωσιν ἀνωμάλου συνθέσεως ἀτομικῆς, αὕτη εἶναι ἡ δι' *ἐξυψώσεως*. Οἱ ὑπερβολικοὶ ἐρεθισμοί, οἱ προερχόμενοι ἐκ διαφόρων πηγῶν τῆν φυλετικότητος, εὑρίσκουσι διέξοδον καὶ χρησιμοποίησιν ἐπὶ ἄλλων πεδίων, εἰς τρόπον, ὥστε αἱ κατ' ἀρχὰς ἐπικίνδυνοι διαθέσεις, παράγουσιν ἀξιοσημείωτον αὔξησιν εἰς τὰς ψυχικὰς ἰδιότητας καὶ ἐνεργείας. Οὕτως ἔχομεν μίαν τῶν πηγῶν, εἰς ἃς ὀφείλεται ἡ καλλιτεχνικὴ παραγωγή. Πράγματι, ἡ ἀνάλυσις τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀτόμων τῶν πεπροικισμένων διὰ καλλιτεχνικῶν φυσικῶν δώρων καὶ τάσεων, (ἰδιότροπος χαρακτὴρ τῶν καλλιτεχνῶν), μᾶς δεικνύει τὰς ποικίλας σχέσεις μεταξὺ δημιουργίας, διαστροφῆς καὶ νευρώσεως, ἀναλογικοῦ βαθμοῦ τῆς ἐξυψώσεως. Φαίνεται, ὅτι ἡ ἀναστολὴ τῆς διαστροφῆς, (ἥτις ὡς εἴδομεν, ἐπισυμβαίνει ἅμα τῇ ἐφηβείᾳ), ὀφείλεται εἰς εἶδός τι ἐξυψώσεως. Ὅ,τι ἀποκαλοῦμεν «χαρακτῆρα», ἀποτελεῖται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ ὑλικὸν φυλετικῶν ἐρεθισμῶν, καὶ συνίσταται ἀπὸ ροπὰς καθορισθείσας ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἢ προσκτηθείσας διὰ τῆς ἐξυψώσεως, καὶ ἀπὸ κατασκευὰς προωρισμένας νὰ ἀναστείλωσιν τὰς διαστρεπτικὰς κινήσεις, αἵτινες ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀτόμου, ὡς μὴ χρησιμοποιήσιμοι. Οὕτω δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ γενικῶς διεστραμμένη φυλετικὴ διάθεσις τοῦ παιδίου, δημιουργεῖ,

διὰ τῶν ἀντιδράσεων, ἃς προκαλεῖ, μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἀρετῶν μας.

Αἴτια τυχαῖα.

Ἐνώπιον τῶν διεργασιῶν ἃς ἀπηριθμήσαμεν: φυλετικαὶ ὠθήσεις, ἀπωθήσεις καὶ ἐξυψώσεις (αἱ δύο τελευταῖαι σημειωτέον ὅτι μᾶς εἶναι ἄγνωστοι ὡς πρὸς τὸν μηχανισμόν), πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐπιρροαὶ εἶναι δευτερευούσης ὅλως σημασίας. Ἐάν τις θεωρήσῃ τὰς ἀπωθήσεις καὶ ἐξυψώσεις ὡς ἀποτελούσας μέρος ἀναπόσπαστον τῶν συνθετικῶν διαθέσεων τοῦ ἀτόμου ὡς οὖσαι μάλιστα ἐκδηλώσεις αὐτῶν, δύναταί τις εἰπεῖν ὅτι ἡ ὁριστικὴ μορφὴ τῆς φυλετικῆς ζωῆς εἶναι πρὸ παντὸς ἀποτέλεσμα κληρονομικῆς συνθέσεως καὶ κράσεως. Εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀναμφισβήτητον ὅτι, ἂν καὶ δεχόμενοι τὴν συνεργασίαν διαφόρων παραγόντων, δὲν δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ παρίδωμεν ἐπιρροάς τινας προερχομένας ἐκ τυχαίων περιστάσεων εἴτε κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἴτε κατ᾽ ἄλλην πλέον προκεχωρημένην. Δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἐκτιμήσῃ τις τὴν σχετικὴν ἀξίαν συνθετικῶν παραγόντων καὶ τυχαίων τοιούτων. Ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως θὰ ἀχθῇ τις πάντοτε εἰς ὑπερεκτίμησιν τῶν πρώτων, ἐνῷ εἰς τὴν πρακτικὴν θεραπευτικὴν θὰ συμβῇ τὸ ἀντίθετον. Ὅπως κἂν ᾖ, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι μεταξὺ τῶν δύο κατηγοριῶν παραγόντων ὑπάρχει συνεργασία καὶ οὐχὶ ἀλληλοδίωξις. Ὁ συνθετικὸς παράγων ἔχει ἀνάγκην καταλλήλου πείρας, ἤτοι ὡρισμένων ὅρων διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀξίαν του· ὁ τυχαῖος παράγων πάλιν δὲν δύναται νὰ δράσῃ εἰμὴ στηριζόμενος ἐπὶ συνθέσεως. Εἰς τὸ πλεῖστον τῶν περιπτώσεων, δύναταί τις νὰ φαντασθῇ «σειρὰν συμπληρωματικῶν συνδυασμῶν» ὅπου αἱ φθίνουσαι ἐντάσεις τοῦ ἑνὸς τῶν παραγόντων ἀντισταθμίζονται ὑπὸ τῶν αὐξουσῶν ἐντάσεων τοῦ ἄλλου· τὸ ὁποῖον, ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ

δώση ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ὕπαρξιν περιπτώσεων ἄκρων εἰς ἃ καταλήγει ἑκάστη σειρά.

Καθ᾽ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τελευταίους χαρακτῆρας, ἡ ψυχοανάλυσις παραχωρεῖ θέσιν ἐπιβλητικὴν εἰς τὰ γεγονότα τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ σειρὰ δηλ. τῶν προηγουμένων αἰτιολογικῶν διαιρεῖται κατ᾽ αὐτὴν (τὴν ψυχοανάλυσιν δηλ.) εἰς δύο, ὧν ἡ μία θὰ περιελάμβανε τὰ συνθετικὰ στοιχεῖα, ἡ ἄλλη δὲ τὰς τυχαίας αἰτίας. Εἰς τὴν πρώτην τῶν σειρῶν τούτων, θὰ ὑπῆρχε συνδεδυασμένη δρᾶσις τῆς συνθέσεως καὶ τῆς πείρας τῆς συλλεχθείσης κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· εἰς δὲ τὴν 2αν σειρὰν θὰ συνεδυάζοντο ἡ δρᾶσις τῶν προδιαθέσεων καὶ τῶν μεταγενεστέρων τραυματικῶν ἐντυπώσεων. Πᾶσαι αἱ δυσμενεῖς περιστάσεις διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τὴν φυλετικήν, ἔχουσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν παραγωγὴν ἀτροφήσεως ἤτοι ἐπανόδου εἰς φάσιν προηγουμένην τῆς ἀναπτύξεως.

Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν παραγόντων τῶν ἐξασκούντων ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς φυλετικῆς ἀναπτύξεως.

Πρωϊμότης.

Μεταξὺ τῶν σπουδαίων παραγόντων, ἂς ἀναφέρωμεν τὴν αὐθόρμητον φυλετικὴν πρωϊμότητα, ἥτις ἀνευρίσκεται ἀμεταβλήτως εἰς τὸ αἰτιολογικὸν τῶν νευρώσεων, μολονότι αὕτη δὲν δύναται νά ᾖ ἡ μόνη ἀρκετὴ αἰτία τῆς νοσηρᾶς διεργασίας. Ἐκδηλοῦται διὰ διακοπῆς βραχύνσεως, ἢ καὶ ἐξαφανίσεως τῆς περιόδου τῆς παιδικῆς νάρκης, καὶ προκαλεῖ διαταραχὰς παράγουσα φυλετικὰς ἐκδηλώσεις αἵτινες ἀναγκαίως τότε ἔχουσι χαρακτῆρα διαστροφῆς ἀφ᾽ ἑνὸς ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἀναπτύξεως τῶν φυλετικῶν διεργασιῶν καὶ ἀφ᾽ ἑτέρου ἕνεκα τῆς ὑποτυπώδους ἔτι καταστάσεως τοῦ γεννητικοῦ συστήματος. Αἱ πρὸς διαστροφὴν διαθέσεις

αὗται δύνανται ἢ νὰ συγκρατηθῶσιν ὡς τοιαῦται ἤ, μετὰ ἀπώθησιν, νὰ προδιαθέσωσιν εἰς νευρώσεις.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ πρόωρος φυλετικότης θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατὰ τὴν περαιτέρω ζωὴν τοῦ ἀτόμου δυσκολίαν συγκρατήσεως τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ψυχικῶν δυνάμεων· θὰ αὐξήσῃ ἔτι τὸν χαρακτῆρα ἐμμανῶς τὸν συμφυῆ εἰς τὰ ψυχικὰ ἰσοδύναμα τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου. Ἡ φυλετικὴ πρωϊμότης συμβαδίζει συχνὰ πρὸς τὴν πνευματικὴν πρωϊμότητα, καὶ ὡς τοιαύτη ἀνευρίσκεται εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῶν ἐξοχωτέρων καὶ διασημοτέρων ἀτόμων. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν φαίνεται οὖσα εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν παθογόνος.

Ὁ χρόνος, ὡς παράγων τῆς φυλετικῆς ἐξελίξεως.

Ὅπως ἡ πρωϊμότης, οὕτω καὶ ὁ παράγων τοῦ «*χρόνου*»(1) χρῄζει ὅλως ἰδίας προσοχῆς. Ἡ φυλογέννεσις κατώρθωσε ν᾿ἀνεύρῃ τὴν τάξιν, καθ᾿ἣν ἄρχονται δρῶσαι αἱ διάφοροι ροπαί, καὶ νὰ καθορίσῃ τὸν χρόνον τῆς ἐκδηλώσεώς των, πρὶν ἢ ἐξαφανισθῶσιν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν νέας ροπῆς, ἢ κατ᾿ ἀκολουθίαν χαρακτηριστικῆς ἀπωθήσεως. Ἐν τούτοις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαδοχήν, καθὼς καὶ τὴν διάρκειαν τῶν ροπῶν τούτων, φαίνεται, ὅτι ὑπάρχουσι ποικιλίαι, αἵτινες δύνανται νὰ ὦσι σπουδαιόταται, ὡς πρὸς τὸν τελικὸν σκοπόν. Ἐνδιαφέρει ἐπίσης, καὶ τὸ ἂν ἓν ρεῦμα ἐνεργεῖ ἐνωρίτερον ἢ βραδύτερον, διότι τὸ ἀποτέλεσμα ἀπωθήσεως δὲν δύναται νὰ ἐκμηδενισθῇ. Ἐὰν ἡ τάξις τῶν στοιχείων τῶν καθοριζόντων τὴν φυλετικὴν ροπὴν μεταβάλληται, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ μεταβληθῇ. Ἐξ ἄλλου, ἡ κίνησις ροπῶν τινων,

(1) Ἐν τούτῳ ὁ Freud μιμεῖται τὸν πολὺν Δαρβῖνον.

αἵτινες φθάνουσι τὸ πρῶτον ἐπίπεδον, δύνανται νὰ ὦσι ταχύτητος ἐκπλησσούσης. Λ. χ. αἱ σχέσεις αἱ ἑτερόφυλοι τῶν μελλόντων ἀληθῶν ὁμοφυλοφύλων. Αἱ ῥοπαὶ τοῦ παιδίου, οἱοσδήποτε ὁ βίαιος χαρακτὴρ τῆς διακοπῆς των, δὲν δικαιολογεῖ τὸν φόβον ἐπικρατήσεώς των ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μέλλοντος ἐνηλίκου. Δυνατὸν ἐπίσης νὰ ἐξαφανισθῶσιν ἀντικαθιστάμεναι ὑπὸ τάσεων ἀντιθέτων. (οἱ δεσπόται δὲν βασιλεύουσιν ἐπὶ μακρόν). Οἱ λόγοι, οἵτινες προκαλοῦσι τὰς διαταραχάς, κατὰ τὴν διεργασίαν τῆς ἀναπτύξεως, μᾶς διαφεύγουσι τελείως. Διαβλέπομεν μόνον ὑπάρχον ἐκεῖ, σύνολον βιολογικῶν προβλημάτων, καὶ ἴσως ἱστορικῶν ἔτι, ἀρκετὰ ἀπομεμακρυσμένων εἰσέτι, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ τὰ προσβάλωμεν.

Ἐμμονή.

Ἡ σημασία πασῶν τῶν προώρων ἐκδηλώσεων ἐπαυξάνεται διὰ ψυχικοῦ χαρακτῆρος ἀγνώστου προελεύσεως. Πρόκειται περὶ τῆς *ἐμμονῆς* καὶ τῆς *διατηρήσεως* παρατεταμμένων τῶν ἐντυπώσεων τῆς φυλετικῆς ζωῆς, συμπτωμάτων ἀνευρισκομένων εἰς τοὺς μέλλοντας νευροπαθεῖς ἢ εἰς τοὺς διεστραμμένους. Πράγματι, αἱ αὐταὶ πρόωροι φυλετικαὶ ἐκδηλώσεις δὲν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ ἄλλων ὑποκειμένων, ἐπιρροὴν τόσον βαθεῖαν, ὥστε νὰ τοὺς ἀναγκάσωσι νὰ ἐπαναλάβωσι καὶ ἐντυπώσωσι δι' ὅλην τὴν ζωήν, κατεύθυνσιν τῆς φυλετικῆς των ῥοπῆς. Ἴσως μία τῶν αἰτιῶν τοῦ χαρακτῆρος τῆς διατηρήσεως ταύτης ἔγκειται εἰς ψυχολογικὸν φαινόμενον, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν τὴν αἰτιολογίαν τῶν νευρώσεων : ἐννοοῦμεν τὴν παντοδυναμίαν τῶν καταλειφθέντων ἰχνῶν, εἰς τὴν ἀνάμνησιν, ἐπὶ τῶν προσφάτων ἐντυπώσεων. Τὸ ψυχολογικὸν τοῦτο γεγονὸς ἐξαρτᾶται βεβαίως ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως, καὶ καθίσταται ἐπὶ τοσοῦτον σπουδαιότερον, καθόσον τὸ

ἄτομον εἶναι πλέον ἀνεπτυγμένον. Ἐλέχθη διὰ τοὺς ἀγρίους (1), ὅτι εἶναι «δυστυχῆ παιδία τῆς στιγμῆς». Δοθείσης τῆς ἀνταγωνιστικῆς σχέσεως, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθέρας ἀναπτύξεως τῆς φυλετικότητος, σχέσεως, ἧς δυνάμεθα ν' ἀκολουθήσωμεν τὰ ἀποτελέσματα πολὺ βραδύτερον, ὑπὸ τὴν μέλλουσαν μορφὴν τῆς ζωῆς μας, ἀποβαίνει σπουδαιότατον νὰ γνωρίζωμεν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀνεπτυγμένας κοινωνίας, πῶς ἀνεπτύχθη ἡ φυλετικὴ ζωὴ τοῦ παιδός, ἐνῷ προκειμένου περὶ κοινωνιῶν κατωτέρου πολιτισμοῦ, ἡ ἀνάπτυξις αὕτη οὐδὲν ἐνδιαφέρον παρουσιάζει.

Στερέωσις ἢ διατήρησις.

Ἡ εὐνοϊκὴ ἐπιρροὴ ἣν ἐξασκοῦσιν οἱ ψυχικοὶ παράγοντες οὓς ἀπηριθμήσαμεν, ἐνισχύεται ὑπὸ τῶν ὠθήσεων τῶν προελθουσῶν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, κατὰ τὴν παιδικὴν φυλετικὴν ἡλικίαν. Αὗται (ἐν πρώτοις ἡ ἀποπλάνησις ὑπὸ ἄλλων παιδίων ἢ ἐνηλίκων) δημιουργοῦσι φυλετικὰς καταστάσεις, αἵτινες, βοηθείᾳ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθέντων ψυχικῶν στοιχείων, δύνανται νὰ στερεωθῶσι καὶ νὰ καταντήσωσι παθολογικαί. Ἀξιόλογον μέρος τῶν φυλετικῶν ἀποκλίσεων τῶν δυναμένων νὰ παρατηρηθῶσι παρὰ τῷ ἐνηλίκῳ, ὀφείλεται εἰς ἐντυπώσεις, ἃς ὑπέστημεν κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τὴν δῆθεν ἀφύλετον. Μεταξὺ τῶν αἰτιῶν, αἵτινες εὐνοοῦσι τὰ συναισθήματα ταῦτα, δέον νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν σύνθεσιν, τὴν πρωϊμότητα, αὔξησιν τῆς ροπῆς πρὸς στερέωσιν, καὶ τέλος τοὺς τυχαίους ἐρεθισμοὺς τοῦ φυλετικοῦ ἐνστίκτου ὑπὸ ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν.

Περατοῦντες τὸ βιβλίον τοῦτο, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογή-

(1) Ἐννοεῖ τοὺς ἀκοινωνήτους ἀνθρώπους.

σωμεν, μὲ λύπην μας, ὅτι αἱ ἔρευναι ἐπὶ τῶν διαταραχῶν τῆς φυλετικῆς ζωῆς, δεικνύουσι τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν γνώσεών μας, καθ᾽ ὅσον ἀφορᾷ τὰς βιολογικὰς διεργασίας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν των· δὲν δυνάμεθα, λοιπόν, νὰ σχηματίσωμεν, μὲ τὰς μεμυημένας μας παρατηρήσεις θεωρίαν ἱκανὴν νὰ ἐξηγήσῃ ἐπαρκῶς τοὺς κανονικοὺς καὶ παθολογικοὺς χαρακτῆρας τῆς φυλετικότητος.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Δυστυχῶς, λόγῳ τῶν δυσνοήτων αὐτοῦ ἐννοιῶν, κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ παρόντος συγγράμματος παρεισέφρησαν σφάλματα ἐν πολλοῖς οὐσιώδη καὶ ἀλλοιοῦντα ἐνίοτε τὴν ἔννοιαν. Περιοριζόμεθα νὰ σημειώσωμεν τὰ σπουδαιότερα :

Σελ.	16	στίχ.	13	ἀντὶ	εὐβλαβῆ παίγνια	γράφε	ἐπιβλαβῆ παίγνια
»	19	»	15	»	τῶν φύλων των	»	τοῦ φύλου των
»	22	ἐπικεφαλίς		»	ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΩΣ κλπ.	»	ΙΙ.ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΕΙΣ κλ.
»	26	στίχ.	22	»	διὰ τὸν εἰδωλολάτρην τὸν θεόν του	»	διὰ τὸν εἰδωλολάτρην, τὸν θεόν του
»	»	»	23-27	»	Ἡ κυρίως...καθ'εἶς (ὡρισμένου .. ἀτελείας)	»	Ἡ κυρίως... καθ' ἃς ... (ὡρισμένου ...ἀτελείας), ἀποποιεῖται τοῦτο.
»	»	»	27-28	»	Οὐδεμία. .δὲν τὴν ὑπερβάλλει	»	Οὐδεμία τὴν ὑπερβάλλει
»	31	»	28-29	»	αἵτινες συγκρατοῦσι	»	αἵτινες συγκρατοῦσι
»	32	»	2	»	νὰ τονόσοον	»	νὰ τονίσουν
»	»	»	17	»	ἡδονόμενος	»	ἡδυνόμενος
»	35	»	24	»	(ἀναμίξεως)	»	(ἀναμίξεις)
»	36	»	7	»	Kreuer	»	Breuer
»	40	»	2	»	ἐκδικητικὰς	»	ἐπιδεικτικὰς
»	»	»	11	»	μετακινήσεις	»	μεταπτώσεις
«	42	»	21	»	νευρασθενείας νευρώσεως	»	νευρασθενικὰς νευρώσεις
»	54	»	17	»	ἀναπόφευκτον	»	ἀναπόφευκτον :
»	55	»	31	»	φιληθῶ»	»	αὐτοφιληθῶ»
»	56	»	26	»	ἐκδερμῖδος	»	ἐπιδερμῖδος

Σελ.	57	στίχ.	15	ἀντὶ	ἐκδερμικὴ	γράφε ἐπιδερμικὴ
»	58	»	4	»	ταύτας	» τοιαύτας
»	61	»	19	»	πρωτίστως ὅμως	» πρόώρισται ὅμως
»	64	»	2	»	ὑποινῶδες	» ὑποτυπῶδες
»	»	»	5	»	ἐνάρησις	» ἐνούρησις
»	»	»	6	»	ἐκληψίας	» ἐπιληψίας
»	72	»	10	»	ξένον	» ξένου
»	»	»	31	»	καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον	» καί εἰκὼν ἐκείνου τὸ ὁποῖον
»	73	»	18	»	ἕτεραι μερικαὶ	» ἕτεραι μερικαὶ ῥοπαὶ
»	»	»	22	»	ὀστῶν	» ῥοπῶν
»	74	»	1	»	Isleuler	» Bleuler
»	79	»	21	»	συνάζει	» ἀνάγει
»	80	»	12	»	νὰ συμβάλῃ	» νὰ μὴ συμβάλῃ
»	»	»	28	»	ἐμμέσως	» ἐμμέσου
»	»	»	29	»	ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ αἴτια	» ὅτι τὰ αἴτια ταῦτα
»	81	»	25	»	ἐκρροῶν	» ἐπιρροῶν
»	82	»	3	»	καὶ ἐξαΰ-λωσιν	» τὴν ἐξαΰλωσιν
»	»	»	5	»	ὅτι γνωρίζομεν	» ὅτι ὀλίγα γνωρί-ζομεν
»	»	»	6	»	ἀντιδράσεις αἵτινες	» ἀντιδράσεις ταύ-τας αἵτινες
»	»	»	7	»	ἀναπεπτικαὶ	» ἀνατρεπταὶ
»	83	»	15	»	ὁρίζονται.... διά-φοραι λειτουργίαι	» ὁρίζοντος.... δια-φόρους λειτουργίας
»	84	»	30	»	προθύλακον	» περίπλοκον
»	85	»	14	»	χαρακτῆρα.... ἐπείγοντα	» χαρακτῆρος.... ἐπείγοντος
»	88	»	5	»	ἀκριβὲς	» εὔλογον
»	90	»	4	»	αἰσθητὴ	» αἰσθητὴ ἡδονή,
»	92	»	31	»	εἶναι οὗτος	» εἶναι αὐτὸς οὗτος
»	93	»	23	»	Steinall	» Steinach

Σελ.	94	στίχ.	10	ἀντὶ	ἀνακάλυψις πρὸς	γράφε	ἀνακάλυψις συνδέεται πρὸς
»	»	»	11	»	θυμοειδοῦς		θυρεοειδοῦς
»	94	»	18	»	ὀξυγενῶν	«	ἐξωγενῶν
»	95	»	3	»	τὴν βλέπομεν	»	τὸ βλέπομεν
»	97	»	11	»	ἱκανή,	»	ἱκανὴ νὰ χωρίσῃ
»	»	»	18	»	Jang, διαμερίσῃ... ἐξομοιῶν	»	Jung, .διαμερίσωμεν..ἐξομοιοῦντες
»	»	»	24	»	χειρισμὸν	»	χημισμὸν
»	99	»	3	»	οὗτινος	»	ὧντινων
»	100	»	4	»	σκληρυμένων	»	μεγαλειτέρων καὶ σκληροτέρων
»	101	»	3	»	ὅπου	»	καθ' ὃν
»	»	»	5	»	ὡς	»	ἢ
»	»	»	6	»	νὰ ἀνεύρῃ	»	τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ἀντικειμένου
»	»	»	»	»	τὴν φυλετικότητα	»	τὴν φυλετικότητα, τοῦθ' ὅπερ προητοιμάσθη
»	»	»	27	»	ν' ἀνεύρῃ	»	νὰ ἀναπληρώσῃ
»	102	»	1	»	νὰ κάμῃ	»	νὰ κάμῃ, καὶ ἅτινα ἱκανοποιοῦσι τὰς ἀνάγκας του καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ
»	»	»	2	»	συνεχῖζον	»	συνεχίζει
»	103	»	2	»	ἑαυτήν.		ἑαυτὴν βραδύτερον.
»	»	»	5	»	ἥτις...της	»	ὅπερ...του,
»	»	»	6	»	προτάσσει	»	προστάσσει
»	»	»	15	»	οἵτινες	»	ἐκεῖ οἱ οἵτινες
»	106	»	27	»	καὶ ὅσῳ	»	τόσον....θὰ λάβῃ τις
»	107	»	10	»	ἐνέπνευσεν	»	ἀνενέωσεν.
»	»	»	26	»	ταύτης.	»	τούτου.
»	»	»	28	»	γυναῖκα ὥριμον	»	γυναικὸς ὡρίμου

Σελ. 108	στίχ. 6	ἀντὶ	ἀντιθέτως	γράφε	ἀντιτίθεται..ὄν.... καὶ τοῦ δεικνύει ἐχθρότητα.
» 109	» 1	»	εἰς γνωστοὺς	»	ὡς γνωστόν,
» 110	» 8	»	εἰς περιστάσεις	»	εἰς περιπτώσεις
» »	» 9	»	παρατηρεῖται	»	παρατηρεῖ τις
» »	» 10	»	οὕτως ὥρισαν	»	συνεπῶς
» 112	» 13	»	οὐσιώσεως	»	ἀπώσεως
» 113	» 12	»	ἐκβαλλόμενον	»	ἐπιβαλλόμενον
» »	» 22	»	δύο..ἐρωτογεννητικαὶ...παράγουσαι	»	διαφόρων ..ἐρωτογεννητικαὶ ζῶναι.... παράγουσιν
» 114	» 2	»	ἐκ πόνου	»	ἐπιπόνου
» »	» 8	»	αὐτωφυτικὸν	»	αὐτοερωτικὸν
» »	» 22	»	πηγαζουσῶν	»	πηγαζούσης.
» »	» 29	»	πλευρονομικὴ	»	κληρονομικὴ
« 116	» 1	»	καθαρίζεται	»	καθορίζεται
» »	» 20	»	διὰ ν' ἀνεύρωμεν	»	διὰ νὰ ἀνεύρωμεν τὴν πηγὴν
» 124	» 7	»	ἐμμανῶς	»	ἐμμονῆς
» 125	» 13	»	προσβάλωμεν	»	θίξωμεν
» 127	» 5	»	μεμυημένας	»	μεμονωμένας

ΤΕΛΟΣ

ΔΕΜΕΝΟΝ ΔΡ. 17.